

Поредица „Знаменити романи“
Джорджия Буковен

Брак по сметка

ЧАСТ
ВТОРА

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН БРАК ПО СМЕТКА ЧАСТ ВТОРА

Превод: Моника Христова

chitanka.info

Кристин Тейлър и Мейсън Уинтър сключват брак... по сметка. Но в тази „сметка“ не са заложени материални ценности, а щастливото детство на Кевин.

В една безсънна нощ Мейсън е принуден да си признае, че чувствата му към Кристин излизат извън рамките на страстта. Кристин също признава пред себе си силното влечение към Мейсън. Но тя знае, че той не иска нищо повече от нея, освен да бъде майка на детето му. Напрежението между тях става непоносимо. Идва и големият конфликт, чиято развръзка е с щастлив край.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— *Какво ще правиш?* — задави се Мери.

Крис стана да затвори вратата между кухнята и задния двор, където Кевин и Трейси си играеха.

— Зная, че в началото звучи идиотски, но ако помислиш малко, идеята лека-полека ще започне да ти харесва.

— Ако оставиш зеления фасул дълго време в хладилника, и той лека-полека ще започне да се покрива с плесен. Ти и Мейсън не можете да се понасяте. Как, по дяволите, изобщо ще можете...

Крис отново седна на масата срещу Мери.

— Ще се справяме с нещата едно по едно. Това е единственото, което можем да направим.

— Наистина ли си го обмислила? Имам предвид наистина ли си го обмислила? Ами ако не се получи? Какво ще стане тогава с Кевин?

— За него нищо няма да се промени. Само аз ще зная, че съм направила всичко, зависещо от мене, и така ще мога да издържа.

— Ако Кевин беше достатъчно голям да разбере какво си намислила, никога нямаше да ти позволи.

— Това е спорен въпрос, нали?

Мери разпери ръце.

— Почакай Джон да научи.

— Никой от вас не може да ми каже нещо, за което вече да не съм мислила. Просто трябва да ми вярвате, че зная какво правя, Мери.

— Не беше ли казала нещо подобно Амелия Еърхарт^[1], преди да полети?

— Може би, но ми се ще да мисля, че същото е казала и Крис Евърт, когато за първи път е взела в ръка тенис ракетата. — Тя се опита да изправи една клюмнала маргаритка в букета, който сутринта беше подредила на масата. Планът ѝ да не казва на Мери за сватбата до последната минута беше издържал едва двайсет и две секунди след началото на разговора им. Не че ѝ беше необходимо одобрението на Мери, което беше също толкова вероятно, колкото и здравословна

поничка, тя просто се нуждаеше да си поговори с някого. Понякога изричането на глас на нещата променяше гледната точка — не непременно към по-лошо или по-добро, просто по-различно. А в момента единствената ѝ гледна точка я плашеше до смърт.

— Каза ли на Кевин?

— Не още. — Крис наблюдаваше как цветчето на маргаритката клюмва и се накланя встрани. Опита се да я пхне между две твърди папратови листа. Тя остана права достатъчно дълго време, за да може Крис отново да си вземе кафето.

— Все още има време да промениш решението си, преди да е станала някаква беля. — Мери се наклони през масата, извади увехналата маргаритка от букета и я изхвърли в мивката. — Сигурна съм, че Мейсън ще разбере. Вероятно и той съжалява вече.

— Няма ли да престанеш? Казах ти, за да получа подкрепа, а не преработка на собствените си мисли — излъга Крис, без да се почувства виновна.

Мери се облегна на стола и скръсти ръце пред гърдите си.

— Къде ще живеете? — Жестовете ѝ можеха да бъдат разбрани и от не особено умно двегодишно дете.

— В къща, избрана по взаимно споразумение, с отделни лични крила и обща всекидневна площ.

— Какво ще стане с къщата ти?

Ще я дам под наем, но когато няма да се налага да живея с Мейсън, ще се върна отново тук.

Гневът напусна Мери. Раменете ѝ се отпуснаха.

— Боже мой, колко много ще ми липсваш!

Същата мисъл беше задълбочила по-рано депресията на Крис.

— Е, няма да напускаме щата — каза тя не особено убедително.

— На Трейси ще ѝ бъде мъчно.

— Също и на Кевин, особено след като престане да му бъде интересно, че майка му и баща му живеят заедно. — Крис отказваше да мисли как преместването ще се отрази на нея самата. Дали само ще си помахат от прага, или ще прекарат цял следобед в обсъждане на новина, прочетена в сутрешния вестник, или просто ще отидат на спокоен джогинг в парка, но двете с Мери се виждаха всеки ден. Мери и Джон бяха като въздуха, който дишаше: жизненоважен за съществуването ѝ, но приеман за даден, докато не останеше без него.

— Знаеш, че Кевин е като собствено дете за Джон.

— Казах за това на Мейсън, когато излязохме от кантората на Макормик. Искях да знае какви са чувствата между Джон и Кевин. Той обеща да не се намесва в техните отношения. — Крис се беше подготвила за борба с Мейсън относно важната роля, която семейство Хендриксън щеше да има в живота им. Той я беше изненадал, съгласявайки се с нея, преди тя да успее да довърши аргументите си.

— За какво друго говорихте? — запита Мери.

— Разбрахме се, че с изключение на случаите, когато става въпрос за Кевин, Мейсън и аз ще продължим да живеем отделно. Доколкото е възможно, всичко ще върви както досега. Аз ще задържа работата и приятелите си, както и той. Ще продължим да излизаме с други хора, но ще гледаме да запазим „връзките“ си дискретни. Това, естествено, ще бъде много лесно за мене, но ще бъде доста интересен проблем за Мейсън. Сигурна съм, че жените, с които обикновено излиза, изобщо не знаят значението на думата „дискретен“.

— Това ли е всичко? — намеси се Мери. — Не начертахте ли и план как ще се отнасяте с Кевин? Или какво ще правите, ако Мейсън му разреши да направи нещо, с което ти не си съгласна? Като карането на ски например?

Притесненията на Мери бяха ехо на притесненията на Крис. Допреди шест месеца на Крис никога не ѝ се беше налагало да прави компромиси, що се отнася до Кевин.

— Обсъдихме някои неща — каза тя. — И двамата бяхме наясно, че може да се появи проблем. — Тя се усмихна стеснително и призна: — „Проблем“ е меко казано. Но ми се струва, че Мейсън ще бъде потстъпчив сега, когато не се налага да се бори, за да вижда Кевин. Всъщност повечето от времето беше посветено на брачното споразумение, което той настояваше да подпиша.

Мери наостри уши.

— Защо ли не съм изненадана? Какво искаше това копеле: да обещаеш да му дадеш половината от собствеността си, когато се разведете ли?

— И аз така си мислех.

— А не беше ли така?

— Опитва се да ме убеди да подпиша споразумение, според което, докато сме женени, ще делим по равно спечелените от него пари,

макар че те няма да се изплашат наведнъж. Каза, че не иска да бъде принуден да продава, преди да е решил сам.

— Чакай малко. Сигурна ли си, че говориш за същия Мейсън Уинтър?

— Няма значение. Аз му казах, че единственото, с което ще се съглася, е да си тръгна с това, което съм внесла — нито по-малко, нито повече. Мога да се грижа за себе си и винаги съм го правила. Не искам нищо негово и съм абсолютно убедена, че не ми е нужно.

— А той какво каза?

— Че ще си променя мнението.

— Може и да се окаже прав.

Крис се ужаси от тази мисъл:

— Познаваш ме достатъчно добре.

— Казвам само, че е много трудно да се върнеш към броенето на стотинки, след като си престанала да се навеждаш за тях на тротоара.

Мери не говореше само хипотетично. Беше израснала в лукс, със слуги около себе си, готови да изпълнят всяко нейно желание. Още по-задоволена е била, когато баща ѝ станал губернатор. Не беше учудващо, че беше станала толкова земна.

— Така ли се чувстваше, когато се омъжи за Джон?

Мери се усмихна:

— В началото живеенето на бюджет беше нова, развлекателна игра. Слава богу, че вече бях достатъчно зряла да оценя емоционалното богатство, което ми дава Джон, след като играта остаря.

— Сигурна съм, че и аз ще получа същото емоционално богатство, след като бракът приключи и се върна в собствената си къща.

— Така ли се споразумяхте?

Крис кимна:

— Мейсън ще накара адвоката си да подготви документите и да ми ги изпрати за подпис.

Мери се изправи и отиде до прозореца да нагледа Трейси и Кевин.

— Само почакай вестниците да се докопат до новината. Ще е ден за лов.

— Това е една от причините, заради които сватбата ще бъде съвсем скромна и колкото се може по-скоро.

— Колко скоро?

Крис се намръщи:

— Следващата седмица.

Мери изсумтя:

— Не зная защо съм изненадана. Това е толкова разумно, колкото и всичко останало.

— Защо да отлагаме?

— Защото може да ви дойде умът в главата.

— Искам ти и Джон да присъстват. Може да не е истинска сватба, но имам чувството, че ще бъде единствената ми и не искам свидетелите ми да бъдат непознати.

Мери изстена.

— Но няма да ме караш да се радвам за тебе!

— Няма.

— Осъзнаваш ли, че звучиш като жена осъдена на смърт, която кани приятелите на екзекуцията си?

— Не ми помагаш особено — каза Крис. — Можеш да ме подкрепиш малко, особено след като няма да си променя решението.

— Съжалявам. — Мери покри с ръце лицето си и въздъхна. След малко тя стисна юмруци и подпря лицето си на тях.

— Ще се старая повече отсега нататък. Ти определено не се нуждаеш от още една котва, която да те тегли надолу.

Крис знаеше, че независимо колко много или колко дълго говореше, никога нямаше да убеди Мери, че женитбата ѝ не е ужасна грешка. Но също така беше наясно, че след няколко часа, когато осмисли новината, Мери ще дойде при нея, ако не по друга причина, то поне защото Крис се нуждаеше от нея. Тя се протегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти. Предполагам, че бих могла да се справя без тебе и Джон, но предпочитам да не опитвам.

— Джон няма да бъде толкова лесен за убеждаване, колкото аз.

— Ако и двете се заемем с него, няма да издържи дълго — каза Крис, на която ѝ се искаше да се чувства толкова уверена, колкото звучеше.

Следващата седмица беше изненадващо безметежна. Крис изчака до сутринта на определения ден, когато тя и Мейсън щяха да се женят, и тогава каза на Кевин. Единствените тайни, които той можеше да пази, бяха онези, които забравяше след десет минути. Но да му се каже, че най-голямата му мечта се сбъдва, и да го накараш да не казва на никого, беше равносилно тя да започне диета в деня, в който постъпва на работа в шоколадена фабрика.

Дните минаваха сравнително лесно, но през нощите тя не спираше да се върти в търсене на съня, който ѝ се изплъзваше все повече с приближаването на деня на сватбата. Когато най-накрая успяваше да заспи, тя се събуждаше изтощена, а в съзнанието ѝ изплуваше един и същи сън.

Сънуваше, че тя и Кевин са сами в Дисниленд и се забавляват чудесно. Посещаваха любимите му представления — пиратите от Карибите, подводницата, чаените чаши на Алиса в Страната на чудесата, обядваха на Границата и после отиваха при пеещите мечки. Когато излизаха, Мейсън ги чакаше отвън.

Въпреки че Кевин беше доволен от ваканцията, той сияеше, едва когато видеше баща си. Настроението на целия ден се променяше. Зарязваха спокойните забавления заради криволичещите влачета. Преди това Крис казваше на Мейсън, че Кевин мрази насилието, дори и в игрите си, а после беше принудена да стои долу и да слуша писъците и смеха му, да наблюдава как баща и син слизат от влачето ръка за ръка, нетърпеливи да се качат отново на него.

Крис не се нуждаеше от психиатър да разтълкува съня ѝ. Нуждаеше се от някой, който да ѝ каже дали това е предупреждение или предсказание.

---

[1] Американска авиаторка (1898–1937). — Първата жена прелетяла сама Атлантическия океан и изчезнала по време на полет над Тихия океан — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Като се бореше с непреодолимата умора, Мейсън затвори доклада пред себе си, облегна лакти на бюрото и стисна костта на носа си, без дори да вдигне поглед, когато чу вратата да се отваря и някой да влиза.

— Сигурно си получил доклада — уцели точно Ребека, която си направи вярно заключение от вида му.

— Миналата нощ.

— Е, и?

Едва сега Мейсън я погледна. Изненада се, когато видя Ребека, облечена в рокля, вместо в традиционния костюм. Вместо да го отбележи на глас, той регистрира факта в онази част на ума си, която бе запазена за съобщения с прикрепени към тях флагчета за по-лесно откриване.

— Изглежда, конкурентът ни за крайбрежния проект е от юг.

— Да, така е, по дяволите — тихо процеди тя. — Е, значи Уолт все пак беше прав. От Лос Анжелис ли?

Искаше му се да е така — просто още един предприемач, тръгнал на север, за да забогатее по време на златната треска на двадесет и първия век.

— Не толкова далече — отвърна загадъчно Мейсън и уморено се облегна на стола.

Обърканото изражение на Ребека изведнъж се смени с разбиране, а след това със слисване и изненада.

— Санта Барбара — прошепна тя.

— Бинго — отвърна той и изпита, както обикновено, удоволствие от бързината, с която тя схващаше ситуацията и запълваше липсващите части.

Ребека сякаш се страхуваше, че краката ще ѝ изневерят, затова прекоси стаята и седна на кожения диван.

— Никога не бих се сетила, за нищо на света, особено след толкова много години. Какво се надяват да спечелят баща ти и брат ти?

Това е твоя територия. Никога няма да могат да те изместят.

— Трябваше ми известно време да се досетя, но после сякаш в главата ми светна електрическа крушка. Помисли си, Ребека. Ако успеят да откраднат крайбрежния проект от мене, баща ми и брат ми получават достъп до строителния бизнес в Сакраменто, който не биха си осигурили и след реклама за десет милиона долара. Когато искаш кралство, не се биеш със слуги. Атакуваш върха и оттам се опитваш да си отрежеш парче от тортата.

— Сигурен ли си, че се борят за кралството? Може би атакуват краля?

Той пренебрегна въпроса ѝ не защото мислеше, че няма основание за него, а защото сега не беше готов да се справи с нещо, което ставаше все по-вероятно. Мислеше, че се е отървал от баща си и брат си, от борбата, гнева и болката. След всичкото това време защо отново тръгваха срещу него? Защо дълбаеха миналото, когато беше съвсем безсмислено? Не им ли беше оставил по-голямата част от Южна Калифорния? Не бяха достатъчно силни, за да се захващат с повече.

— Никой не се интересува вече от семейни вражди, особено от някоя, приключила преди десет години. Как могат да се надяват, че ще привлекат пресата? — запита той неубедително.

— Не си прав. Спомни си за семейство Мондавис? Хората изчетеха всичко писано за тази семейна вражда, до което можаха да се докопат.

— Защото Мондавис произвеждаха вино, а у хората, свързани с винената индустрия, има нещо мистично. За обществото хората от строителната индустрия едва са успели да завършат осми клас, чешат се по задните си части на публични места и пият бира за закуска. Никой пет пари не дава за тях.

— Може би и ти си допринесъл нещо за тази представа на обществото — каза тя, без да крие сарказма си. — Първо, повечето граждани на нашия прекрасен град смятат крайбрежния проект за доста ненормално начинание. Ако събереш в тази стая хората, които мислят, че ще успееш, пак ще остане място в средата за дансинг. А какво ще стане, когато противниците на проекта разберат, че собственият ти баща и брат се натискат за онова, което всички наричат „личната вятърна мелница на Мейсън Уинтър“? Ще ти кажа какво ще

направят: ще поклатят глави, ще поцъкат с език и ще изразят съжаление, че лудостта е наследствена.

— Мисля, че ти...

— Не съм свършила още — продължи тя. — Не можеш да си позволиш да се оплетеш толкова много в чувствата си към проекта и към семейството си, че да пропуснеш очевидното.

— Кое е то? — почти изкрещя той.

— Все още не зная — призна си тя. — Зная единствено, че нещата не са каквито изглеждат на повърхността, а напротив. Няма banker в тази страна, който да се захване с това дори и ти да си изпълнителят. Как си представят баща ти и брат ти, че ще получат подкрепа?

— Може би вече я имат — каза той с усещането, че има буца на гърлото си. Щеше да му е трудно да преглътне болката дори ако негов приятел осъществяваше проекта, който за Мейсън беше най-голямата му мечта, а да наблюдава как „Саутуест Констракшън“ го прави, щеше да го убие.

Ребека притисна слепоочията си с пръсти.

— Трябва ми време да помисля върху това — каза тя, а после с язвителна усмивка добави: — Може би просто са сърдити, че не си ги поканил на сватбата.

Той премигна. Изведнъж се сети защо днес Ребека беше облечена различно.

— Исусе, забравих, че това нещо е днес.

— Сигурна съм, че Крис ще се радва да чуе как наричаш сватбата ви „това нещо“.

Той я погледна остро:

— Ако нямаш нещо смислено да ми кажеш...

— Затваряй си устата — довърши тя усмихната.

— Точно така. — Той погледна часовника си и изстена. — Предполага се, че трябва да съм там след час.

— Ако побързаш, ще имаш време да вземеш бърз душ и да си облечеш нов костюм.

Той се замисли.

— Ти си жена — посочи той очевидното, за да подсили думите си. — Мислиш ли, че Крис би имала нещо против да го отложим за следващата седмица?

Ребека стана от дивана и прекоси стаята. Сложи ръцете си на бюрото и се наведе напред, като гледаше втренчено Мейсън.

— При тези обстоятелства — отвърна безизразно тя — отлагането означава отменяне. Това ли искаш?

— Знаеш много добре, че това, което аз искам, не влиза в сметките. — Той се изправи и взе самото си.

— Тогава престани да хленчиш. Мейсън. Не подхожда на един мачо.

За първи път този ден той се усмихна:

— Качвам се горе. Направи необходимото, докато отсъствам от града.

Тя се намръщи:

— Нямах наистина предвид това, което мисля, че си си наумил, нали? Не смяташ да се ожениш и веднага след това да отлетиш за Санта Барбара? Не и днес...

— Без наставления — прекъсна я той. Отвори вратата и добави: — Просто уреди въпроса така, че никой друг да не знае какво правя, включително и Джанет. Не искам да ѝ се налага да лъже за местонахождението ми или без да иска, да се изпусне. — Той я погледна дяволито и ѝ намигна: — Можеш да смяташ мълчанието си по този въпрос като сватбен подарък.

— Не можеш да ме караш да ти правя такъв скъп подарък. Знаеш много добре, както и аз, че съм въжето на твоя балон. Без мене... — Тя сви рамене изразително.

— Някой ден последната дума ще бъде моя — измърмори той, докато излизаше.

Крис се загърна с палтото си, отказвайки да признае пред себе си, че студът, който чувстваше, нямаше нищо общо с облачното февруарско небе. Тя хвана Кевин за ръката, за да го възпре да хукне пред нея по мокрите от дъжда стъпала на съда. Още в мига, в който му каза какво ще става този ден, той беше толкова радостен, колкото тя — нервна, толкова настоятелен, колкото тя — колеблива, и толкова уверен, колкото тя — неуверена в себе си.

До сутринта, когато беше започнала да се облича, нарочно беше запокитила всичките си съмнения в края на съзнанието си. Само че те

не искаха да останат там.

Крис не можеше да се отърве от мисълта, че се приближава с ритници и крясъци към мястото, за което Даян би дала всичко. Двама от героите в днешната драма бяха безупречно избрани — Кевин беше идеалното дете, а Мейсън — бащата. Единствено ролята на майката беше дадена на дубльор. Много лошо, но в последната минута главната героиня не можа да се справи, умирайки на път към останалата част от живота си.

Изминалите часове бяха белязани от сражението, спечелено в борбата ѝ да не позволи на Джон и Мери, които вървяха малко след нея, да забележат силното ѝ колебание. И при най-малкия намек щяха да я измъкнат оттам и да я заведат обратно вкъщи.

— Ето го — каза Кевин, който подскачаше нагоре-надолу, и посочи към мъжа, облечен с хубав, шит по поръчка, шлифер, който тъкмо влизаше в сградата през тежката стъклена врата. — Ето го моя татко! — извика той, обръщайки се към семейство Хендриксънс, целият сияещ от радост. После се обърна към Крис:

— Побързай, мамо. Ако вървим по-бързо, ще го настигнем.

— Ще го видим в кабинета на съдията, Кевин — отвърна тя, защото не искаше да вижда Мейсън дори и минута по-рано от необходимото. Разочарованието в очите на Кевин я накара да усети пристъп на вина. Тази сутрин се оказваше дори по-трудна, отколкото си беше представляла. Без значение колко пъти си напомняше защо постъпва така, тя явно не изпитваше удоволствие от щастието на Кевин.

— Добре — каза най-после тя без ентузиазъм. — Ще гледаме да го настигнем.

— Обичам те, мамо — отвърна той, изненадвайки я напълно.

Съмненията ѝ малко се стопиха.

— И аз те обичам, Кевин.

Влязоха вътре и откриха, че Мейсън ги е изчакал. Заедно с него беше висока, слаба жена, със скъпа, правена по поръчка рокля от сурова коприна, и нисък, набит мъж, със син костюм на тънки линии, който го правеше да изглежда още по-нисък и пълен, отколкото беше.

Кевин пусна ръката на Крис, хукна по мраморния под на фоайето и се хвърли към краката на Мейсън. Пристъпът на ревност, който беше започнал да я обхваща, изчезна още преди Крис да признае

съществуването му, когато видя погледа на Мейсън. Любовта към сина му беше като фар, който привлича останалите с чистотата и невинността си и кара всеки, не толкова щастлив човек, да поиска да се сгрее на топлината му и да отнесе със себе си чувството, че всичко е наред със света.

— Ела тук, мамо — извика я Кевин и протегна свободната си ръка.

Крис размени по един бърз поглед с Джон и Мери, пое си дълбоко дъх и заедно с тях се присъедини към останалите.

— Това е госпожица Ребека, мамо — каза той и посочи високата жена. — Разказвал съм ти за нея, сещаш ли се? Тя с онази, която ми подари голямата кутия с боички.

Ребека се усмихна топло и протегна ръка.

— Много се радвам най-после да се запознаем, госпожице Тейлър.

— А това е Травис — продължи Кевин, преди Крис да има възможност да отвърне на Ребека. — Той е приятел на татко, а сега е и мой приятел.

Корава, мазолеста ръка обгърна дланта на Крис. Тя усети резервираността в ръкостискането толкова ясно, колкото и силата. Докато тя и Даян растяха, Хариет беше настоявала да избират приятелите си внимателно и твърдеше, че една дама се оценява по нейната компания. На теория Крис беше съгласна с това. Тя преценяваше хората по техните приятели, но не по начина, по който искаше Хариет. С кого човек предпочита да прекарва времето си даваше доста ясна представа за личността му. При първата среща Крис хареса приятелите на Мейсън. Появи се искрица надежда, че може би един ден ще намери нещо, което да харесва и у Мейсън.

— Радвам се да се запозная — каза Крис — и с двамата. — Тя отстъпи назад и представи Джон и Мери на Мейсън и неговите приятели. Последва неловък момент на мълчание.

Мейсън погледна часовника си.

— Време е — съобщи той.

Крис забеляза бързия, строг поглед, който Ребека хвърли към Мейсън.

— Може би Крис ще иска първо да се поосвежи малко — каза тя.

— Не — намеси се Крис. — Добре съм. — Искаше сватбата да приключи колкото се може по-бързо. След като останеше в миналото, можеше да спре да мисли за нея и да се върне, поне външно, към рутината. Чакането я подлудяваше.

Мери я прегърна през раменете. Крис беше зашеметена от силното съчувствие, изписано на лицето ѝ. Тя бързо погледна другите. С изключение на Кевин, всички изглеждаха така, сякаш се бяха събрали да чуят присъдата за углавно престъпление.

За първи път от доста отдавна чувството за хумор на Крис беше разбудено. Тя започна да си мисли каква картина представляват те седмината за минувачите. Никой не би се досетил защо наистина са тук. Колкото повече мислеше за това, толкова по-смешно ѝ ставаше. Тя сложи ръка на устата си, като се преструваше, че киха, за да прикрие кикота, който се надигаше от гърдите ѝ. Беше започнала да се поздравява, че е успяла с тази хитрина, когато вдигна глава и видя мъж с карирана риза и ватирана жилетка да поглежда към нея съчувствено. Повече не можеше да се удържа. Крис избухна в смях.

Мейсън я погледна:

— Добре ли си?

Тя се опита да му отговори, но не можеше да изрече и три думи, без да изпадне в силен, хълцащ смях.

— Просто е нервна — каза Мери, а на устните ѝ играеше извинителна усмивка.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се Ребека. — И аз бих се чувствала така при тези обстоятелства.

— Глупости, нервна — измърмори Джон. — Тресе я страх до мозъка на костите ѝ. Не че я обвинявам.

— Мамо? — повика я колебливо Кевин.

Около тях се събираше тълпа.

— Добре съм, Кевин — успя да каже тя, преди отново да избухне в неудържим смях. Започна да рови из чантата си, за да намери салфетка и да избърше потоците сълзи, които се стичаха по страните ѝ.

— Може би трябва да отидеш до тоалетната — предложи Мери.

Крис отказа.

— Не... — задъхана отговори тя. — Ще се... оправя. Просто... — Тя спря, прехапа устни и изчака да премине следващият пристъп на смях. След секунда си пое дъх и довърши мисълта си. — Просто ми

дайте... още няколко минути. — Отново си пое дълбоко дъх и после още веднъж. Накрая се успокои. — Виждате ли? — весело попита тя. — Добре съм.

— Тогава да продължим — отговори Мейсън с тон, който предполагаше, че според него тя е далече от „добре“.

Секретарката на съдия Маккормик, жена в напреднала бременност излезе в коридора да ги посрещне.

— Значи ти си Кевин — каза тя, хвана го за ръката и влезе заедно с него в кабинета на съдията. — Това е много важен ден за тебе.

— Аха — отговори той, като подскачаше около нея. — Аз и мама, и татко се женим. Ще живеем заедно като Трейси и леля Мери, и чичо Джон.

Преди Крис да успее да последва останалите, Мейсън я дръпна настрана:

— Още ли си сигурна, че искаш това да стане?

Тя се намръщи:

— Защо питаш?

— След онова, което се случи долу, си помислих... — Той сви рамене. — Честно казано, не знаая какво да мисля.

Отвeтната ѝ усмивка беше леко смутена. Тя реши, че му дължи обяснение, ако не по друга причина, то поне за да не се опита да я регистрира в психиатрията.

— Просто започнах да си мисля колко странно е всичко това. Едното доведе до другото...

— Продължавай — подкани я той.

Тя сви рамене.

— Помислих си, че нито един от хората, които ни виждат, не може да се досети за истинската причина, поради която сме тук. След като тази мисъл влезе в главата ми, започнах да си представям какво си мислят другите и вече бях прекалено надвесена над ръба, за да не падна.

— Често ли ти се случва? — попита той.

Тя се ухили.

— Два или три пъти в годината, във върхови моменти. Погребения, автомобилни катастрофи, тъжни филми — подобни неща

обикновено ме разстройват.

Отвърщайки на усмивката ѝ, той каза сухо:

— С други думи, по-добре да премисля два пъти, преди да те поканя някъде.

— Ако това са местата, които имаш предвид, вероятно идеята ти няма да е добра.

Не можеше да не забележи, че той също беше престанал да се съпротивлява на брака. И двамата бяха обзети от тихо примирение. Крис беше прекалено голяма реалистка, за да си мисли, че това ще продължи, но беше и достатъчно голяма мечтателка, за да се надява. Следващите десет години щяха да бъдат много по-лесни, ако не се заяждаха непрекъснато. Твърде много беше да иска да бъдат приятели. Точно сега беше доволна и на неутралитет.

— Ще влизаме ли? — попита я той и ѝ предложи ръката си.

— По-готова от това няма да стана — отвърна тя и леко положи ръката си върху неговата.

Двайсет минути по-късно тя излезе от кабинета като госпожа Мейсън Рурк Уинтър.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Кевин напусна кабинета на Харолд Маккормик в прегръдките на Мейсън, щастлив както никога досега. По време на кратката церемония той стоеше между Крис и Мейсън, хванал ги за ръце, като по този начин осъществяваше както символично, така и физически връзката помежду им.

Крис очакваше да почувства ако не друго, то поне облекчение, че напрежението от последната седмица е приключило. Но единственото, което усещаше, беше вцепенение и стрес. Старите проблеми не бяха разрешени, а бяха създадени и нови.

Тя и Мейсън имаха много неща да уточняват, въпроси, които и двамата мъдро се бяха споразумели да обсъждат едва след сватбата. Знаеха, че ако се опитат да изяснят дори и най-простия проблем, като например къде ще живеят, това ще означава, че сватбата няма да се състои.

Тя застана настрани и продължи да наблюдава общуването между Мейсън и Кевин още известно време, като търсеше потвърждение на факта, че не са преживели този ден напразно. Джон се приближи към нея да ѝ помогне да облече палтото си.

— Страшно добре си пасват — призна неохотно той.

— И аз си мислех същото — отвърна тя, намирайки успокоение в топлината и сигурността на неговото приятелство. Един от най-големите ѝ страхове беше, че печелейки Мейсън, Кевин ще загуби по някакъв начин Джон. Знаеше, че много зависи от нея да предотврати това.

— Моля се за вас двамата, моето момиче — каза той, като приятелски я подръпна за косата.

Крис го прегърна.

— Е, какво ново?

— Все още не съм готов да го призная пред никой друг, но започвам да си мисля, че май има шанс нещата между вас тримата да потръгнат.

Тя го погледна невярващо.

— О? И как стигна до това изненадващо заключение?

— Докато ги наблюдавах. Не можеш да пренебрегнеш отношенията помежду им. Сега разбирам защо се съгласи на този брак. Ти също си го забелязала. Трябва да ти кажа, Крис, че на никого не съм се възхищавал толкова, колкото се възхищавам на тебе и на това, което правиш за Кевин. Съмнявам се, че той някога ще осъзнае жертвата, която си направила — а може би така трябва — но аз я разбирам и искам да знаеш, че според мене си страхотна жена.

— И според мене — добави Мери, която дойде при тях.

— Нещо много започнахме да се хвалим. — Крис беше смутена от похвалите им.

— Искаш ли да заведем Кевин вкъщи, за да можете двамата с Мейсън да поговорите и да решите какво ще правите отсега нататък? — попита Мери.

— Благодаря. Аз тъкмо щях да те помоля за същото — отвърна Крис.

Когато слязоха във фойето, Мери, Джон и Кевин си взеха довиждане и тръгнаха в една посока, Ребека и Травис казаха, че трябва да се връщат на работа, и потеглиха в друга, така че Крис и Мейсън останаха сами.

— Нямам много време — започна веднага Мейсън. — Самолетът ми излита след час.

— Заминаваш ли? — запита изненадана Крис. — Къде отиваш? И защо точно сега?

Той изглеждаше така стреснат, сякаш го беше ударила.

— Моля?

— Защо не ми каза по-рано? Трябва да...

— Господи, не мога да повярвам на ушите си. Не мислиш, че ще ти давам отчет за действията си, нали?

— Напротив, когато ме засягат, държа да ме държиш в течение.

— И как по-точно днешното ми пътуване те засяга? — попита той с пропит от сарказъм глас. — Едва ли очакваш сватбено пътешествие.

Тя усети как челюстите ѝ се стягат.

— Не съм си го представяла дори и в най-големите си кошмари.

— Тогава?

— Ами, например, маловажният въпрос като намирането на къща. Поправи ме, ако греша, но си мислех, че съвместният живот го предполага.

— А, да, бях забравил. — Той откопча шлифера си, бръкна в джоба на панталона си, извади един ключ и ѝ го подаде.

— Обади се на Ребека. Тя знае всичко.

Крис погледна блестящото метално парче в дланта си.

— Какво е това?

На лицето му се изписа нетърпение:

— Точно това, на което прилича.

Преди да отговори, тя си припомни единствения умен съвет, който треньорът ѝ по тенис някога ѝ беше давал: „Ако противникът ти успее да те ядоса, той на половина е спечелил мача.“

— За къде е?

— За къщата, която купих за нас миналата седмица.

— Купил си къща, без да се посъветваш с мен?

— Откровено казано, реших, че е по-добре да стоим по-далече един от друг миналата седмица.

— Не ти ли дойде наум да изчакаш малко, така че и аз да взема участие в решението?

— За бога, та това е само една къща!

Мина ѝ през ум да му обясни защо се интересува — имаше важни причини като например Кевин да остане близо до стария си квартал и други, по-маловажни — да има стая за работа, където да не пуска завесите и да не се притеснява за светлината върху монитора — но знаеше, че ще трябва да се разкрие прекалено много, а вероятно няма да получи нищо. Затова реши първо да огледа къщата, а после да представи възраженията си ясно и делово: нещо, което човек като Мейсън щеше да разбере.

— Прав си. Това е просто къща. Ще я огледам и ще се свържа с тебе.

— Няма нужда да правиш това. Ребека ще се погрижи за всичко, от което имаш нужда. Обади ѝ се, когато си готова да се преместиш, и тя ще нареди на секретарката ми да уреди нещата. — Той дръпна ръкава си, за да види колко е часът. — Съжалявам, че трябва да те зарежа, но не мога да отложам това пътуване — каза по-меко той. — Кажи на Кевин, че ще го изненадам.

Той се обърна, но тя го хвана за ръката:

— Не му носи нищо.

— Защо не? — попита нетърпеливо той.

— Кевин трябва да чака с нетърпение твоето завръщане, а не онова, което ще му донесеш. — Докато го наблюдаваше как размишлява над думите ѝ, тя забеляза въпросителния, колеблив израз на очите му. Разбираше нежеланието му да ѝ вярва. Тя също не му вярваше.

— Благодаря ти — каза най-после той, очевидно решавайки, че не се опитва да го заблуждава. — Зная, че имам много да уча за бащинството. Оценявам помощта ти, особено при тези обстоятелства.

— Не мислиш ли, че ще бъде доста глупаво от моя страна да се подложа на това изпитание, заради Кевин и да не направя всичко възможно наистина да се осъществи?

— Не всеки би постъпил по този начин. Просто искам да знаеш, че оценявам помощта ти.

Беше изрекъл тези думи по същия начин, както сигурно би завършил служебно писмо до недисциплиниран предприемач.

— Ако мога да ти бъда в помощ, не се колебай да се обръщаш към мене по всяко време — отвърна в същия официален тон тя.

— Е, още веднъж благодаря.

— Няма защо.

— Ще се видим след няколко дни.

— Не бързай. Ние ще сме тук — усмихна се тя или поне се надяваше да е излязло нещо като усмивка.

Тя го гледаше как тръгва. Тъй като се притесняваше да не си помисли, че го следи, остана още няколко минути в средата на фоайето на съда, по-малко от половин час след събитието, което се предполагаше, че е едно от най-важните в живота ѝ.

Сега обаче никак не ѝ беше до смях.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Крис притаи дъх, когато вратите на асансьора се отвориха на дваайсет и седмия етаж в сградата на „Уинтър Констракшън“. За първи път престижът и властта на Мейсън имаха възможност непосредствено да я впечатлят лично. Едно беше да четеш във вестниците и списанията кой и какъв е той, а съвсем друго — да видиш дискретния разкош на централата на фирмата. Картините на стените бяха оригинали и въпреки, че познанията на Крис в областта на изкуството не излизаха извън наученото в няколко курса в колежа и видяното в музеите, тя беше убедена, че портретът на дете от осемнайсети век беше от Хенри Рейбърн^[1], а пейзажът — от Бонингтън^[2].

Този ден беше изключителен. В разстояние на един час се беше омъжила и я бяха зарязали, а сега беше и зашеметена от обстановката тук.

— Мога ли да ви помогна? — запита иззад секретарското бюро една чернокожа жена в кашмирен пуловер в червено и бяло.

— Търся кабинета на Ребека Къркпатрик.

— Госпожица Къркпатрик очаква ли ви?

— Да. Поне така мисля.

— Нека да й съобщя за вас — любезно каза тя. — За кого да предам?

Крис отново беше изумена. Чудеше се дали Мейсън е бил толкова умен, за да наеме тази впечатляваща секретарка, или просто е имал късмет с нея, така както явно имаше късмет с всичко останало — включително и с начина, по който беше разбрал за Кевин.

— Крис... ъъ... Крис Тейлър — довърши смутено тя. Съзнаваше, че е най-добре да използва името на Мейсън, но ѝ беше трудно да го каже на глас.

Секретарката натисна някакво копче и после заговори, но толкова тихо, че Крис не можеше да различи думите. Когато свърши, тя вдигна поглед, усмихна се и каза:

— Госпожица Къркпатрик се радва, че сте тук госпожо Тейлър. Секретарят ѝ ще ви заведе при нея.

Чу се някакъв звънец, една дъбова врата се отвори и мъж, облечен в син блейзър, червена вратовръзка и сиви панталони, който според Крис беше под двайсет и пет години, я поздрави.

— Госпожо Тейлър — оживено я посрещна той и протегна ръка. — Ранди Падила. Не мога да ви опиша колко се радвам да се запозная с вас. — Той отвори вратата и ѝ направи път да влезе. — Имате наистина страхотно хлапе. Много ми напомня за сина на сестра ми, защото непрекъснато задава въпроси и не се спира за секунда.

— Срещали сте се с Кевин? — попита Крис, докато вървеше след него по дълъг коридор.

— Няколко пъти. Два-три пъти в месеца идвам в събота в офиса, за да си наваксам с домашното. Тук е по-тихо, отколкото в апартамента ми.

— Господин Уинтър ви позволява да използвате кантората за домашното си?

Той се изхили.

— Когато става дума за училище, „позволява“ не е точната дума, по-скоро — „настоява“. Мейсън наистина държи на образованието. Той дори обвързва премиите ни с резултатите ни в училище

Нещо не беше както трябва. Не ставаше въпрос само за егалитарното използване на малкото име на Мейсън от някой очевидно много ниско в йерархията на компанията. Явно Кевин беше редовен посетител тук, а той нито веднъж не ѝ беше споменавал за това.

Защо ли?

„Защо наистина“ — помисли си тъжно Крис, припомняйки си колко тих беше станал, след като тя веднъж се разгневи, защото Мейсън го беше завел в Сан Франциско, без да я попита.

Какво друго беше скрил от нея Кевин?

— Е, пристигнахме — каза той, отвори вратата на кабинета и отстъпи встрани, за да влезе Крис.

— Благодаря ви — каза тя.

Ребека се изправи зад бюрото си и прекоси стаята да посрещне Крис.

— Въпреки че можехме да се запознаем и при по-добри обстоятелства, наистина се радвам, че ви виждам — заяви тя.

Тя взе палтото на Крис и го закачи в гардероба до библиотеката.

— Мейсън ми каза, че можете да ме осведомите за къщата. — Въпреки че първоначалният инстинкт на Крис беше да приеме Ребека за топлата, открита жена, каквато изглеждаше, настоятелен вътрешен глас ѝ казваше да внимава, защото Ребека беше приятелка на Мейсън, а не нейна. Прекалено много неочаквани неща ѝ се бяха струпали този ден, за да си позволи да се отпусне. Никой не беше такъв, за какъвто тя го мислеше.

— Преди да поговорим за къщата, какво ще кажете за чаша кафе, а през това време аз ще ви разкажа за себе си и моето място в тази грандиозна схема? Имате ли време?

— Разбира се.

— Чудесно. Аз отложих кафето, защото си мислех, че и вие ще бъдете измръзнала до костите като мене, когато влязох тук. Защо не седнете на дивана, докато го приготвя? — Тя отиде до бюфета, отвори вратата хармоника, зад която се откри малка кухня, и зареди кафе машината.

През това време Крис огледа кабинета. Беше обзаведен в зелени, бежови и кафяви нюанси, всичките смесени в тапицерията на дивана и столовете, и разделени на килима, завесите и тапетите. Мебелите бяха изработени от червено дърво, което Крис не можеше да определи какво е. Всички бяха елегантни, очевидно ръчно изработени, и много скъпи.

Гледката от ъгловия прозорец беше впечатляваща. Бяха достатъчно високо, за да се вижда златният купол на Щатския съд, кулите на Катедралата на Светото причастие и вълнистото море от дървета в град, който се гордееше със зеленината си.

— От дълго време ли работите в „Уинтър Констракшън“? — попита Крис.

— От началото. Само Травис и Мейсън са по-отдавна тук.

Крис беше завладяна от странно чувство. Тя беше външният човек и ѝ се искаше да влезе вътре, но изобщо не можеше да разбере защо.

— Тогава сигурно познавате Даян?

— Срецали сме се и много ми харесваше — отвърна Ребека тихо и замислено. — Никога не повярвах, че една сутрин просто се е изнесла и е зарязала Мейсън. Не и при чувствата, които изпитваха един към друг.

— Мейсън сигурно ѝ е повярвал. Иначе би трябвало да я потърси, поне така мисля аз.

Ребека сипа кафето в антична сребърна кана, сложи две чаши от китайски порцелан на подноса и влезе в стаята.

— Имаше известни причини да повярва на това — каза тя. — Сигурна съм, че някой ден ще ви ги обясни.

— Причини? — Не искаше обяснение, просто изразяваше съмнение.

— Не са такива, каквито си мислите — заяви Ребека, докато сядаше и наливаше кафето. — Всичко това е минало. Нека говорим за настоящето. Казал ли ви е Мейсън, че всички сме се побъркали по Кевин? Той е като глътка чист въздух в задымлена стая. Не мога да изразя щастieto си, че стана част от живота ни, особено част от живота на Мейсън, и то точно сега.

Сякаш беше есен и Крис беше последното листо, което се държи за дървото. През последните няколко месеца Кевин живееше в свят, за който тя знаеше много малко. Какво имаше предвид Ребека с „точно сега“?

— Не, Мейсън дори не ми е споменавал, че е водил Кевин в кантората. Не си говорим повече, отколкото е абсолютно наложително — призна тя и се изненада от съжалението, което изпитваше.

— О... извинете, че ви накарах да се чувствате неудобно. Знаех, че общуването между вас и Мейсън не е особено успешно, но не знаех, че е толкова зле.

— Сигурно сте наясно с истинската причина, поради която се оженихме. — Не вярваше Мейсън да не се е доверил на двамата души, които беше довел като свидетели на сватбата си.

— Да осигурите известна стабилност в живота на Кевин — намеси се Ребека. — Това обаче не означава, че двамата с Мейсън не можете да бъдете приятели.

Крис едва не се задави с кафето си.

— Той ли е казал това?

— Боже мой, не. Ще ми одере кожата, ако разбере, че изобщо изказвам подобно предположение. Мейсън защитава независимостта си по-яростно, отколкото предната линия на Форти Найнърс защитава Джо Монтана. — Тя сви рамене. — Просто си помислих, че вие двамата може да откриете, че е възможно да живеете заедно, без да се

избивате. Едва ли го осъзнавате, но работата на Мейсън включва много контакти с различни хора. Той не може да го пренебрегне и се надява да бъде в крачка.

— Тоест?

— Тоест, че на тези мероприятия се ходи по двойки.

— Мейсън и аз се разбрахме да не се намесваме в живота на другия. Той не очаква аз да стана част от неговия, както и аз не очаквам той да стане част от моя.

— Не съм изненадана, че е казал това.

Крис се чувстваше все по-объркана:

— Има ли някаква причина, поради която да се съмнявам в думите му?

— Не — настоя тя. — Съвсем в негов стил е да не ви каже колко неудобно ще бъде за него, ако се явява в обществото без вас, особено в началото. Всички ще изпитват любопитство. Спомнете си, че това, което останалите знаят, е, че сте хванали един от най-перспективните ергени в града.

Преди Крис да успее да протестира, Ребека бързо добави:

— Зная, че подобни разсъждения ще ви накарат да протестирате, но така стоят нещата. Много жени ще се чудят какво имате вие, което те нямат, и няма да оставят Мейсън на мира дори и за миг, докато не открият.

Крис се изсмя презрително:

— Това е лесно — имам сина на Мейсън. След като веднъж се разчуе, те ще се отдръпнат.

— И как ще се разчуе?

— Сигурна съм, че Мейсън ще им каже.

— Да сте видели или чули нещо за Кевин от някого, с изключение на най-близките приятели на Мейсън от деня, в който Мейсън откри, че има син?

Изненадана, Крис осъзна, че Ребека е права. Новината, че Мейсън Уинтър е разбрал, че има син пет години след раждането му, би трябвало да стане най-голямата клюка в града от видео дебюта на сенатор Монтоя, където той прави политически услуги на лицето, което е наддало най-много. Тайната беше опазена, макар че Мейсън не беше единственият, който я знаеше. Ако видяното днес беше някакъв показател, всеки — дори далечен негов познат — знаеше за Кевин.

Заклучението беше отрезвяващо и предизвикваше размисли у нея. На какво Мейсън дължеше подобна лоялност от страна на приятелите и подчинените си?

— Не, не съм — призна Крис. — Вече няма никаква причина Мейсън да пази Кевин в тайна.

Ребека се дръпна назад изненадана:

— Сигурно се шегувате. Ако се разчуе, пресата ще се струпва на прага ви. Ще превърнат живота на Кевин в ад. Мейсън няма да позволи това да се случи.

— И как смята да обясни мене и Кевин?

— Ще трябва да попитате него. — Тя взе сребърната кана и наля още кафе. — Не ми се искаше да навлизам в този въпрос, но трябваше да съм сигурна, че разбирате колко е важно, поне външно, бракът ви да изглежда успешен.

Крис се опита да отвърне, но Ребека протегна ръка и я спря.

— Тъй и тъй започнах — засмя се тя самоосъдително. — Така че мога да продължа и да ви кажа за предстоящия бал в Деня на свети Валентин в музея на изкуствата Крокър. Той е благотворителен и средствата ще отидат за фонд, от който градът се нуждае. Главната цел на организацията е да създаде дългосрочни програми за бебета, родени от майки наркоманки.

Крис усети, че интересът на Ребека към благотворителността надхвърля купуването на скъп тоалет веднъж годишно и написването на чек за избягване на данъци.

— Явно знаете много за тях.

— Налага ми се — призна усмихната тя. — Аз съм в надзорния съвет. Мейсън окуражава онези от нас, които могат да станат съпричастни членове на обществото, по какъвто начин ние изберем. Аз просто избрах това. Травис се занимава с бедните квартали и помага да се изградят паркове и игрища за децата.

Крис се почуди дали да не разкаже на Ребека за времето, когато беше обучавала бременни жени от малцинствата какво да правят в очакване на бебето и колко потисната се беше чувствала, виждайки майки наркоманки, но се отказа. Това означаваше да допусне Ребека твърде близо до себе си. Ако станеха приятелки, по-късно щяха да имат възможност за споделянето на подобни тайни, а ако не станеха, Крис предпочиташе Ребека да знае колкото се може по-малко за нея.

— А Мейсън какво прави? — запита Крис обзета от любопитство.

— Прекалено много. От години му се карам, че е толкова мекушав. Достатъчно е само някой да даде знак, че има нужда от нещо, и той вече е при него. — Ребека остави чашата си на масата и се наведе към Крис. — Да се върнем за малко отново към бала. Зная, че Мейсън никога няма да ви помоли, особено след като двамата вече сте се разбрали да не се месите в живота на другия, но наистина ще оцени жеста, ако...

— Наистина не ми се говори за това сега — каза Крис. Не искаше да бъде заклещвана в ъгъла на стая, за който дори не подозираше, че съществува. Само при мисълта, че може да прекара една вечер с Мейсън и неговите вадени от калъп приятели, се разтреперваше, а подобни вечери в продължение на десет години щяха да я направят пълен идиот. — Ще трябва да го обсъдим с Мейсън. Не се навих на женитбата, за да му бъда придружителка.

— Права сте — отвърна Ребека. — Вие и Мейсън трябва да се изясните. Споменах за това само защото знаех, че той никога няма да го направи и мислех, че е важно да бъдете добре информирана, за да вземете правилното решение. — Тя се облегна на стола си. — Честно казано, имам навика да се опитвам да предпазвам Мейсън, понякога дори и от самия него.

Крис я погледна.

— И според вас той има нужда от вашата?

— Докато го опознаете — призна тя. — Когато това стане, вече няма да има нужда от мене.

— Оценявам искреността ви.

— Само защото съм приятелка на Мейсън, не значи, че не мога да бъда и ваша.

— Сигурно разбирате, че ми е необходимо известно време да го приема — каза Крис.

— Естествено. Е, защо не се захванем с къщата? Вероятно има стотици неща, които искате да свършите днес.

Крис остави полупрозрачните порцеланови чашка и чинийка на подноса.

— Не на последно място е желанието ми да видя тази къща. — Отново я обхвана предишния гняв, че Мейсън бе взел решение, без да

се посъветва с нея.

— Чудесна идея — подкрепи я ентусиазирано Ребека, без да обръща внимание на промяната в настроението на Крис. — Ще се влюбите в нея. — Тя стана и отиде до бюрото. — И Кевин също. — Извади от горното чекмедже един кафяв плик, върна се при Крис и ѝ го подаде. — Всичко, от което се нуждаете, е вътре, включително и имената на няколко декоратори. По-голямата част от къщата е в добро състояние, но вероятно ще искате да поправите кухнята и стаята с френските прозорци.

Крис преглътна гнева си. Да се нахвърля на Ребека заради несъобразителността на Мейсън беше несправедливо.

— В момента искам да зная само къде се намира.

Ребека се разсмя:

— Съжалявам, предположих, че Мейсън ви е казал. Толкова се радваше, че е открил тази къща, че бях изненадана как не го обяви от покрива.

Крис започваше да си мисли, че има двама Мейсъновци — единият, който Ребека познаваше, и другият, който тя познаваше. Дори в най-смелите си сънища Крис не можеше да си представи как Мейсън се въодушевява заради нова къща.

— Кое е толкова специално в тази къща? — запита тя внимателно.

— Намира се само на пресечка и половина от сегашния ви дом.

Крис не можеше да повярва на ушите си. Когато най-после се съвзе, все още не можеше да приеме очевидното и попита:

— Защо беше толкова важна за Мейсън?

Ребека се намръщи, сякаш беше объркана от въпроса:

— Не искаше вие и Кевин да промените начина си на живот повече, отколкото е абсолютно необходимо.

— Аз мислех, че... — Крис поклати глава. — Няма значение.

Гримасата на лицето на Ребека беше изместена от разбиращ поглед.

— Още много има да научите за Мейсън — каза тихо тя.

— Явно — отвърна Крис, напълно объркана.

Преди да отиде в къщата, която щеше да съхрани спомените ѝ през следващите десет години, Крис се разходи с колата из Сакраменто и посети места от детството си, опитвайки се да установи коя е тя.

Спря за седмата чаша кафе за деня в Ява Сити, но този път си поръча без кофеин, и се потопи в анонимността на постоянно променящата се тълпа. След като отвори плика, даден ѝ от Ребека, Крис откри в него няколко изненади. Към кратката, делова бележка от Мейсън, който я инструктиреше да пазарува каквото е необходимо за новата къща и за негова сметка, имаше списък на магазини в и около Сакраменто, само един, от които ѝ беше познат, и то заради пълната разпродажба два пъти годишно.

Почувства се така, сякаш беше излязла на състезателната писта с Фолксваген. Как щеше да върви в крачка? Настояването ѝ да поеме половината от къщните разходи отекна в съзнанието ѝ и ѝ прозвуча също толкова абсурдно, колкото се беше сторило сигурно и на Мейсън след първата им среща в кабинета на Харолд Маккормик преди седмица. Сигурно къщите с две крила се нуждаеха от огромни разходи.

Какво си въобразяваше тя? В какво се беше забъркала?

И още по-важно — какво щеше да прави сега?

Осъзна, че само отлага неизбежното, прибра листовите обратно в плика и излезе от кафенето.

Странна смесица от чувства обхвана Крис, докато караше. Само едно от тях тя се опитваше да отрече.

Някъде зад страха, гнева и притеснението ѝ, напълваше радост. Още в мига, в който Ребека ѝ беше дала адреса, тя се беше сетила коя къща е купил Мейсън. Беше минавала покрай нея стотици пъти по време на вечерните си разходки и когато си беше позволявала да мечтае за подобни неща, си беше представяла, че точно в тази къща ще живее един ден.

Построена в колониален стил, с тухлена фасада, бели щори и покрив с плочки, къщата излъчваше спокойна елегантност, която сякаш казваше „добре дошли“. В страничния двор имаше идеално подрязан, близо осемметров, син смърч, а отпред — петдесетгодишен бряст. От двете страни на алеята имаше лехи с азалии, които през март и април представляваха плътен цветен килим.

Крис никога не беше влизала вътре. Макар и само на пряка и половина от нейния дом, къщите тук бяха четири-пет пъти по-големи и хората, които ги притежаваха, бяха от елита на града.

Никога не беше предполагала, че тази къща се продава.

А сега тя щеше да живее в нея.

Спря колата на улицата точно пред входа. Вятърът разтвори палтото ѝ, докато слизаше. Тя потрепери и усети, че зъбите ѝ тракат. Известно време стоя на тротоара в студа и се взира в къщата.

Как беше онзи стар лаф? Внимавай какво си пожелаваш. Защото някой ден можеш да го получиш.

---

[1] Хенри Рейбърн (1756–1825) — шотландски художник. — Б.пр. ↑

[2] Ричард Бонингтън (1801–1828) — английски художник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Затворил очи и облегнал глава на седалката, Мейсън се опитваше да се концентрира, абстрахирайки се от бръмченето на самолетния двигател. След шестте дни в Санта Барбара се чувстваше така изтощен, че му бяха нужни големи усилия, за да се надигне тази сутрин.

Можеше да възложи на друг да поговори с хората от търговския отдел, да посети строежите и да чуе клюките, да усети настроението в града под заплаха за воден режим. Независимо от това, колко подробен щеше да бъде докладът, в него нямаше да се съдържат нюансите в разговорите, които понякога бяха по-важни.

Всеки строителен предприемач в град, където се налагат ограничения върху разширяването му, задължително усещаше ефекта от това. Мейсън обаче не беше толкова наивен да вярва, че тази е единствената причина баща му и брат му да се намесват в крайбрежния проект. Ако фирмата им имаше нужда от разширяване на дейността, за да остане печеливша, имаше много по-удобни места за това от Сакраменто.

Мейсън беше открил, че сушата не беше причинила толкова големи щети на строителния бизнес, колкото той предвиждаше. За да покрие загубите си в други области, „Саутуест“ се беше насочила към преустрояване и беше превърнала вилите от по триста хиляди долара в малко по-големи вили от по три милиона долара.

Най-голямата изненада дойде една нощ, когато вечеряше сам в хотела си. Беше едно от онези открития, които, когато ти дойдат наум, изглеждат очевидни и той се почувства пълен идиот, че не го е установил много по-рано. Баща му и брат му вече не бяха строителните гиганти, за които си спомняше. Всъщност, сравнени с „Уинтър Констракшън“, бяха доста скромни, дори незначителни.

И това правеше набегът им срещу крайбрежния проект още по-странен и даже заплашителен. Дали баща му и брат му не представляваха някой друг? Дали зад завесата нямаше друг

предприемач, който беше готов да се впусне в начинанието веднага, щом те осигурят терена?

Каквито и да бяха фактите, Мейсън разбра, че теорията му за използването на проекта, за да се даде публичност на преместването на „Саутуест“ в Сакраменто, не беше добре издържана.

Мейсън напусна Санта Барбара с чувството на дете, което събира пъзел, без да има достъп до картинката на капака. Беше открил и подредил парчетата с прави страни, беше създал рамка, но все още нямаше представа с какво ще я запълва.

Самолетът започна да се спуска и това привлече вниманието му към прозорчето. Погледна навън и видя централата на фирмата си. Завръщаше се у дома. Обичаше града, който го беше осиновил, обичаше възбудата, с която го наблюдаваше да расте, гордостта от разширяващия се хоризонт, решимостта му да запази чувството за общност, независимо от големината си.

Въпреки че все още малко се плашеше, не се опитваше да отрича другата причина, поради която се радваше, че си е вкъщи. Само след няколко часа щеше да види Кевин. „Дяволите да те вземат!“ — сгълча се той сам, и отмести поглед от прозореца. Можеше поне да бъде честен — емоционалната му връзка с Кевин го плашеше много, фактът, че беше в един и същи град с баща си и брат си, го накара да осъзнае колко уязвим е станал, след като допусна Кевин в живота си. След като Даян го бе напуснала, си беше обещал, че никога вече няма да допусне някой толкова близо до себе си.

А ето какво се беше получило.

Единственото нещо, което го успокояваше, беше, че Кевин нямаше да го напусне. Някой ден щеше да си тръгне, всички деца постъпваха така, но това щеше да стане едва след години. Щеше да има време да се подготви за самотата.

Мейсън не беше глупак да се надява, че Кевин ще остане с него, когато порасне. Беше чувал родители да казват, че когато децата им отиват в колеж, те всъщност ги напускат завинаги. Е, той щеше да се подготви за това време. Когато знаеш какво те очаква, си по-малко уязвим.

Щом самолетът се приземи, Мейсън се измъкна от колана, взе ръчния си багаж, праметна шлифера си през рамо и се смеси с потока от излизащи пътници. На изхода забеляза Травис, който го чакаше.

Въпреки че беше предупредил Ребека да изпрати кола, му стана приятно, че вместо това е дошъл самият Травис. Имаха много да наваксват.

— Виждам, че не си имал време за плаж, докато беше там — отбеляза Травис. — Все така бял си, както и преди седмица.

Мейсън се усмихна в отговор.

— Радвам се да те видя.

— Е, как беше? — попита Травис, поглаждайки наболата си брада. — Толкова лошо ли колкото си мислеше?

— Отидох там ядосан и се върнах объркан. — Той прехвърли чантата в другата си ръка и тръгна през терминала към ескалаторите. — Нещо не се връзва. Единственото нещо, за което никой от нас не се сети, е, че „Саутуест“ не е достатъчно голяма компания, за да се справи сама с крайбрежния проект. Не биха могли да осигурят финансирането и работната ръка. Сигурно представлява друг.

— Кой? — попита Травис. — И защо? Баща ти никога не е допускал някой или нещо отвън, ако не е било наложително. Ти най-добре би трябвало да го знаеш.

— Не това ме тормози. Но откъдето и да погледна, стигам до идеята, че това е нещо лично, че „Саутуест“... — той се отдръпна да направи път на жена в инвалидна количка. — За бога, не зная дори защо ме е страх да го изрека — че баща ми и брат ми искат да ме провалят. — Той се ухили смутено: — Звучи доста параноично, нали?

— Може би буцата, която затъкна в гърлата им, е станала прекалено голяма, за да я преглътнат.

— Но защо сега, след всичкото това време?

— Човек никога не знае какво да очакват от тях двамата. Никога не спазват общоприетите правила. И никой не може да ги обвини, че принадлежат на Менса^[1].

Бяха стигнали до изхода. Мейсън погледна навън и видя пелената от дъжд, която посрещаше фаровете на колите, и спря да си облече шлифера.

— Мразя това — каза той. — Има сума ти неща, които трябва да свърша, а аз се занимавам с двама дребни предприемачи, които искат да се издигнат.

Травис се изсмя.

— Никога не съм си представял, че ще дойде денят, в който ще заговориш по този начин за тях двамата. Наистина звучи добре.

Мейсън отвори вратата и пусна приятеля си да мине, след което го последва. Силният и студен вятър ги блъсна и ги принуди да се наведат, докато пресичат улицата.

— По дяволите! — промърмори Мейсън. — Все такава ли е времето, откакто тръгнах.

— Общо взето.

— Което означава, че блоковете на Уот Авеню не са готови.

Травис вдигна рамене и сви главата си в палтото подобно на костенурка.

— Ако си мислиш, че ще стоя тук да ми измръзне задникът, за да си бърбър с тебе, когато в гаража ме чака кола с парно, значи си луд.

— Остаряваш, Травис.

— Може би, но все още мога да сбъркам от работа такива като тебе.

Мейсън се подсмихна, наведе глава и безмълвно последва Травис. Господи, колко хубаво беше да се върнеш у дома!

Крис махна решетката на камината и сложи ново дърво. Четирите кубика, които ѝ бяха докарали, бяха сухи, точно както ѝ бяха обещали, и дъбовите цепеници горяха с ярък танцуващ пламък.

Сгушена пред пращящия огън, докато навън бушуваше буря, с Кевин до себе си в къщата на мечтите ѝ — какво повече можеше да желае?

Наистина какво? Може би това няма да бъде само една илюзия?

Илюзия или не, тази нощ беше нейна. След пет дни изморителна работа, за да въведе ред в къщата, ѝ се полагаше една вечер просто да поседи и да се наслаждава на плодовете на труда си. Утре отново щеше да застане пред компютъра, за да навакса с поръчките, които беше пренебрегвала цяла седмица.

Усилената работа беше дала резултати. Къщата изглеждаше великолепно, въпреки разностилието. Когато за първи път беше видяла апартамента на Мейсън, беше решила, че е невъзможно да съчетае неговите мебели със своите и да постигне някаква хармония. Но след като бе пренесено всичко и тя и Мери прекараха два дни, опитвайки

различни комбинации и подредби, накрая беше приятно изненадана, когато нейните мебели придобиха повече елегантност, а тези на Мейсън — повече топлина.

Ребека се беше отбивала два пъти — за да остави някакви писма за Мейсън и за да види как са Крис и Кевин. При първото ѝ посещение бяха яли сандвичи с риба тон, седнали върху кашоните, а при второто Крис беше сервирала чай и пресните сладки на Мери в дневната. При всяко от идванията си Ребека беше приятно изненадвана и правеше комплименти на Крис за работата ѝ в къщата.

На няколко пъти Крис беше почти готова да признае, че е на път да преосмисля позицията си за бала. Чувстваше, че дължи на Мейсън повече от едно благодаря заради къщата, която позволяваше на Кевин да остане в същия квартал, и да отиде с него на танците, може би беше подходящ начин да изкаже благодарността си.

Когато най-после реши, че ще го придружи, си каза, че го прави и заради организацията, спонсор на събитието. Спомни си, че в кувъза до този на Кевин, имаше момиченце, което тежеше едва шестстотин и осемдесет грама. Майката, наркоманка, го беше изоставила. Детето беше умряло две седмици по-късно, недокоснато от никой друг, освен от болничния персонал. Крис никога не можа да забрави това нещастно същество. Въпреки че според нея, бебета, жертви на опиатите, не се нуждаеха точно от бал — малко повече внимание към този проблем нямаше да бъде излишно.

Както винаги, когато нещо навяваше спомени за времето, прекарано в болницата с Кевин, Крис започваше да го търси, за да се успокои. Намери го там, където го беше оставила преди час — проснат на пода да рисува картина за кабинета на Мейсън.

Обзе я задоволство, сложи решетката на камината и отиде в кухнята да приготви вечерята.

Травис остави Мейсън в кантората около шест часа вечерта. Нощният пазач го поздрави, когато излезе от асансьора, и го информира, че поради наводнените улици в града. Ребека е настояла персоналът да си тръгне веднага след като свърши работа. Разочарован, че я е изпуснал, Мейсън влезе да провери съобщенията за него.

На път към кабинета си той помисли да се обади на Ребека и да я покани на вечеря. Двамата вече бяха говорили по телефона за това, което е научил в Санта Барбара, но беше нетърпелив да открие дали, след като е обмислила информацията, е успяла да стигне до нови изводи.

Плановите му за вечеря се провалиха, когато светна лампата на бюрото си и откри бележка от Ребека, в която му обясняваше, че има среща, и да не се опитва да се свързва с нея тази нощ, защото не се знае кога ще се прибере.

Той прегледа набързо пощата и отиде до календара, където вписваше ангажиментите си, за да види какво се предвижда за следващата седмица. Когато стигна до четвъртък и видя сърцето, нарисувано от Джанет с думата „бал“ по средата, той изстена. От всичките му задължения това беше най-неприятното. Денят на влюбените не го интересуваше. Вече не. Тази част от него беше умряла със Сюзан, беше се съживила с Даян, но сега вече беше изцяло унищожена.

Освен че беше Денят на влюбените, тази дата го разстройваше и по друга причина. Сюзан беше избрала четиринайсети февруари за тяхната женитба. След като тя почина, отношението му към този ден беше важна част от терапията му за оцеляване. Когато най-после беше в състояние да мисли за Свети Валентин по-скоро като за нещо досадно, разбра, че е на път да се оправи.

Бе успял да намери начин да запази здрав разсъдък си след загубата на Сюзан, а после и на Даян, но му беше струвало много и той не възнамеряваше отново да плаща тази цена.

Умората усилваше потиснатостта му и затова Мейсън стана от бюрото, излезе от кабинета си и се качи в апартамента. Първата му мисъл, когато отвори вратата и видя празната дневна, беше, че е ограбен. После се сети какво е станало.

Крис.

Незнайно защо, но явно беше решила, че след като живее заедно с Кевин, той ще се откаже от апартамента си. Какво, по дяволите, щеше да прави сега в празния апартамент?

Не след дълго осъзна положителното в ситуацията. Точно от това се нуждаеше — случай да се отърве от ужасната мебелировка. Трябваше да благодари на Крис.

Преди да направи това обаче, трябваше да се погрижи за още нещо. Отиде в спалнята и провери телефона — беше доволен, че поради липса на предвидливост или време Крис не е откачила апарата.

Седнал на пода с кръстосани крака, той набра номера на Кели Уайтфийлд и изчака.

— Кели, Мейсън е — каза той в отговор на дрезгавото ѝ здрасти.

— Кой Мейсън? — запита закачливо тя.

— Добре де, зная, че не съм се обаждал отдавна. Но сега ще изкупя грешката си. Следващия четвъртък ще има бал в Крокър...

— Тогава е Свети Валентин.

Той се поколеба, сякаш проверяваше:

— Ами да, дяволите да ме вземат, ти си права.

— Нима смяташ, че вече не съм си определила среща за свети Валентин.

— Надявам се, че ще мога да ти предложа нещо, което просто няма да имаш сърце да откажеш.

— Хммм... и какво ли е това?

— Оставам на теб да избереш.

Настъпи мълчание.

— Малко след началото на бала ще напуснем залата и останалата част от нощта ще прекараме само двамата.

Предложението ѝ би трябвало да го възбуди, но той не почувства нищо. Осъзна, че е по-уморен, отколкото предполагаше.

— Съгласен съм.

— Ще бъда в центъра през този ден, така че ще дойда направо в музея.

— Сигурна ли си, че не искаш да хапнем нещо преди това? Ще бъде дълга нощ.

Гласът ѝ премина в тихо мъркане.

— Ще приготвя нещо за нас тук. Ягоди и шампанско. Как ти звучи?

Знаеше, че тя очаква някакъв отговор от него, но просто не можеше да измисли нищо.

— Нямам търпение — отвърна, но гласът му не прозвуча убедително. Тъкмо щеше да затвори, но после добави със съблазнителна, както той се надяваше, интонация: — След като няма

да ми дадеш възможност да те нахраня, гледай да се наспиш добре предната нощ.

Тя си пое рязко дъх и той разбра, че се е справил. Пожела й лека нощ и затвори телефона, докато все още можеше да се измъкне, без да направи гаф.

Беше се погрижил и за последния си ангажимент, така че нямаше вече причина да остава в апартамента, но някак си не можеше да събере сили, за да си тръгне.

Какво ставаше с него? Като че ли сам не се разбираше.

През цялото пътуване обратно го изпълваше радост, че ще види Кевин, а сега... Мейсън се облегна на студената стена и се втренчи в празната стая.

След като месеци наред беше удрял главата си в тухлената стена издигната от Крис, най-после беше получил онова, за което настояваше. А сега беше дошло време да се нагоди или да млъкне. Вече не можеше да се крие зад извинението, че не може да бъде истински баща само от време на време.

След като преминеха поздравленията на вратата какво трябваше да направи като истински баща, който е отсъствал цяла седмица? А после, какво се очакваше от него всеки ден?

Защо беше толкова лесно за Крис? Как беше зарязала кариерата си и се беше вживяла в ролята на майка, без да е нужно повече усилие от това, което е необходимо да смени костюма с дънки?

А дали беше така? Беше ли пропуснал нещо? Дали нямате някакви скрити нишки, които свързваха Крис и Кевин? Искаше му се да е така. Защото щеше да му е по-лесно, ако знаеше, че и тя е изпитвала поне част от това, което той изпитваше сега.

Много лошо, че не можеше да я попита.

---

[1] Международна организация, в която членуват хората с най-висок коефициент на интелигентност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Крис сипваше картофите в купата, когато чу звънеца на вратата.

— Искаш ли аз да отворя? — попита Кевин, докато довършваше рисунката за баща си, която беше донесъл в кухнята, за да е с Крис, докато тя слагаше масата за вечеря.

— Няма проблеми. Аз ще отида. — Тя избърса ръцете си на една кърпа, докато се приближаваше към вратата. Когато надникна през шпионката, беше изненадана да види Мейсън.

— Защо не използваш ключа си? Нали и ти имаш?

— Исках да те предупредя, че съм се върнал.

Какво си мислеше, че прави тя?

— Защо? — запита рязко тя. — Да не смяташ, че се боцкам с дрога?

Само Хариет беше успявала да я вбеси толкова бързо, но тя имаше години практика зад себе си.

Той пренебрегна саркастичните й думи и влезе в дневната.

— Къде е Кевин? — попита и се огледа.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Предстояха им дълги години съвместен живот. Ако намереха начин да прекарат тази първа нощ като приятели, може би нещата щяха да тръгнат.

— В кухнята. Тъкмо щяхме да вечеряме. — Взе палтото му и го закачи в гардероба. — Искаш ли да се присъединиш към нас?

— Ядох в самолета — отговори той прекалено бързо.

— Какво? Фъстъци и кафе ли?

— Виж, трябва да си изясним нещо още сега. Съгласих се да живеем в една къща, а не да си играем на семейство.

Трябваше да си повтори колко мрази насилието, че то не решава нищо и че е проява на най-ниските човешки инстинкти. Въпреки това част от нея искаше да го удари по носа.

— Поне веднъж в живота си помисли с главата върху раменете си, а не с тази между краката. Предлагам ти ядене, а не ключ за спалнята си.

Мейсън прекара ръка през челото си и през мократа си коса, спря за миг и огледа стаята.

— Съжалявам. Не съм във форма. Няма да се повтори.

— Кое то е толкова вероятно да стане, колкото и слънцето да не изгрее на сутринта.

Тя се изненада, когато той я погледна и се усмихна.

— Не е много оригинално — каза той с нисък, ласкав глас. — Очаквах повече от тебе.

Не успя да се въздържи и му върна усмивката.

— Дай ми време. Ще измисля нещо по-добро.

Изминаха няколко неловки секунди, а после Мейсън заяви:

— Всъщност — гладен съм.

Ако той се стараеше и тя също можеше да опита.

— Не е нищо особено, само традиционното ядене — месо, моркови, картофи и сос.

— Звучи прекрасно. Ще ми се отрази добре от време на време да разнообразявам менюто си от омари и хайвер.

Тя вдигна глава, сякаш да чува по-добре.

— Шегуваш ли се?

— Не и аз. Трябва да поддържам представата за себе си.

С надежда да продължи крехкото примирие, Крис реши да направи още една крачка.

— Защо не дойдеш в кухнята с мене? Кевин умира от нетърпение да те види.

— Господи, той наистина ми липсваше.

— Той има изненада за тебе — каза тя и го поведе към кухнята.

— О? Не подарък, надявам се. Особено след като послушах съвета ти и не му донесох нищо.

Кевин вдигна глава от рисунката си, когато Крис влезе в стаята.

— Виж кой е тук — каза тя.

В мига, в който Кевин видя Мейсън, той извика, скочи и хукна към него. Мейсън се наведе да го притисне към себе си.

Странно, този път Крис не почувства неприязън, както ставаше обикновено, когато Кевин се втурваше към Мейсън. Докато наблюдаваше срещата им, видя как Мейсън затваря очи, като че ли се опитваше да скрие от нея колко дълбоко е трогнат. Тя се почуди на

реакцията му, но не колкото се чудеше на страха му, преди да успее да я изолира. От какво се страхуваше сега? Той беше спечелил.

Зад нея се чу бръмчащ звук и привлече вниманието ѝ. Крис грабна една кърпа и отвори вратата на фурната.

— И сладки ли има? — попита Мейсън. — Напомня ми за вечерите, които приготвяше майка ми, когато бях дете. — Той взе един стол и седна на него с Кевин в скута си.

Крис премести сладките от тавата в една плетена кошничка, покрита с карирана салфетка.

— Семейството ти голямо ли е?

Последва пауза, сякаш той се чудеше как да ѝ отговори.

— Средно.

Погледът, който ѝ хвърли, я предупреждаваше да не задава повече въпроси за семейството му. Докато сервираше Крис се опитваше да измисли какво друго да каже.

— Как мина пътуването ти? — попита най-накрая, след като реши, че това е най-безопасната тема за разговор.

— Добре — отговори Мейсън рязко и затвори и тази врата.

Тя го погледна и се опита да разбере дали реакцията му е насочена към нея или към въпросите ѝ.

— Как стана така, че отиде в Санта Барбара? — намеси се Кевин и временно освободи Крис от отговорността да поддържа разговора.

— Трябваше да се срещна с някои хора — отвърна Мейсън. Тонът му беше нежен, но отговорът си остана уклончив и неясен.

— Но защо? — настоя Кевин.

— Работа.

Кевин се пресегна през масата за рисунката си.

— Каква работа?

Мейсън беше затруднен. Очевидно не искаше да говори за пътуването си и за работата си, но не искаше да среже Кевин или да го излъже

— Искях да видя... ако мога да разбера... въ... защо друга строителна компания се опитва да купи един терен, който аз искам да имам.

— И успя ли? — запита Крис като се опитваше да скрие голямото си любопитство с привидно безразличен тон.

— Не съвсем.

— Виж какво съм направил за тебе — намеси се Кевин. Той му поднесе рисунката, за да я види отблизо. — За кабинета ти е. Като онази до масата.

— Наистина — каза Мейсън, възхищавайки се на нарисуваното от Кевин. — Не мисля, че Джон Балдесари щеше да се справи по-добре.

Крис приключи с рязането на месото и ги покани:

— Хайде на масата.

Когато всички седнаха. Мейсън погледна Крис и каза:

— Ако съм доста пестелив на обяснения относно пътуването си, то е защото не съм свикнал да отговарям на въпроси за това, къде ходя и какво правя. Когато се отнася за вас двамата с Кевин, ще се старая да говоря по-открито.

Вилицата ѝ спря на средата на пътя към устата ѝ. Той притежаваше невероятната способност да обясни, че отстъпва, когато всъщност затръшваше врата.

— С други думи — каза спокойно, за да не разбере Кевин, че тя и Мейсън отново се заяждат — да стоя далече от работата ти?

— Ако можеш да ми обясниш защо трябва да те допусна там, може и да ме убедиш да променя мнението си — отвърна той в същия разговорен тон.

Беше я хванал натясно. Каква причина можеше да изтъкне за желанието си да знае какво прави той извън тази изкуствена среда, която бяха създали? Нищо повече от любопитство? И самата тя не вярваше в това.

— Още картофи? — попита тя, изоставяйки за момента темата.

След вечеря Мейсън ѝ помогна да разчистят масата, после избърса печката и плота, докато Крис зареждаше миялната машина. Не след дълго го обзе пресищащо чувство за домашен живот, от който му се прииска да избяга. Измъкна се с извинението, че трябва да се обади на няколко души. Погледът, който му хвърли Крис му показва, че не е повярвала на думите му.

Мейсън почти беше стигнал до стаята, която вече си беше харесал, когато изведнъж се сети, че Крис може да е избрала тази част от къщата за себе си. Не беше оставил нищо свое, нито беше изявил никакви претенции за стаите, така че откъде би могла да знае? Но след

като отвори вратата на спалнята и видя очертанията на мебелите си, разбра, че интуитивно тя е взела същото решение.

Учуден, той поклати глава. Дали все пак между двамата не се беше създавала интуитивна връзка?

Едва ли.

Той светна лампата. Същата стара мебелировка. Беше донесла дори завесите, които бяха в спалнята му в апартамента. Дали някога щеше да се отърве от тях?

За разлика от останалата част от къщата, тук не беше уютно. Първоначално не разбра защо, но после се сети. Това беше единствената стая, която не беше спечелила от смесването на неговите и на Крис мебели.

Той се усмихна и се почуди как ли щеше да реагира дизайнерът, който беше наел да обзаведе апартамента му, когато видеше как Крис беше съчетала вещите. Спомни си последното твърдение на господин Робъртс — че целият апартамент е обзаведен с „чистота на дизайна“ и всяка мебел трябва да остане там, където е, защото е допълнение към съседната и така се създава подходящото изложение. Реши, че дневната, която Крис беше подредила, вероятно щеше да прати дизайнера в болница. Трябваше да изтрие името на господин Робъртс от списъка с гости, които щяха да бъдат поканени в новата му къща.

Сепна се. За какво си мислеше? Нямаше да дава приеми в тази къща, поне не такива, на които да покани приятелите си.

Мейсън съблече самото и тъкмо махаше вратовръзката си, когато Кевин влезе с подскоци в стаята и се метна на леглото, разваляйки опнатите геометрични линии на ръчно изработената завивка. След като беше изслушал лекцията на господин Робъртс за невероятното качество на коприната, от която бе ушита завивката, и за огромните усилия, положени да бъде открита подходящата шивачка, Мейсън никога не си беше позволявал да седне на леглото си, освен за да си завърже обувките.

А сега Кевин, заедно с обувките, се търкаляше по леглото, сякаш беше ливадата пред къщата.

— Мама каза, че ако искаш, можеш да ми прочетеш някоя приказка — каза той и измъкна орфана книжка изпод тениската си.

Мейсън погледна сина си — нетърпеливото му лице, блестящите му очи и накрая — поизтърканите маратонки.

— С удоволствие — отвърна той.

Почувства се като осъден, който внезапно е освободен, когато отиде до леглото и седна до Кевин. Въздъхна доволно, наслаждавайки се на топлината, която това малко същество беше внесло в стаята и живота му.

Всички съмнения, които го бяха обземали през изминалата седмица, изчезнаха, когато опря възглавниците на дъската на леглото, настани се удобно в коприната с Кевин до себе си, отвори книгата и започна да чете на глас как Мечо Пух ходил на гости, как преял с мед и се заклецил във вратата на Заека.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Крис прекара следващия ден в търсене на рокля за бала. Започна от „Нордстром“, където се наслади на съдействието на изключително внимателна продавачка, която ѝ помогна да пробва няколко подходящи рокли, всяка една по-красива от предишната.

В пробната Крис разбра, че във възбудата си съвсем беше забравила да погледне етикетите с цените. Когато тръгна по магазините, единствената ѝ цел беше да намери най-ефектната рокля в Сакраменто. В този момент въпросът за цената беше второстепенен. Ако се наложеше, щеше да посегне дори на спестяванията си. Ако трябваше, щеше да похарчи до петстотин долара. Това щеше да бъде първата и последната ѝ екскурзия в света на Мейсън и искаше да се представи добре.

Както се оказа обаче, петстотин долара нямаше да ѝ стигнат да плати дори началната вноска за роклята с пайети, на която накрая се спря. След неудобен миг за нея и за продавачката. Крис излезе от „Нордстром“ с празни ръце.

След като обиколи търговския център „Павилиън“, еквивалента в Сакраменто на „Родео Драйв“, а после мина и през „Магнин и Мейси“ и няколко бутика в най-добрите търговски квартали на града. Крис се предаде и се обади на Мери за съвет.

Каза ѝ, че ще ѝ обясни някой друг път за какво ѝ е нужна роклята, и успя да измъкне необходимата информация от Мери, без самата тя да споделя каквото и да е, което се случваше за първи път, откакто бяха приятелки. Не че Крис искаше да запази в тайна намеренията си. Просто знаеше, че Мери ще постави под съмнение решението ѝ да придружи Мейсън на тази обществена проява.

След лекциите, които Мери ѝ беше изнесла, че не трябва да се поставя в центъра на вниманието, ако не възнамерява да остане там, Крис беше наясно, че ще е безполезно да се опитва да убеди приятелката си, че дебютът ѝ в обществото на Сакраменто ще бъде и нейната лебедова песен.

Крис разбираше колебанието на Мери и причините за нежеланието ѝ да се явява в обществото. Като дъщеря на губернатор, тя е била непрекъснато на показ и вече ѝ беше писнало. Но Крис беше просто съпругата на местен предприемач. Веднага след бала любопитството на приятелите на Мейсън към нея щеше да секне. Можеше отново да се върне към собствения си живот, а Мейсън — към своя.

Крис потрепери при мисълта да признае на Мери, че е решила да отиде на бала с Мейсън, защото смята, че му дължи услуга и че това е най-добрият начин да му се отблагодари.

Понякога беше необходимо да запазиш за себе си някоя и друга малка тайна. Сега беше такъв момент. Крис определено не се нуждаеше от повече сътресения в живота си.

Същата вечер, по предложение на Мери. Крис отиде в „Лохман“, клирингова къща за дизайнерски модели. Там откри роклята. Беше дълга до земята, цялата обсипана с червени и бели пайети, които започваха от едното рамо като фойерверк и продължаваха до подгъва. Прилягаше ѝ като втора кожа. От години не беше обличала нещо толкова красиво. Докато се оглеждаше в тристранното огледало, трябваше да признае, макар и неохотно, че беше чудесно от време на време да сменя дънките и анцузите с нещо от този род. Още повече, че набеget ѝ в магазина щеше да ѝ струва само двеста и петдесет долара, доста под максималната сума, която си беше определила.

А сега трябваше да измисли как да каже на Мейсън, че ще отиде с него, без той да си помисли, че тя иска това да се превърне в традиция.

Същата вечер, когато стана очевидно, че Мейсън няма да се прибере дълго след като Крис и Кевин си бяха легнали, тя му написа бележка, в която му обясни, че е решила да го придружи на бала Кенин я остави на нощното му шкафче, след като получи разрешение да добави и нещо от себе си.

Когато Крис стана на сутринта, той вече беше отишъл на работа. Опита се да го открие в кабинета му, за да разбере кога ще тръгнат за бала, но Джанет ѝ каза, че Мейсън ще прекара деня навън и едва ли ще се върне до късния следобед. Крис се почувства неудобно да остави

лично съобщение на Джанет и беше прекалено притеснена, за да признае, че няма телефонния номер на съпруга си в колата. Каза, че не е нищо важно и че ще го открие по-късно, и затвори.

Но така и не го намери.

Половин час преди обичайното, според Крис, начало за един бал, той все още не се беше прибрал. Напълно готова, тя го чакаше по-нервна, отколкото, на която и да е от училищните си срещи, ядосана, че се притеснява, и затова през цялото време се опитваше да отрече този факт.

Съвсем се беше отчаяла и беше решила да се обади отново в кабинета му, когато чу превъртането на ключа във входната врата, вдигна поглед и видя Мейсън. Той очевидно бързаше, защото свали сакото си закачи го и тръгна към дневната. Когато най-после я видя спря стреснат и се втренчи в нея така, както би я погледнал, ако в негово отсъствие ѝ беше поникнала нова глава.

— Защо е тази рокля? — запита той, след като си възвърна самообладанието.

— За бала довечера. Мисля, че е очевидно.

— Кой бал?

— Бала за Свети Валентин в музея на изкуствата „Крокър“ — обясни тя, чувствайки се все по-неудобно. — Нали ти бях обяснила в бележката?

— Каква бележка?

— Онази, която оставих в спалнята ти снощи.

Той се намръщи:

— Единствената бележка, която открих, беше от Кевин.

Само миг ѝ трябваше, за да разбере какво се беше случило.

— Едва ли си си направил труда да обърнеш листчето и да погледнеш от другата страна?

— А трябваше ли?

— Там бях написала, че ще те придружа на бала тази вечер. Бележката не беше от Кевин, а от мене.

— Откъде разбра за бала?

Крис усети как вътрешностите и се обръщат.

— Ребека ми каза.

Той пъхна ръце в джобовете на панталона си и въздъхна:

— Това не е нейна работа.

А сега беше неин ред да задава въпроси:

— Защо не?

— Защото ти нямаш работа на този бал.

Сигурен начин да накараш Крис да се заяде, беше да ѝ кажеш, че не може да направи нещо.

— О? И защо?

— Първо, не си поканена. Второ, няма да подхождаш.

— Така ли? Това трябва да е първото. Поканата нарочно изключва съпругите. — *Съпруга?* Леле, тя ли наистина беше изрекла тези думи?

Той я погледна.

— Каква игра си започнала, Крис? И ти като мене не искаш да прекарваме заемно дори и една вечер.

Значи искаше да стъпче не само достойнството ѝ, но и гордостта ѝ. Тя изправи рамене.

— Рано или късно хората ще разберат за брака ти. Аз предпочитам да е по-рано. Така, след като веднъж вече се знае, ще мога да загърбя очакването това да се случи и да продължа живота си.

Мейсън понечи да каже нещо, но после се отказа. Часовникът на полицата тиктакаше силно в настъпилата тишина, докато той се взираше в нея.

— Пригответи се — каза най-накрая Мейсън, мина покрай нея и влезе в спалнята си.

Двамата не си размениха повече нито дума, дори и когато се качиха в колата. Въпреки че до музея имаше само петнайсет минути път, на Крис ѝ се стори, че е минал цял час. След като колата потегли, тя се сети за стотина причини, поради които трябваше да си остане вкъщи, и не на последно място — склонността ѝ да плаче, когато е ядосана. Закле се, че ще отхапе устната си, преди да позволи на Мейсън да я види да пролива дори и една сълза.

Как се беше забъркала в тази каша? И защо продължаваше да дълбае все повече и повече дупката? Ако не беше позволила на гордостта си да се намеси, щеше да се откаже, когато Мейсън ѝ беше дал възможност. Но не, беше прекалено упорита. Трябваше да защити позицията си.

Само дето сега не си спомняше каква е тя.

Мейсън спря поршето след другите коли, които чакаха портиера да ги паркира. Решена да не поглежда към Мейсън, Крис надникна през прозореца и започна да наблюдава хората по тротоара и тези, които излизаха от колите си.

Първоначално това, което видя, ѝ се стори необичайно.

После започна да се чуди дали не е някакво странно съвпадение.

И изведнъж истината я осени.

Всички бяха облечени само в два цвята, защото годишният бал на влюбените беше единствената възможност на сакраментското общество за бал в черно и бяло. Тя се обърна към Мейсън.

— Копеле такова! — кипна тя. — Трябваше да ми кажеш.

— Доколкото си спомням, го направих. Казах ти, че няма да подхождаш, но ти не искаше да слушаш. — Той изключи мотора и ѝ подаде ключовете.

— Ще се видим вкъщи — отпрати я той небрежно, както би постъпил с някое пиколо. — И моля те, не ме чакай. Ще закъснея. Много ще закъснея.

След като тя не взе ключовете, той ги пусна в скута ѝ.

— Предполагам, че знаеш как да караш кола с механични скорости? Ако не, портиерът ще ти повика такси.

— Защо? — беше единственото, което тя успя да попита.

Той посегна към дръжката на вратата.

— Наистина го мислех, когато ти казах, че нямам намерение да си играем на семейство. Съвместното ни съжителство е само начин за постигането на една цел, нищо повече.

— И реши, че ще ми дадеш урок, като ме докараш тук и ме оставиш да видя каква глупачка съм? Върви на майната си, Мейсън Уинтър. Дошла съм тук и смятам да остана. — Тя му хвърли ключовете, отвори вратата и излезе.

Мейсън я настигна в началото на стълбите.

— Ела в колата с мене — тихо каза той, така че само тя да може да го чуе.

— По-скоро бих изпила бензина.

Той я сграбчи за ръката.

— Не знаеш какво вършиш. Онези хора вътре ще...

— Какво? — сръза го тя. — Ще ме третират като прокажена? Като престъпничка? Или, боже прости ми, ще ми покажат, че не

принадлежа към тяхната класа? — Тя измъкна ръката си от неговата. — Имунизирана съм, Мейсън. Никой от тях не може да ми направи нещо, което ти вече да не си сторил. — Тя повдигна полите на роклята си и хукна по стълбите.

Мейсън остана на тротоара и я наблюдаваше, докато тя изчезна в красивата стара Викторианска къща, която беше основната сграда в музейния комплекс. Почувства се като мръсник. Какво имаше у Крис, та предизвикваше най-лошото у него? Всеки път, когато имаше шанс да станат приятели, той започваше да се държи като копеле, точно както тя го беше нарекла.

Той хвърли ключовете на портиера и кимайки разсеяно на онези, които го поздравяваха, влезе вътре, за да потърси Крис. В централната зала забеляза Ребека заедно с Уолт Бианки и съпругата му и се промъкна в една от страничните стаи, за да ги избегне. Ребека щеше да го нападне веднага, ако разбереше за случилото се между него и Крис, а не му се искаше да се занимава с две разярени и вбесени жени едновременно. Щеше да си поговори с Ребека по-късно, о, щяха да разнищят как точно го беше забъркала в тази каша, но не сега.

Мейсън преминаваше от една стая в друга, спираше се от време на време да поздрави набързо хора, които настояваха да се присъедини към тях, и после продължаваше. В това облекло Крис трябваше да личи отдалече, но той не виждаше и следа от нея.

След като обиколи по два пъти всички стаи и после, за всеки случай, по още веднъж, той реши, че сигурно е последвала съвета му и е взела такси да се прибере. Обзе го странно чувство на разочарование, но то бързо изчезна.

Погледна часовника си, взе чаша вино от минаващ сервитьор и отиде в централната зала да чака Кели.

Половин час по-късно говореше с Травис и Уолт на подиума, предназначен за оркестъра, когато две ръце в бели ръкавици леко закриха очите му.

— Познай кой е? — запита весел женски глас.

Той се поколеба, сякаш обмисляше въпроса ѝ:

— Барбара Буш?

Кели се разсмя. Постави ръце на раменете му, обърна го към себе си и го целуна.

— Съжалявам за закъснението. Липсвах ли ти?

С крайчеца на окото си забеляза погледите на Травис и Уолт, които явно се чувстваха неудобно.

— Тъкмо си мислех, че си ми вързала тенекия.

— Сигурно се шегуваш. — Тя се наведе към него и прошепна: — Открих най-прекрасните ягоди в Дейвид Бъркли. Шампанското се изстудява... Не бих пропуснала тази вечер за нищо на света.

Мейсън я слушаше с половин ухо. От подиума бе забелязал червения отблясък сред полето от черно и бяло.

Значи все пак не си беше тръгнала. Сърцето му заби по-силно. Реши, че е от гняв, но всъщност не изпитваше такова чувство в момента.

След като забеляза Крис, вече не можеше да свали очи от нея, защото се увери, че една след друга различните групи от хора с ледена точност я отбягваха. Първо един човек ѝ обръщаше гръб, сякаш започваше нов разговор, а после друг го последваше. Скоро тя остана съвсем изолирана.

Призля му, като си помисли колко ли пъти е била зарязвана през този час и половина, откакто беше на празненството.

Сърцето му я последва. Знаеше какво е да си аутсайдер, само че самият той не се беше държал с такова достойнство и решителност като Крис. Въпреки че за случайния наблюдател в действията ѝ нямаше нищо унило или смирено, тя му напомняше за самотно дете, което се надява, че там някъде, някой може да бъде мил с него.

Как го правеше?

И защо го правеше?

— Мейсън? — Кели привлече вниманието му. — Нещо не е наред ли?

Той я погледна и видя, че е загрижена, разбра, че отдавна се е загубил в някакъв собствен свят.

— Много неща не са наред тази вечер — призна неохотно той, — но сега не искам да говоря за това.

Тя го хвана под ръка.

— Щом не искаш да говориш, какво ще кажеш да потанцуваме?

— Не мога, Кели, не тази вечер. Моля те, прости ми. — Той се обърна към Уолт. — Ще имаш ли нещо против да ме заместиш?

Уолт остана с отворена уста, но после се съвзе.

— Да имам нещо против ли? — отвърна той е точно премерена галантност. — Това ще бъде най-хубавият момент за мене тази вечер.

Травис скръсти ръце пред гърдите си.

— Няма да позволя на Денис да те чуе какви ги приказваш — каза той и погледна многозначително Мейсън. — Съпругите имат смешния навик да мислят, че подобни думи трябва да се казват само на тях.

Когато Уолт и Кели вече не можеха да ги чуят, Мейсън се обърна към Травис.

— Значи и ти си я видял.

— В този тоалет не мога да не я забележа. Какво, по дяволите, става, Мейсън? Няма начин да не си се досетил какво ще ѝ се случи, ако я доведеш облечена с подобна рокля.

— Дълга история — отвърна уморено той, — от която не съм особено горд. — Погледна към посоката, където за последен път беше видял Крис, но от нея вече нямаше следа. Започна да се оглежда като безумен из тълпата, обзет от внезапно и силно желание да я открие. Най-после я видя, застанала до една палма като на самотен остров, в морето от хора.

— Не знам защо не съм изненадан — с неприкрит гняв заяви Травис. — Държиш се като истински кучи син, когато става въпрос за тази жена. Ще ми обясниш ли с какво е заслужила подобно отношение?

Сякаш Крис усети погледа му, обърна се и очите им се срещнаха. Няколко дълги секунди те се взираха един в друг.

— Нищо не е направила — отговори тихо Мейсън.

— Тогава защо...

— Остави, Травис.

— Не мога. Не и този път. Наблюдавах те как скриваш най-добрата част от себе си в продължение на шест години и вече е крайно време да направя нещо.

— Нищо не можеш да направиш. Най-добрата част от мене не е скрита, мъртва е.

— Как ли пък не!

— Този брак беше грешка. Ако не беше Кевин, още утре щях да си тръгна.

— Грешка или не, това не е причина да оставяш тези хора да продължават да се държат така с...

— Зная. — Мейсън постави ръка на рамото на Травис. — И сега смятам да се погрижа за това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Мейсън отиде до осем членния оркестър, размени няколко думи с диригента им, взе микрофона и изчака музиката да спре.

— Дами и господа — започна той. — Моля за вниманието ви. Надявам се, че ще ми простите прекъсването, но искам да ви съобща нещо. — Изчака и последните разговори да замрат. — Тази вечер е много специална за мене и затова искам да я споделя с вас, скъпи приятели. — Прагматизмът му позволи да прояви лицемерие. — Преди две седмици, на тиха и задушевна церемония, се ожених. — Почти се разсмя при последвалите изненадани възклицания. Изражението на лицето на Кели не беше толкова смешно. Беше заслужил всичко, което тя си мислеше за него в този момент, та дори и повече.

— Тъй като Денят на свети Валентин е най-подходящият за подобно съобщение, изчаках до тази вечер, за да ви представя официално красивата си съпруга. — Главите започнаха да се обръщат наляво и надясно в търсене на непознато лице. Мейсън погледна Крис и безмълвно я помоли да защити позицията си. Даваше ѝ възможност да натрие носа на онези, които ѝ бяха обърнали гръб. Сега всичко зависеше от нея. — По моя молба тя се съгласи да се откаже от традиционните цветове, черно и бяло, в полза на червеното. — Бавно и драматично, прожекторът, който досега осветяваше Мейсън и оркестъра, прекоси стаята и се премести върху Крис. — Дами и господа, приятели, имам удоволствието и честта да ви представя съпругата си, госпожа Кристин Уинтър.

С нарастващо възхищение наблюдаваше как Крис не само не отстъпи, а изправи рамене и повдигна брадичка, готова и желаеща да посрещне всичко, което той ѝ готвеше. Усещаше настойчивия ѝ поглед, макар да знаеше, че е невъзможно да го види сред блясъка на светлината.

Той изчака, докато аплодисментите стихнат, и добави:

— Ако не съм те притеснил прекалено много, Крис — сниши гласа си той до тих шепот, обръщайки се директно към нея, — искам

да те помоля за още една услуга. Ще откриеш ли следващия танц с мене?

Тълпата отново избухна в аплодисменти.

Мейсън чакаше.

Аплодисментите станаха още по-силни.

Той продължаваше да чака някакъв знак от нея.

Най-накрая тя кимна глава в съгласие. Мейсън слезе от подиума и тръгна към нея. Усмихна се, когато видя, че тя няма намерение да го посрещне. Той трябваше да отиде до нея.

Така да бъде. Тя заслужаваше дори много повече от това.

Тълпата се раздели, за да го пропусне. Той не бързаше. Искаше тя да бъде по-дълго под светлината на прожектора и да накара онези, които я бяха пренебрегнали, сега да ѝ посветят вниманието си.

Когато най-после застана пред нея, нарочно не помръдна ръцете си, не направи никакво движение да я заведе на танцовата площадка. Щеше да я остави сама да реши това.

За миг защитата ѝ се пропука и той усети страха зад външната ѝ смелост. Помоли я с поглед да му вярва. Тя отговори, протягайки му ръката си.

Хвана ръката ѝ, обърна дланта ѝ и я поднесе към устните си. Хората наоколо въздъхнаха, сякаш всички едновременно бяха затаили дъх.

Без да продума, Мейсън заведе Крис в центъра на дансинга. Прегърна я и оркестърът засвири. Песента беше „Дамата в червено“.

Когато беше сигурен, че никой няма да ги чуе, Мейсън наведе глава и тихо прошепна на ухото на Крис, оставяйки меката ѝ коса да гали бузата му, а упоителният ѝ парфюм с аромат на цветя да го обгърне:

— Съжалявам.

Тя изведнъж се отпусна, отдръпна се назад и го погледна с очи, пълни със сълзи.

— Не мога да живея така, Мейсън. Искам анулиране на брака.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Музиката неумолимо продължаваше. Мейсън виждаше болката и объркването в очите на Крис и знаейки, че той ги е причинил, се замисли. Можеше да се справи с гнева ѝ, понякога си мислеше, че дори изпитва удоволствие от сблъсъците с нея, но сега беше различно. Беше я наранил и нямаше никакво оправдание за това. Не можеше да се скрие дори зад неприязънта, която изпитваше към нея още от началото.

Знаеше, че собственото му раздразнение идваше от постоянното разминаване на мненията им. Но той намираше начин да се разбира с хора, които не означаваха нищо за него (гадни доставчици в службата му и жени по приемите, чийто мозък беше в сутиените им). Защо не можеше да се разбира и с Крис, майката на сина му? Сякаш беше започнал кампания за прогонването ѝ.

— Може ли да го обсъдим по-късно? — измъкна се той. Не знаеше какво иска от нея, но определено знаеше какво не иска — анулиране на брака.

Крис затвори очи и облегна глава на рамото му. За момент си помисли, че тя ще припадне, но после разбра, че само желанието ѝ за борба я е напуснало, докато танцуваха бавно, а телата им се докосваха в престомена интимност, той ѝ каза:

— Тези хора са в ръцете ти. Сега трябва да решиш какво искаш да правиш с тях. Можеш да свиеш ръката си в юмрук или можеше да вдигнеш дланта си и вятърът да ги отвее.

— А ти? — попита тя.

— Ще ми дадеш още един шанс. Не защото го заслужавам, а защото ти просто си такава.

Тя го погледна.

— Защо си толкова сигурен?

— Не зная. Но съм сигурен.

Музиката спря. Не разбираше много от събитията тази нощ, но знаеше, че иска тя да му прости, както никога досега не беше искал нещо. Обхвана лицето ѝ с ръце и накара да го погледне в очите.

— Моля те... Можем да се разберем.

От ъгъла на окото ѝ се отрони самотна сълза.

— Не знаеш какво искаш.

Изведнъж усети топлината на тялото ѝ, притиснато към своето, гладката кожа под ръцете си, аромата на парфюма ѝ. Завладя го непреодолимо желание да я целуне, меките ѝ устни да докоснат неговите, да почувства вкуса на езика ѝ върху своя, дъха ѝ до бузата си. Изненадан от импулса, той отстъпи назад.

Някой го потупа по рамото.

— Не съм и предполагал, че е възможно да се запази някаква тайна в този град — избумтя някакъв мъжки глас. — Какви други изненади си ни подготвил?

Магията беше развалена. Мейсън усети как отново надява маската за пред обществото.

— Не се опитвай да надминеш съвършенството — обърна се той усмихнат към Феликс Скрагер, изпълнителен директор на най-голямата банка в долината на Сакраменто.

— Просто исках лично да бъда представен на жената, която успя да постигне онова, което целият град се обзалагаше, че никога няма да стане.

Мейсън погледна Крис. Решението беше нейно. Можеше да прати Феликс да върви по дяволите, да се обърне и да си тръгне, или да остане и да се присъедини към представлението. Нямаше да ѝ влияе.

Тя помисли за миг, а лицето ѝ отразяваше бушуващите у нея емоции. Накрая все пак тя се усмихна мило на Феликс и му подаде ръка.

— Кристин Тейлър — каза тя и после се поправи — Уинтър.

— О, още едно от онези имена с тиренца. Разбирам, че отново е станало модерно. Е, радвам се да се запознаем. Кристин Тейлър-Уинтър — каза той, като интерпретира по свой начин думите ѝ. — Аз се казвам Феликс Скрагер. Вярвам, че често ще се срещаме отсега нататък. Не мога да ви опиша колко се радвам. Наистина се уморих от все същите стари лица.

Около тях се образува малка група. Същите хора, които бяха изолирали Крис, сега бяха нетърпеливи да се запознаят с нея и да я въведат в тесния си кръг.

Мейсън я прегърна покровителствено през рамото.
— Искаш ли да продължим? — тихо я попита той.
Тя го погледна, усмихвайки се само с устните, но не и с очите.
— Има ли начин да се измъкнем?
— Още петнайсет минути и можем да си тръгнем.
Тя кимна. Тълпата ги обгради още по-плътно.

Петнайсетте минути преминаха в час. Ако Мейсън не беше сложил край, можеше да продължат така цяла нощ.

На път към къщи Крис каза:

— Трябваше да им обясним, че се налага да се върнем при Кевин. Тогава никой нямаше да ни разпитва защо си тръгваме.

— Не искам да знаят за него.

— Смяташ да го пазиш в тайна? — попита слисана тя.

— Искам да го държа колкото се може по-далече от това, което ти видя тази вечер. Никога не трябва да се чуди защо някой иска да му стане приятел.

— Как ще го спреш да не разкаже на всички за тебе? Той е толкова горд и иска целият свят да знае, че най-последно си има татко, както останалите му приятели.

— Докато за него съм само татко, не би трябвало да има проблем.

— Но ти не си само това. Аз самата го научих тази вечер. — Тя се обърка и погледна през прозореца. Дъждът, който отдавна се канеше да завали, най-последно беше започнал и улиците сякаш бяха покрити със скъпоценни камъни от отразената в локвите светлина. — Никой от хората, до които се приближих на бала, не искаше да има нищо общо с мене, докато не разбраха, че съм твой придатък.

— Не си ничий придатък — ядосано я прекъсна той. — Особено пък мой.

Все още не беше решила какви са чувствата ѝ към отритването и по-късно към приемането ѝ и докато това не станеше, не искаше да го обсъжда с никого.

— Коя беше онази жена? — Крис смени темата на разговор и едва когато изрече думите, осъзна, че той може да я разбере погрешно.

— Кели Уайтфийлд — отвърна той, без да иска пояснения от нея, въпреки че на бала имаше повече от двеста жени. — Приятели сме от дълго време.

— Трябваше да ми кажеш, че и тя ще присъства. Щеше да спести на трима ни много терзания, а на тебе — дълги обяснения по-късно.

— Няма какво да обяснявам на Кели.

Крис се разсмя тъжно:

— Ако бях на нейно място, аз не бих проявила такова разбиране.

— Ние сме просто приятели, това е всичко.

Една от червените пайети на роклята ѝ можеше всеки момент да се откъсне. Тя си помисли, че трябва веднага да я зашие, когато се върне вкъщи, но бързо си даде сметка, че няма да е необходимо, защото никога нямаше да облече отново тази рокля.

— Доста безцеремонно, когато става дума за любовница — отбеляза безразлично тя.

Той ѝ хвърли продължителен поглед:

— Какво те кара да мислиш така?

Това наистина изобщо не беше нейна работа, а ако продължаваше да се държи по този начин, той щеше да си помисли, че наистина се интересува от него.

— Отричаш ли го? — попита тя, въпреки намеренията си.

— Не, просто попитах откъде разбра.

— От начина, по който гледаше тебе и... мене. — По дяволите, може би щеше да успее да заблуди него, но не и себе си. Наистина не ѝ беше безразлично и тя се мразеше заради това. Отново обърна глава към прозореца.

— Красива е — каза тя, а дъхът ѝ замъгли прозореца.

— Кели не е като другите жени, които съм срещал. Тя... — той сви рамене — тя е различна.

Чудесно, точно от това се нуждаеше: да седи тук и да слуша как Мейсън възхвалява друга жена.

— Доста глупаво от твоя страна да се ожениш за мене и да поемеш риска да я загубиш.

— Няма да я загубя.

— О, разбирам. — Тя се насили да го погледне. Ако имаше късмет, видът му щеше да я нарани достатъчно силно, за да я накара да

си тръгне. Но вместо самодоволен и триумфираш Мейсън, тя видя един объркан и разстроен човек.

— Не можеш да загубиш нещо, което никого не си притежавал — каза той. — Кели и аз сме просто приятели... макар че понякога приятелството ни преминава в интимност — добави той с жестока откровеност.

Тя не се доверяваше на реакциите си и затова не каза нищо повече. Пътят до дома им премина в пълно мълчание, но когато влязоха вътре, Мейсън се обърна към Крис:

— Искам да ти кажа, че бях много горд с тебе тази вечер.

У нея отново припламна искра от предишната ѝ неприязън:

— Какво те кара да мислиш, че имаш право да се гордееш с моите постъпки?

Вместо да отговори на гнева ѝ с гняв, той отстъпи:

— Не исках така да прозвучи. Просто исках да знаеш, че съм впечатлен от... Не, нека да го кажа по друг начин: *възхищавах се на смелостта ти.*

След като осъзна, че той няма намерение да я унижава, както нямаше намерение и да изнася феминистки речи, тя му се усмихна извинително:

— Какво ще кажеш, ако ти обясня, че смелостта ми идва от неумението ми да карам кола с механични скорости?

Той я погледна:

— Бих казал, че лъжеш.

Часовникът на полицата иззвъня два пъти.

— Стана късно — каза тя с чувството, че стаята се превръща в затвор. Имаше нужда да остане сама, да помисли за случилото се тази нощ и да реши какво ще прави. — И ти трябва да ставаш рано сутринта.

— Не си отивай още.

Нещо в гласа му я накара да спре.

— Нямам какво друго да ти кажа тази нощ, Мейсън. А и не мислиш ли, че човекът, с когото трябва да говориш сега, е Кели, а не аз?

Той сведе поглед към пода.

— Права си. Въпреки че не очаква обяснение, заслужава внимание. — Той посегна уморено към палтото си и тръгна към

вратата. — Ще се видим сутринта.

Крис се бореше с разочарованието, което заплашваше да я повали.

— Ако не съм тук, когато се върнеш — заяви оживено тя, решена да не му позволява да разбере, че я интересува колко време ще остане при Кели, — значи съм у Мери да взема Кевин.

Мейсън се обърна изненадан:

— Тази вечер ли ще го прибиращ?

— Не, на сутринта.

Той разбра:

— Ще се върна много преди това.

Обля я вълна на облекчение.

— Не е нужно. Не и заради мене. Сделката беше и двамата да продължим да живеем собствения си живот, без да си задаваме въпроси.

— Няма да отида, ако...

Не можеше да издържа повече. Какво щеше да стане, ако му каже, че не иска да отива? После какво? Щеше ли да има някакво значение?

— Ще бъдеш ли така добър да се разкараш? Уморена съм и искам да си легна.

Той посегна към бравата.

— Крис... — започна той, без да се обръща.

— Да?

— За анулирането...

— Какво за него?

— Ще ми дадеш ли още един месец? Ако и тогава нещата не потръгнат и не си доволна, няма да ти се пречкам повече. — Измина доста време, преди да добави: — Наистина не искам да загубя Кевин.

— Един месец добро държание и после — какво? — Въпреки че Мейсън отсъстваше много през изминалите две седмици, когато беше въкъщи, двамата с Кевин бяха неразделни. Кевин никога нямаше да ѝ прости.

— Оставям този въпрос на тебе — каза той, все още без да се обръща.

Беше ѝ отнел възможността за защита. Чувстваше се като герой от комиксите, който е стъпил на ръба на пропастта и току-що е

погледнал надолу. След секунда ще полети надолу. Нямаше да ѝ помогне, ако разбере колко надълбоко ще пада. Наоколо нямаше никаква опора, за която да се хване.

— Добре — отвърна най-накрая тя. — Но не очаквай от мене да ходя повече на приеми.

Когато той отвори вратата и излезе, тя не беше сигурна дали чува неговата въздишка на облекчение или вятъра.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Тъй като не можа да заспи, Мейсън стана рано сутринта след бала и тръгна за работа с отворени прозорци на колата, а мислите му отлитаха на хиляди километри далече. Гладът — през вчерашния ден беше ял малко на обяд и изобщо не беше вечерял — го обзе едва когато мина покрай пекарницата „Ню Рома“ и усети мириса на прясно изпечен хляб.

Обонянieto винаги е било най-развитото от сетивата му и много по-бързо навяваше спомени, отколкото някой звук или дори гледка. Даян беше тази, която го бе научила какво удоволствие е да отхапеш от току-що извадения от фурната хляб. Цяла сутрин месеше и точеше тестото. След като го сложиеше във фурната, си позволяваше само едно надникване. Застанала пред вратата на фурната, със затворени очи и възторжена усмивка, тя си поемаше дълбоко дъх. Веднъж се беше обърнала към него с думите:

— В рая трябва да мирише на топъл хляб.

Правя ли си била, Даян?

След като хлябът станеше готов и бъдеше изваден от тавата, тя го оставяше да изстива върху метален поднос. След това грабваше ножа и отрязваше хрупкавото крайче, като много внимаваше да не го смачка. После слагаше маслото, не малките бучки, които предлагаша в ресторантите, а щедри количества, които се топяха в хляба и покапваха отстрани по пръстите.

После идваше ред на опитването на резултатите от четиричасовата работа, вършена с любов от Даян. Държеше хляба, докато той си отхапваше от него, а очите ѝ внимателно го наблюдаваха. Както винаги, тя изпитваше удоволствие, че го е зарадвала.

На Мейсън му трябваше известно време, за да оцени почти маниакалната страст на Даян за прясно изпечен хляб, но след като веднъж се беше пристрастил, вече не можеше да се откаже. Тъй като и двамата бяха много заети, те рядко провеждаха тази отнемаща време церемония повече от веднъж седмично. Обикновено в неделя, а

понякога и в събота, правеха канелени кифли или пшеничени хлебчета за хамбургери.

После винаги имаше следи от разтопено масло по крайчеца на устните на Даян. Преди тя да ги изтрие, той предявяваше искането си, докосваше с език нежната ѝ кожа, а после го пъхаше в устата ѝ, за да вкуси хляба, както тя го беше вкувала. Понякога целувката ставаше по-страстна и те се любеха, понякога просто седяха прегърнати и си говореха за изминалата и за следващата седмица, а друг път, ако се налагаше, и двамата се захващаха със задълженията си. Каквото и да ставаше през останалата част от деня, той преминаваше по-добре заради сутринта, прекарана в кухнята.

Сега му бяха останали само спомените и онова, което някога му доставяше удоволствие, сега му носеше болка. Дори любовта му към Кевин беше помрачена. Как можеше да се отдаде изцяло на тази радост, като знаеше, че го има само заради саможертвата на Даян? Но след като това беше нейното желание, защо да не го приеме?

Спря на един светофар, изключи от скорост и уморено разтърка очи. Дори и любящите добри духове понякога можеха да обременяват.

Както винаги, тази мисъл беше последвана от чувство на вина. Ако той не пазеше жив спомена за Сюзан и Даян, кой щеше да го стори?

Какво право имаше да се оплаква, когато това усилие понякога преизпълваше живота и ума му? Той все още беше жив, нали?

На каква цена обаче? Беше наранен, но това не му даваше правото той да наранява. Особено Крис. Не беше направила нищо, за да се държи така с нея миналата нощ, нищо, освен че се беше приближила прекалено много до него. Трябваше да ѝ обясни, че това, как се чувства и какъв човек беше, няма нищо общо с нея.

Поне можеше да се държи любезно с нея и може би постепенно да престане да превръща живота ѝ в ад. Нямахте да го заболи, ако покажеше малко признателност за това, което беше дала и продължаваше да дава на сина му. Толкова години беше приятел с Ребека, а беше успял да запази емоционалната дистанция. Защо да не може да го постигне и с Крис?

Веднъж взел решението, той почувства почти непреодолимо желание да действа колкото се може по-скоро. Когато светлините се смениха, вместо да потегли направо, Мейсън зави по пресечката и се

върна към фурната. Влезе вътре и поръча различни прясно изпечени сладки. Бързо се върна в колата и запали. Страхуваше се да не се откаже.

Когато петнайсет минути по-късно се прибра вкъщи. Не се изненада, че Крис не бе станала. Имаше още един час до вземането на Кевин и Треиси, за да ги заведе на училище. Защо да не спиш, когато единственото нещо, което ще намериш след събуждането си, са празна къща и лоши спомени от предишната нощ?

Той сложи кафето, нареди сладкишите върху една чиния и извади един поднос от шкафа. Да сервира закуската на Крис в леглото изведнъж му се стори добра идея и той се надяваше, че тя ще я оцени подобаващо — като помирителен, а не като користен жест. Освен че искаше да я възпре да анулира брака, той искаше и да ѝ се извини.

Докато чакаше кафето, той погледна през кухненския прозорец и видя, че са цъфнали първите нарциси. Усмихна се, докато отваряше чекмеджето и вадеше нож. Даян харесваше нарцисите, сигурно и Крис ги обичаше.

Не успя да намери ваза, затова натопи цветята в буркан. Цялостната гледка не беше много изискана, но на него му харесваше. Стана му хубаво, когато взе подноса и излезе от кухнята.

Прекалено хубаво.

Пред вратата на Крис, тъкмо преди да почука, той спря и погледна подноса, внимателно сгънатите салфетки, чашите, кифлите и маслото и яркожълтия нарцис изправил се наперено в буркана. Косата му настръхна. Какво, по дяволите, правеше?

Погледна облицованата врата. Какво имаше от другата страна? Какво му се искаше да има там?

Не отново, извика вътрешен глас. Защиатавай се. Измъкни се, докато още можеш.

От Крис ли? Не разбираше. Опита се да анализира страха си. Чувствата му към Крис бяха налудничава комбинация от смущение заради лошото му държание към нея и благодарност заради любовта и грижите, които беше дала на Кевин, нищо повече.

Тогава защо беше това колебание?

Защото тя можеше да остане с погрешна представа и тогава докъде щяха да стигнат?

Тихо се върна в кухнята, изчисти всичко и отново прибра кифлите в розовата им кутия. Джанет щеше да го изгледа странно, когато ѝ кажеше да ги остави в стаята за почивка, но нямаше да го пита нито, нито пък да се сети защо ги е купил.

Когато се качи в колата, Мейсън усети как защитната маска се връща на мястото си, макар че за кратко той се почуди на чувството за загуба, което го обхвана. Докато караше към центъра на града, в главата непрекъснато му се въртеше една и съща мисъл. Какво щеше да открие от другата страна на вратата? Щеше ли Крис да го приеме с удоволствие?

По-скоро щеше да хвърли нещо по него.

А ако не постъпеше така?

Тъй като не беше човек, който размишлява дълго върху пропуснатите възможности, Мейсън се насили да мисли за всичко, което трябваше да свърши през този ден. Както обаче скоро разбра, беше по-лесно да го каже, отколкото да го направи.

Когато Крис чу Мейсън да излиза и да потегля с колата, тя се обърна да погледне будилника. Тръгваше доста късно може би защото беше останал доста повече при Кели, отколкото възнамеряваше.

Ядосана на себе си, че изобщо размишляваше върху този въпрос, тя спусна краката си от леглото и стана. Защо ще се интересува дали е останал цяла нощ?

Защото не искаше Кевин да вижда баща си как се държи като разюздан тийнейджър, убеждаваше себе си тя, докато вземаше халата си.

Отиде в банята да измие зъбите си. Погледна отражението си в огледалото, видя обърканите си очи, които се взираха в нея и разбра, че повече не може да се крие от истината.

Чувствата ѝ в момента нямаха нищо общо с Кевин.

Облегна се на мивката и отпусна брадичка върху гърдите си. Господи, какво щеше да прави сега? Как можеше да си пада по мъж, който гледаше на нея като на необходимо зло? Не ѝ ли стигаха мъките в този живот?

А дали нямаше някаква скрита извратена страна в характера си, щом си беше загубила ума по егоцентричен тип като Мейсън? И кога

стана това?

От мига, в който си позволи да признае, че при надзъртането зад фасадата е видяла истинския Мейсън, отговори си тя откровено. Ако гледаше безпристрастно, Мейсън беше богат, силен и, без съмнение, най-красивият мъж, който беше виждала извън екрана. И което беше по-впечатляващо, той, изглежда, изобщо не обръщаше внимание на външността си и на жените, които го изглеждаха повторно при запознанството си с него, сякаш не вярваха на очите си, или на онези, които се обръщаха на улицата, за да му хвърлят още един поглед.

Всичко това не означаваше нищо за Крис. Можеше цял живот да не му обърне и най-малкото внимание, ако не беше Кевин. И докато наблюдаваше баща и син заедно, тя беше съзряла една изненадваща истина. Имаше нещо страшно привлекателно в мъж, който се забравяше в любовта си към едно дете. Когато беше с Кевин, Мейсън ставаше коренно различен човек. Оживяваше се, откриваше се, раздаваше себе си, без да се замисля дали ще получи нещо и замяна. Усмиваше се, смееше се с глас и когато си мислеше, че никой не го вижда, гледаше сина си с толкова топъл поглед, че Крис се смайваше.

А и къщата. Крис винаги беше вярвала, че истинският характер на хората се разкрива не в думите, а в действията им. Когато Мейсън купи къщата, без дори да се посъветва с нея, тя се беше засегнала, но чувствителността и внимателното обмисляне, които стояха зад избора му, бяха компенсирали гнева ѝ.

И начинът, по който я беше спасил миналата вечер, осигурявайки ѝ възможност да възвърне достойнството си, макар тя да беше онази, която беше нарушила споразумението им да не влизат в живота на другия.

Беше се борила, виждайки добрата страна в характера на Мейсън. Беше се защитавала. Но какво щеше да прави сега, след като го осъзна?

Прибра четката си за зъби в шкафчето, изми мивката и тръгна към кухнята. Едва завила зад ъгъла и я посрещна мирис на прясно кафе. Но кафеварката беше празна и очевидно неизползвана. Огледа се наоколо. Всичко изглеждаше точно както го беше оставила предишната нощ и все пак тя усети присъствието на Мейсън

Отиде до мивката да напълни кафеварката и остави водата да се изтече няколко секунди, за да се изчистят оловните частички от

тръбите. Когато сложи съда под крана, забеляза нещо жълто да наднича от боклукчийската кофа. Беше нарцис.

Какво, по дяволите, правеше този нарцис в боклукчийската кофа?

Мейсън вдигна поглед тъкмо когато вратите на асансьора започваха да се затварят, и видя Ребека да се приближава. Той задържа вратата и я изчака.

— Липсваше ни на срещата тази сутрин — подхвана разговор той.

Тя влезе в асансьора и го изгледа косо:

— След като нямаш нужда от мене там, реших, че мога и да не присъствам.

— Някаква по-конкретна причина? — попита той, защото знаеше, че Ребека рядко заобикаля каквото и да е.

— Реших, че е по-добре днес да не се виждаме, освен ако не е наложително.

Ето какво било. Тя си мислеше, че е разстроен заради бала.

— Не ти се сърдя — успокои я той. — Вече не.

— Колко мило — отвърна ледено тя.

Очите му се разшириха. Тонът ѝ го беше заинтригувал.

— Доколкото разбирам, нещо те яде.

— Нищо, което едно извинение да не може да премахне. Поне се надявам, че това ще е достатъчно.

— Не очаквам извинение — великодушно заяви той.

Тя се обърна към него:

— Чудесно. Защото не възнамерявам изобщо да ти се извинявам.

— Тогава ще имаш ли нещо против да ми кажеш за какво говориш? — попита той с почти изчерпано търпение.

— Ще обядвам с Крис — отвърна тя многозначително.

Сега той вече наистина се обърка:

— Защо?

— За да се опитам да я убедя, че нямам нищо общо със случилото се снощи.

Мейсън пхна ръце в джобовете си и започна да наблюдава номерата на етажите, които намаляваха.

— Тя не те обвинява — заяви най-накрая той.

— Тя ли ти го каза?

— Не. Но няма никаква причина...

— И аз така си мисля.

— Виж, ще трябва да ми повярваш, защото не смятам да навлизам в подробности. — Той си пое дълбоко дъх, преди да добави:
— Вината за случилото се снощи е изцяло моя.

Асансьорът спря, за да се качат други пътници, и разговорът им бе прекъснат. Когато стигнаха партера, Ребека дръпна настрани Мейсън.

— Зная, че не е моя работа, но защо си си поставил за главна цел в живота да убедиш Крис, че си плужек?

Обмисли поне дузина отговори, но накрая реши да ѝ каже истината.

— Не зная — призна неохотно той.

По лицето на Ребека се разля усмивка.

— Искаш ли да ти помогна да разбереш?

Той повдигна вежди:

— Имам ли избор?

— Падаш си по нея.

— За нищо на света — отвърна той прекалено бързо, за да убеди някого от двамата.

— Обади ми се след шест месеца и ми кажи същото — и ще ти повярвам.

— Няма да се наложи. Нещо ми подсказва, че дотогава бракът ми ще бъде само история.

— Не и ако ти не го направиш сам история — настоя Ребека.

— Започвам да си мисля, че точно това искам — заяви той. Когато тя понечи да каже нещо, той я спря. Нямаше нито време, нито желание да продължава разговора.

— Предай много поздрави на Крис — каза той. — И ѝ кажи, че тази вечер няма да се прибирам.

— Ако е така — отвърна Ребека, която едва сдържаше гнева си, — ще трябва да ѝ го кажеш сам. — Тя му обърна гръб и го заряза.

Мейсън я наблюдаваше как се отдалечава и се чудеше колко ще продължи да дълбае дупката, в която сам се беше бутнал, преди стените ѝ да се срутят.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато се събуди в събота. Крис се почувства неспокойна, не знаеше какво иска да прави, беше наясно само, че ѝ е нужно да се махне от къщи. От Бала на свети Валентин бяха изминали девет дни, всеки от които беше по-напрегнат от другия. Когато половин час по-късно Кевин отиде при нея в кухнята, тя го погледна и се сети колко лесно си бяха живели преди.

Наведе се да го целуне по бузката.

— Нека да направим нещо различно днес. Да се позабавляваме — предложи тя.

— Какво? — попита той не така ентусиазиран, както на нея ѝ се искаше, но и без да отхвърли изцяло идеята.

— О, не зная... Може би да отидем на пикник. Ти избираш мястото, а аз избирам яденето.

Той помисли малко и в очите му проблесна интерес.

— Да отидем до океана — предложи той възбуден. — Можем да вземем хвърчилото ми. И малко хляб за чайките — При всяка нова идея той се оживяваше все повече. — И кофичката, и лопатката ми. И торбичка за раковините, които намерим.

Крис се наведе през мивката да погледне през прозореца, за да види дали има облаци.

— Мисля, че предложението е страхотно. Денят е прекрасен. Ако тръгнем веднага, ще имаме целия следобед на разположение.

— Ще извикам татко. — Той скочи от столчето и тръгна към спалнята на Мейсън.

— Не, Кевин, спри — извика го тя.

Той се обърна изненадан.

— Какво става?

— Мислех, че можем да прекараме днешния ден само двамата — отвърна тя, а престорената ѝ веселост дори и на нея ѝ прозвуча фалшиво. Грабна една кърпа и започна да бърше вече изчистения плот. — Както едно време. Така Мейсън ще има малко свободно време за

себе си. Сигурна съм, че има много неща, които иска да свърши, без ние да му се мотаем из краката.

— Той няма никаква работа днес — увери я Кевин. — Снощи го питах.

Крис започна безумно да търси друга причина, за да тръгнат без Мейсън, но нищо не ѝ дойде наум.

— Е, тогава можем да го поканим да дойде с нас — отвърна тя и усети как предишната ѝ радост премина в мрачно примирение.

Когато Кевин излезе от стаята, тя извади кошницата за пикници от килера и започна да я пълни. Тъкмо увиваше пилето, когато Кевин се върна.

— Татко не иска да дойде — обяви той и вдигна единия си крак върху стола.

— Срамота — изказа съжаление тя, докато се опитваше да скрие радостта си. — Ще изпусне много.

— Аз също не искам да ходя никъде.

— Напротив — започна да го убеждава тя. — По пътя ще спрем в „Нът Три“ и ще купим нова играчка, за да се занимаваш с нея в колата. — Тя почти се задави, когато осъзна постъпката си. Подкупваше ли го? Толкова ниско ли беше паднала, че се опитваше да подкупи собствения си син да отиде с нея на пикник?

— Не искам нова играчка.

— Добре — призна се за победена тя и удържа желанието си да се разкреци. — Можем да отидем следващата седмица. — Сложи пилето обратно в купата и я прибра в хладилника. — Какво ще кажеш да закусим?

— Не съм гладен. Ще си легна отново и ще почета книжка.

Тя се протегна и разроши косата му.

— Искаш ли следобед да отидем в парка да нахраним патиците? Малко хора се сещат през това време на годината да ги посетят, така че вероятно са гладни.

— Окей — съгласи се той, а обутите му в пантофи крака се тътреха по пода, докато вървеше към вратата.

Крис преброи до десет, изчака Кевин да се отдалечи, отвори кошницата и започна да хвърля приборите обратно в чекмеджето. Повтаряше си наум всички псувни, които смяташе за прекалено мръсни да изрече на глас, когато Мейсън влезе в стаята.

— Какво правиш? — попита той и се спря.

— Точно това, което, виждаш — отрязва го тя.

— Но аз мислех, че ти и Кевин ще излизате днес.

Тя го погледна вбесена.

— Кевин промени решението си.

— Заради мене ли?

— Не, защото откри, че смятам да го храня отново с пиле. — Тя прибра чиниите обратно в шкафа. — Естествено, че заради тебе. Заради кой друг?

— Съжалявам. Опитвах се само да помогна. Помислих, че ако му кажа, че не искам да отида, двамата с него ще имате възможност да останете сами.

Тя го погледна подозрително:

— Защо трябва да правиш това?

Той отвори хладилника, извади портокаловия сок и си наля една чаша, без да сваля поглед от нея.

— Ти наистина не можеш да ме понасяш, нали?

Тъй като се почувства неудобно под изпитателния му поглед, тя мина покрай него, за да прибере кошницата в килера.

— Дали мога да те понасям или не, няма нищо общо с чувствата ми в момента.

— Тогава какво има?

— Разстроена съм — избухна тя. — И не мога да направя нищо. Искам нещата да се върнат в старото си русло, но не може. Ти си тук и дори утре да изчезнеш, няма начин Кевин и аз да се върнем назад. По един или друг начин, сега вече си част от нас.

Без малко щеше да добави, че на няколко пъти се е чудила дали би променила положението, ако имаше възможност. Въпреки отрицателните емоции, които Кевин беше имал през последните седем месеца, тя не можеше да отрече, че повече е спечелил, отколкото е загубил. Обожаваше да има баща. Не, трябваше да бъде честна поне пред себе си, Кевин обожаваше Мейсън.

— Звучиш така, все едно че си попаднала в клопка.

— Има нещо такова.

Въздухът около тях се наелектризира.

— Ще се оправят ли нещата, ако си отида? — попита той.

Беше смаяна. Не беше в стила на Мейсън да се предава толкова лесно, но думите бяха изречени така, че тя не се съмняваше, че наистина го мисли. Трябваше само да го помоли и той щеше да си отиде.

— Не — отговори тя.

— Не, няма да се оправят, или не, не си тръгвай? — тихо я попита той.

— Кевин никога няма да ми прости.

— Забрави Кевин за малко. Ти какво мислиш?

Какво искаше от нея: признание, че той я интересува ли? Можеше да си представи как щеше да го използва, как щеше да я държи под напрежение.

— Обещах ти един месец — избегна тя директния отговор. — Не престъпвам обещанията си.

Той кимна, сякаш признаваше, че е получил всичко, което можеше да вземе от нея. Отиде до килера, извади кошницата и я сложи на плота.

— Ходи ми се на пикник. Искаш ли да се присъединиш?

За какво, по дяволите, беше всичко това? Дали не се опитваше да изкупи грешката си, че е провалил плановете ѝ за пикник? Или се опитваше да се сприятели с нея? Макар че килимчето под краката ѝ не беше изцяло измъкнато, Крис усети, че Мейсън го е дръпнал доста рязко. Тя преглътна внезапното чувство на задоволство, което я обзе.

— Имаш ли нещо предвид? — попита тя в същия тон.

— О, мислех си за океана. През този сезон вероятно целият плаж ще бъде на наше разположение.

— Странно, че казваш точно това. Преди малко и аз си мислех за същото. Как мислиш, дали ще можем да убедим Кевин да дойде с нас?

— Мога ли да му кажа, че ще оставим снощното пиле тук и ще спрем някъде да купим сандвичи?

Против волята си Крис се усмихна.

— На мене самата пилето ми омръзна — призна си тя.

— Тогава всичко е решено. — Той ѝ кимна в знак на съгласие и тръгна към стаята на Кевин. Стигна до вратата, спря, обърна се и се върна.

— Крис?

Тя прекъсна работата си и се обърна към него:

— Да?

От изражението му разбра, че не му е лесно да изрече следващите думи. Той сви рамене:

— Просто исках да изразя, макар и със закъснение, благодарността си.

— За какво?

— Че улесняваш нещата, въпреки че не си задължена.

Объркана, Крис го спря:

— Аз бях онази, която първоначално искаше да отиде на пикник, помниш ли?

— Не говоря за пикника. — Той разтри врата си. — Ти не направи никакъв опит да се намесиш или да повлияеш на отношението на Кевин към мене още от първия ден, когато ми разреши да го взема. Отне ми известно време да разбера защо изчакваше да останем насаме: за да ми кажеш за какво говедо ме смяташ.

Не знаеше какво да му отговори, защото нямаше представа, че изобщо е забелязал, камо ли оценил, усилията ѝ да му помогне да се сближи с Кевин.

— А ти какво очакваше, Мейсън?

— В началото се страхувах, че ще се опиташ да настроиш Кевин срещу мене. Трябваше обаче само да се вслушам в приказките на Кевин за тебе, за да разбера, че никога не си казвала лоша дума за мене, докато сте били сами, дори и когато си била сигурна, че съм най-лошият вариант за баща, който би могъл да има.

— Защо ще искам Кевин да мисли лошо за баща си? — попита тя, искрено смутена от благодарността му за нещо, което, според нея, беше основна част от ролята на родителя. — Какво щях да спечеля?

Той се взираше настойчиво и продължително в нея, като че ли искаше да разбере дали е искрена.

— Без мене той щеше отново да ти принадлежи изцяло.

Ето какво било. Как е могла да бъде толкова глупава, че да не го забележи по-рано? Причините, поради които Мейсън беше искал да прекарва продължително време с Кевин, бяха повече от очевидни. Искал е да му докаже, че не е човекът от портрета, който според него Крис рисувала.

— Не бих могла да му причиня това, Мейсън. Той трябва сам да си състави мнение. — На устните ѝ се появи смутена усмивка. —

Нямаше никаква причина да възпирам Кевин да те опознае, след като осъзнах, че не си такъв гадняр, за какъвто те мислех в началото.

— Кога стана това?

Усмивката ѝ премина в самоосъдителен смях:

— Лека-полека го осъзнавах, но изцяло се предадох пред фактите преди няколко седмици.

— Няма ли да ми подскажеш какво промени мнението ти? Зная, че не е била сватбата.

— Къщата.

Сега той изглеждаше объркан.

— Къщата? Не разбирам.

— Имаше стотици други места, където можеше да избереш...

— Какъв смисъл щеше да има? — прекъсна я той. — Не исках да ви откъсвам двамата с Кевин от познатата ви среда?

— Именно. Без дори да го осъзнаваш, си ни поставил на първо място.

— Не би било логично да е иначе — отвърна той, като очевидно се опитваше да разбере аргументите ѝ. После се намръщи. — Божичко, звуча като мистър Спок^[1].

— Ако не се размърдаме — каза тя, изненадана, че ѝ се иска да продължи да си говори с него, — ще се стъмни, докато стигнем до плажа.

Бавна усмивка озари лицето му.

— Кой плаж имаш предвид?

— Стинсън? Ти съгласен ли си?

— Любимият ми!

Тя се разсмя:

— Лъжец. Обзалагам се, че никога не си стъпвал там. Нещо повече. Обзалагам се, че не си вземал почивен ден, откакто си се преместил в Сакраменто.

— Добре, не съм бил там, но поне съм чувал за него. И грешиш за почивните дни. — Той направи гримаса. — Не ми се искаше до го споменавам сега, но ако си спомняш, обичам да карам ски.

— Прав си. Бях забравила. — Какво ставаше с тях? Те всъщност водеха нормален разговор. Сякаш си допадаха. — Което доказва, че не съм злопамятна.

Спонтанно го хвана за ръката и го изведе от стаята, без да осъзнава интимността на действието, докато не го докосна. Очакваше да се отдръпне, както правеше в миналото, ако не физически, то поне емоционално. Тя си пое облекчено дъх, когато това не се случи.

— Беше тръгнал да викаш Кевин, забрави ли?

— Не се притеснявай за нас. Ще бъдем готови да излезем през вратата след петнайсет минути — предизвика я той.

С леко сърце, както не се беше чувствала от месеци, Крис извика след отдалечаващия се Мейсън:

— Аз ще бъда готова след десет.

— Обзалагам се на десерта, че няма да си.

— Готово — съгласи се тя, грабна кутия с бисквити от шкафа и я бутна в кошницата.

Десет минути и няколко секунди по-късно тя товареше провизиите в багажника.

— Изгуби десерта — заяви доволна тя.

— Никога ли няма да се науча да не те подценявам?

Това беше най-хубавият комплимент, който би могъл да й направи. Може би магията щеше да се задържи малко повече.

Тази нощ Мейсън не можа да заспи. Непрекъснато си припомняше деня, но бе неспособен да се зарадва на добре прекараното време с Крис и Кевин. Не можеше да престане да се тревожи, че двамата с Крис бяха тръгнали по улица без изход и рано или късно щеше да се наложи да плащат повече, отколкото някой от тях можеше да си позволи.

Не искаше да я заблуждава и да я остави да си мисли, че случилото се през този ден може да се развие в нещо повече. Ситуацията беше напълно ясна. Погледнати от страни, те представляваха идеалното семейство — майка, баща и дете. Но две от страните никога нямаше — не — никога не можеха да се срещнат, триъгълникът никога нямаше да бъде завършен. В скоро време щеше да се наложи да го обсъдят. Трябваше да бъде сигурен, че тя разбира как стоят нещата с него и че той не иска да я наранява в никакъв случай.

Когато разбра, че няма да заспи, реши да стане. Намъкна халата си и тръгна към кухнята, мислейки си, че една бира ще го отпусне. Когато зави зад ъгъла, откри, че Крис го беше изпреварила. Беше застанала до печката, с кутия мляко в ръка, а на плота до нея имаше какао. Памучната нощница стигаше до над колената ѝ. Тя не откриваше нищо повече, от която и да е друга дреха, с която я беше виждал, дори по-малко от роклята ѝ на бала, но видът на Крис в нощница предизвика силна и неочаквана възбуда в слабините му.

Крис не беше красива в класическия смисъл, не по начина, по който бяха Сюзан и Даян. Тя не изглеждаше крехка или ефирна. Блясъкът в очите ѝ беше по-скоро дяволит, отколкото прелъстителен, държеше главата си винаги предизвикателно. Тялото ѝ беше стегнато и стройно като неговото и той не се съмняваше, че тя може да се катери толкова нависоко, колкото и той, да кара ски толкова дълго, колкото и той, и да се люби със същата енергия. Приличаше по-скоро на Жана Д'Арк, отколкото на мадоната на Рафаел, на жена, която настоява да носи кошницата за пикник, а не само одеялото.

Тъй като по-лесно си я представяше как сразява дракон, отколкото как се оставя да бъде омаяна от Принца Чаровник, не беше изненадан, че никога не се бе омъжила. Би допуснала мъж в живота си единствено, защото го обича до полуда, или защото е баща на детето ѝ, а не защото се нуждае от него. Наблюдавайки Ребека и мъжете, с които тя беше имала връзки през годините, Мейсън беше разбрал, че много малко мъже могат да приемат този вид независимост у жените. Никога не беше успял да проумее причините, но беше го виждал прекалено често, за да не вярва, че е истина.

— Колко дълго смяташ да стоиш там и да ме гледаш, без да продумваш? — попита Крис, без да се обръща.

— Откъде знаеш, че съм тук? — отговори ѝ той с въпрос.

Тя се обърна:

— Чух вратата на спалнята ти да се отваря и да слизаш насам.

— Не можах да заспя.

Тя вдигна кутията с мляко.

— Както виждаш — и аз. — После я остави на плота, взе една лъжица и отвори пакета с какао. — Искаш ли?

— Не, благодаря — отвърна автоматично той, но после добави:
— По дяволите, може би е по-добре, отколкото бира. Отдавна не съм...
— на върха на езика му беше да каже „откакто аз и Даян бяхме заедно“, но реши да спре дотам.

Крис намали пламъка на котлона, но той изгасна. Като мърмореше, тя го запали отново и се наведе да види дали всичко е наред. Нощницата ѝ се повдигна и откри част от коприненото ѝ, светлолилаво бельо. Мейсън си каза, че не трябва да я гледа, но съобщението се загуби някъде между казването и правенето. Неспособен да се мръдне, той изненадан осъзна силното си желание да отиде до нея и да прокара ръка по бедрото ѝ, да усети гладката ѝ кожа, мекото бельо, да я накара да изстене при допира му и да се обърне към него... Не. Трябваше да се стегне.

Опита се да каже нещо, което да развали магията:

— Даян имаше навика да прави горещ шоколад, когато не можеше да заспи.

— Зная — отвърна Крис. — Този номер го научи от мене. — Тя наля още една чаша мляко и я добави в чайника заедно с две пълни лъжици какао.

— Вие изобщо не си приличате — каза той, все още завладян от разтърсващата мисъл как би се чувствал, ако Крис му отвърне.

— Казвал си го вече.

— Не исках да ви сравнявам — добави той бързо, защото осъзна, че може да го разбере погрешно.

Тя извади още една чаша от шкафа.

— Не се притеснявай. Не си първият човек, който прави тази забележка. Свикнала съм. — Тя обгърна чашата с ръце и тихо добави:
— Поне някога бях свикнала.

Тонът ѝ го развълнува.

— Все още ти липсва, нали?

— С Кевин, който непрекъснато ми напомня за нея, ми е много трудно да я забравя. Е, вече не боли толкова. Когато се сещам за нея, понякога дори се смея на някои от спомените за съвместните ни преживявания.

С Даян като буфер между двамата, той можеше да прекоси стаята и да застане до Крис. Чудеше се какво ще стане, ако си спомнеше как

беше държал Крис в прегръдките си. Беше само за един танц, при това против желанието ѝ, но споменът за усещането се беше запазил.

— Когато получих онова писмо, все едно, че загубих Даян за втори път.

— Само че този път трябваше да се справиш и с вината — отбеляза проникателно тя. — Не ти е било лесно да откриеш, че не заслужава всичките онези ужасни неща, които си си мислил за нея през тези години.

— Откъде знаеш?

Тя въздъхна.

— Предполагам, че и аз бих реагирала така.

— Според тебе толкова ли много си приличаме? — попита той, живо заинтересуван от отговора ѝ.

Тя не вдигаше поглед от печката:

— Вероятно повече, отколкото би си признал някой от нас.

— Може би там ни е проблемът. Обикновено противоположностите се привличат.

Тя изключи котлона и наля димящото какао в чашите. Когато изплакна чайника и го остави да се накисва, тя се протегна и извади пакет меки бонбони.

Предвиждайки какво ще му открие нощницата ѝ при това движение, Мейсън се зае да занесе чашите на масата. Нямаше нужда да си прави този труд. В съзнанието си я виждаше също толкова ясно.

Беше объркан както от своите чувства, така и от поведението на Крис. До днес не беше направил нищо, което да заслужи приветливото ѝ отношение. Какво се беше случило, та беше готова отново да му се довери, сякаш на бала не се бе случило нищо особено?

И тогава, без всякакво предупреждение, тя взриви бомбата:

— Защо предпочиташ да не се разбираме?

Долната му челюст увисна:

— Ти си въобразяваш...

— Не — отвърна тя спокойно, докато пускаше бонбоните в чашите. — Искат ти се да си въобразявам. Предполагам, че така би било по-лесно, но имам извратената склонност винаги да избирам трудния път.

За да протака, той седна с чашите и бутна едната в другия край на масата, където щеше да бъде Крис, и после обви своята с ръце,

сякаш да се стопли.

— Затова ли реши да отгледаш Кевин, вместо да го дадеш за осиновяване? — избягна отговора той с въпрос, защото знаеше, че тя ще се почувства принудена да *отговори*.

Тя върза с ластик пакета с бонбони, хвърли го на плота и седна:

— Всъщност уредих да го осиновят, но това не беше бягане от трудностите.

За първи път Мейсън чуваше, че в живота на Кевин е имало и някой друг. Беше страшно заинтригуван:

— Какво се е случило?

— Хората, които трябваше да го вземат, решиха, че не искат да имат нищо общо с болно бебе — отвърна тя. След няколко секунди добави: — Кевин се разболя точно по това време, сякаш знаеше, че единственият начин да го задържа при себе си, е никой друг да не го иска.

— Господи: — Той поклати глава. — Толкова много неща не зная за миналото му!

— Знаеш всичко необходимо. — Тя отпи от шоколада, а после облиза следите от него по устните си.

Погледът на Мейсън не можеше да се отмести от устата ѝ. Обзе го страстно желание да я целуне. Искаше да вкуси от нея, да усети как устните ѝ се поддават на неговите, да почувства топлината ѝ. Опита се да отдаде този импулс на провалената вечер, която смяташе да прекара с Кели, но не можа. Особено след като си призна, че чувствата му излизаха извън рамките на страстта. Всъщност копнееше за нещо, което отдавна липсваше от живота му — да има правото просто да докосне някоя жена и да знае, че тя ще му отвърне с обич.

Осъзнаването на желанието го засили още повече и изтри всякаква друга мисъл от главата му, докато не стана толкова силно, че Мейсън имаше чувството, че ще се задуши, ако не успее да се освободи.

— Става късно — каза той, изненадан, че може да говори сред бъркотията в ума си. — Ако нямаш нищо против, ще занеса шоколада си в стаята и ще го допия там.

Разочарованието ѝ пролича в объркания поглед, който му отпрати.

— Разбира се, че нямам нищо против — отвърна прекалено бързо. — И аз си мислех същото. Успявам да се наспя единствено когато Кевин прекарва нощта у Джон и Мери. — Тя се изправи и дръпна надолу нощницата си.

Въпреки че той бе предизвикал тръгването ѝ, Мейсън се разстрои, че губи компанията ѝ. Докато я наблюдаваше как взема чашата си и тръгва към вратата, той реши, че е жизненоважно да я накара да разбере, че не е виновна за изненадващия обрат в поведението му.

— Днес прекарах чудесно — заяви той, без да успее да избегне сковаността на гласа си.

— И аз също — тя награди опита му с усмивка.

— Можем някой ден да го повторим — предложението прозвуча неубедително дори и за него.

— Сигурна съм, че Кевин ще бъде във възторг.

Той кимна и вдигна чашата си към нея.

— Ще се видим сутринта.

Ръката ѝ беше върху ключа за лампата. Очевидно го чакаше да излезе първи. За секунда той се почуди какво би било, ако тя тръгнеше пред него, а не в противоположна посока...

На път за спалнята той си обеща, че следващия път, когато не може да заспи, ще брои овце. Повече нямаше да има нощни срещи между тях двамата. Не беше честно към Крис и той със сигурност не искаше да я накара да преживее всичко това отново.

---

[1] Бенджамин Спок — американски лекар и педагог. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Крис намъкна анцуг с качулка, закопча ципа догоре и седна на ръба на леглото да завърже маратонките си, но преди това разтри настръхналата кожа на краката си. После погледна часовника. След десет минути трябваше да се срещне с Мери, за да направят сутрешния си джогинг. Бяха си обещали, че днес ще се върнат към обичайния си маршрут от осем километра вместо трите километра, които пробягваха набързо през последния месец. След по-малко от три часа със Крис се обзалагаше, че Мери ще трябва да ѝ оказва медицинска помощ още преди да са стигнали парка.

И на сутринта изпитваше също толкова объркани чувства, колкото и предната нощ. От една страна беше Кевин, около когото беше истинска наслада да бъдеш вчера, защото щастието му разпръскваше ярка светлина, която съперничеше на огъня. От друга — беше странният начин, по който Мейсън реагира на намаляването на напрежението помежду им.

Намаляване на напрежението? Кого се опитваше да заблуждава? Имаше моменти, в които бяха изглеждали като семейството, за което се представяха, моменти, в които Мейсън я беше гледал с очи, жадни за обичта, с която тя щедро обсипваше сина им. И все пак там винаги беше и резервираността, която я предупреждаваше да не му отговаря, защото не само че щеше да се обърне и да избяга, а и щеше да я атакува, преди да изчезне.

Защо изпитваше нужда да се предпазва от нея? Какво, според него, тя щеше да направи — да го подмами към връзка ли? Не можеше ли да разбере, че тя не иска, както и той, да развали едно приятелство с физическо задоволяване? Дори мисълта за това я ужасяваше.

Тя завърза маратонките си и тръгна към спалнята на Кевин. Беше сложила ръка на бравата, когато осъзна, че няма нужда да го буди и да го води при Джон. Днес беше неделя. Мейсън можеше да се грижи за него, докато двете с Мери тичаха.

Тръгна да пише бележка и тогава чу Мейсън да се размърдва в стаята си. След като стана очевидно, че няма намерение да излезе веднага оттам, тя отиде до вратата и леко почука.

Той отвори, облечен с дънки, на които само горното копче беше закопчано. Очевидно го беше сварила тъкмо когато ставаше от леглото. Полуголотата му разконцентрира Крис и за миг тя забрави за какво беше дошла.

— Нещо не е наред ли? — попита Мейсън, очевидно толкова изненадан от посещението ѝ в стаята му, колкото тя от неговия вид.

— Не — отвърна тя, като си възвърна самообладанието. — Просто исках да съм сигурна, че ще си бъдеш вкъщи за известно време. Не исках да будя Кевин и да го водя със себе си, ако не се налага.

Той погледна към обувките ѝ, после към голите ѝ крака и след това отново към лицето.

— Отиваш да тичаш ли?

— Въпреки че здравият разум ме съветва противното.

— Чудех се как поддържаш добрата си форма.

Тя се усмихна:

— Никога не съм знаела как да отвърна на подобно твърдение.

Изкушаваше се да го попита как той поддържа такава формата си. Нямаше и грам излишна тлъстина по тялото му. Като знаеше графика му, беше ѝ трудно да повярва, че има време да тренира, но мускулите по ръцете и раменете му говореха противното.

Кевин беше наследил телосложението на баща си. Дали и той щеше да развие широкия гръден кош на Мейсън? Почувства се неудобно от това, накъде водят мислите ѝ, прокара нервно ръце по шортите си и после ги пхна в джобовете на анцуга си.

— Е? — настоя тя.

— Какво?

— Ще бъдеш ли тук?

— О, да, ще бъда!

— Добре. — Тя отстъпи назад. — Няма да се бавя много.

Той застана на прага и се облегна на касата на вратата.

— Не бързай.

Тя попита импулсивно:

— Искаш ли да дойдеш? Джон може да гледа Кевин.

Той се засмя и поклати глава:

— В списъка с любимите ми занимания бягането се нарежда точно след ваденето на зъб.

Тя премигна в престорена изненада.

— Майчице, доста по-нависоко е от моя списък! — Мисълта, че Мери я чакаше, я накара да побърза. — Кажи на Кевин, че ще му направя палачинки с боровинки, когато се върна.

Почти беше стигнала до входната врата, когато го чу да я вика. Тръгна назад към дневната, когато го видя да се задава по коридора.

— Мислиш ли, че Кевин би искал да излезем и да закусим навън? — Той бързо добави: — Заедно с тебе, разбира се.

— Звучи чудесно! — каза тя, безкрайно зарадвана от предложението му.

— Ще го уредя.

Тъй като не знаеше какво друго да каже, тя кимна и излезе. Краката ѝ сякаш летяха над тротоара, докато тичаше към къщата на Мери.

Мейсън остана до прозореца да наблюдава Крис, докато изчезна от погледа му. После отиде в стаята си и се дооблече, чудейки се колко бързо беше изоставил решението си отпреди няколко часа да държи на разстояние Крис и да възстанови резервираността в техните отношения. Въпреки че Кевин щеше да спечели от това, родителите му да си играят на семейство, Мейсън изобщо не го искаше. Имаше чувството, че и Крис не желае това.

И все пак една разходка нямаше да навреди. Докато и двамата бяха наясно, че го правят заради Кевин, нямаше никаква причина да не се опитат да установят нормални отношения помежду си. По-лесно е да се плува в спокойни води.

Дори и ако се окажеше, че Кевин може да преживее евентуалния развод по-рано, отколкото той или Крис очакваха, това щеше да стане едва след години. Трябваше да намерят някакъв начин да общуват помежду си. Този уикенд беше добро начало. Ако продължаха в тази насока, може би един ден щяха да започнат да се харесват и уважават, така както беше и с Ребека.

Ето, това беше идеалното решение. Отсега нататък, когато мисли за Крис, ще я сравнява с Ребека.

Той изпъшка. Наистина ли искаше две Ребеки в живота си?

Още повече че един настойчив вътрешен глас му повтаряше, че нито веднъж през всичките години на познанството му с Ребека сърцето му не беше подскачало, когато тя влезеше в стаята, както правеше при появата на Крис.

— Уф — изпуфтя Мери, настигайки Крис, докато правеха третата си обиколка около тенискортовете в парка Маккинли. — Ако не... знаех... бих те заподозряна, че си взела... нещо тази сутрин. Никога не съм те виждала... в такава форма.

Крис се разсмя:

— Вероятно няма да мога да стана от леглото утре.

— Трябва да спра за малко — настоя Мери. Тя се наведе и опря ръце на коленете си. Няколко пъти си пое дълбоко дъх и после се изправи.

— Може ли да повървим известно време?

— Не е ли по-добре да тръгваме обратно? Казах на Мейсън, ме няма да се бавя много.

— Този човек никога ли не си взема почивен ден?

Крис се поколеба. Опитваше да измисли как да разкаже на Мери какво се беше случило между нея и Мейсън през последните два дни, но не можеше да намери думите, вероятно защото не беше сигурна какво всъщност се бе случило. Миналата седмица Мери беше необичайно мълчалива, когато Крис ѝ каза за бала, а единственият ѝ коментар беше неочакван:

— Кой би предположил, че Мейсън Уинтър може да играе ролята на рицаря в блестящи доспехи?

— Всъщност — каза Крис — вчера си взе почивен ден. Ходихме на пикник на плажа Стинсън.

Умората беше заместена от силно любопитство.

— Ооо! — възкликна Мери.

— А тази сутрин тримата ще закусваме навън — по предложение на Мейсън, не мое.

Мери спря и махна лентата от главата си.

— Да не съм пропуснала нещо? Това същият мъж ли е, който си беше уредил среща с друга жена, две седмици след като се беше оженил за тебе?

Крис сви рамене:

— Аз също не разбирам.

— Може би иска да се извини, че е бил такъв кретен?

— И аз си го мислех.

— Но?

— Тази публика му е в кърпа вързана. Защо да си губи времето да гради опори, когато няма нужда?

Мери повдигна вежди замислена:

— Нещо ми подсказва, че най-накрая е погледнал какво му е поднесено на тепсия и е открил, че може да го заинтересува.

Крис изсумтя иронично:

— Как ли пък не!

— Е, би било чудесно, ако се окажа права — отбеляза замислена Мери.

— Защо? — попита Крис с изострено любопитство.

— Защото ти вече си падаш по него, а аз не искам да те видя с разбито сърце.

Крис си пое изненадана дъх:

— От къде на къде ти хрумна тази идиотска идея?

— Когато прекара цели два дни в търсенето на рокля за бала, ме накара доста да се замисля.

— Налагаше се. Средствата ми бяха ограничени.

— Затова ли се опита да скриеш от мене какво правиш?

— Не споделих, защото знаех, че ще ми кажеш, каква голяма грешка правя.

Мери я погледна:

— А това беше последното нещо, което искаше да чуеш. Ти искаше да натриеш носа на Мейсън и изобщо не желаше да слушаш гласа на разума.

Боже мой, дали Мери беше права? Дали действията ѝ бяха предопределени, а тя не го съзнава?

— Защо ще искам да правя това?

— Ако оставим настрана факта, че Мейсън е бащата на Кевин и животът ви ще стане много по-лесен, ако престанете с тази измама, се

изправяме пред главния въпрос. Чисто и просто, Мейсън е страхотен. Ти може да живееш в Калифорния, но не си застрахована леглото ти да не става студено през самотните зимни нощи.

Крис прекоси тревата и седна на една от пейките. Нищо от казаното от Мери не беше ново за нея. Същите мисли бяха минавали и през нейния ум през последните няколко седмици. Когато обаче ги чу изречени на глас, те придобиха много по-голяма неоспоримост, която тя не беше сигурна, че може да понесе.

— Прекалено стара съм за това — простена тя.

Мери седна до Крис.

— Заради онези ужасни хормони е — заяви тя с усмивка. — По всяко време могат да те ударят.

— Това ли е всичко? Никакъв съвет? Никакво предложение да ми помогнеш да се измъкна?

— Дай му шанс — отново сериозно каза Мери.

Изминаха няколко секунди, преди да ѝ отговори, а когато го направи, тя шепнеше:

— Мисълта ме ужасява.

Седнали на пейката, те наблюдаваха как потокът от бегачи стига върховата си точка, а после бавно намалява. Най-накрая им стана студено и тръгнаха обратно.

Докато чакаше Крис да се върне и Кевин да се събуди, Мейсън свари кафе, запали огъня и седна в дневната да чете сутрешния вестник. Когато свърши с него, той го сгъна и тъкмо щеше да го сложи под масичката за кафе, когато забеляза албума, който Крис му беше показала през онзи бурен декемврийски ден.

Той се втренчи в албума, знаейки, че това е кутията на Пандора, и беше изненадан от силното привличане и отблъскване, което тя упражнява едновременно върху него. Най-накрая си призна, че Крис е била абсолютно права в анализа си: той все още не се беше справил с чувствата си към Даян. Осемте месеца, откакто беше открил истинската причина, поради която го беше напуснала, не му бяха достатъчни да превъзмогне чувството си за вина. Имаше толкова въпроси без отговор! Защо толкова лесно беше приел заминаването ѝ?

Дали егото му беше толкова крехко, та беше повярвал на историята ѝ, че вече не го обича?

Изпитваше отчаяна нужда да каже на Даян колко много съжaliaва, че е повярвал на обяснението ѝ, че е бил толкова завладян от собствената си личност, че не е забелязал какво става с нея и че не е бил с нея, когато се е нуждаела от помощта му. Не можеше дори да си спомни защо е бил извън страната.

Осъзнавайки, че чувството за вина няма да намалее, ако отказва да го признае, Мейсън взе албума и го отвори, като пак започна отначало. Насили се отново да разгледа снимките с надеждата, че този път знанието ще улесни нещата.

Видя Даян като бебе и забеляза, че няма нито общо между нея и Кевин. Докосна с пръсти образа ѝ и погали детето, което е била, като непрекъснато ѝ повтаряше колко съжaliaва. Не беше честно Кевин да прилича на него, а не на нея. С нищо не беше заслужил този дар.

Очите му се напълниха със сълзи и стаята се замъгли. За първи път, откакто Даян го беше напуснала, си позволяваше да признае колко силно беше наранен и колко много му липсваше тя. Сякаш тялото му беше стегнато в окови и той едва дишаше.

Зад себе си чу Кевин, който подскачаше в кухнята. Бързо изтри очите си и затвори албума.

Но не преди Кевин да влезе в стаята и да види какво става.

— Какво има, татко? — попита той. Спря на няколко крачки от баща си и се вгледа в него.

В ума на Мейсън дойдоха няколко отговора, но нито един не беше подходящ за пред Кевин. Реши да *признае* истината.

— Разглеждах снимки на мама Даян, когато е била малка, и те ме разстроиха.

— Как така? — попита Кевин и се приближи.

— Защото я обичах и исках да ѝ кажа нещо, а не мога.

Кевин се покатери на дивана и седна до Мейсън.

— Кажи го на мене — заяви той съвсем по детски.

Мейсън прегърна сина си и го привлече към себе си.

— Страхувам се, че няма да е същото.

— Как така? — отново запита Кевин. Някои деца питаха непрекъснато „защо“, а Кевин — „как така“.

— Защото... — По дяволите! Защо да не му каже истината? — Исках да кажа на мама Даян колко съжалявам, че съм й бил сърдит през всичките онези години, в които не знаех за тебе.

Кевин помисли за минута и после напълно уверено заяви:

— Тя щеше да каже, че всичко е наред.

Усмивката на Мейсън беше пълна с тъга.

— Откъде знаеш? — попита той, изумен от това, колко отчаяно искаше да повярва на Кевин.

— Мама казва, че мама Даян е била от хората, които обичат всички. Трейси е такава. — Когато направя нещо, което я ядосва, никога не ме кара да й се извинявам по два пъти.

Как беше казано в Библията? „Из устата на младенците и сучещите“^[1]? Мейсън се наведе и целуна Кевин по главата.

— Благодаря ти.

Кевин започна да се върти.

— Къде е мама? Гладен съм.

При споменаването на Крис Мейсън отново усети как оковите сковават гърдите му. С отслабена защита, той беше на прага да направи ужасна грешка. Глава богу, че се усети навреме.

— Всеки момент ще се върне. Двете с леля Мери отидоха да потичат.

Крис намали ход, когато зави зад ъгъла и видя къщата им. Все още зашеметена от разговора си с Мери, тя не беше сигурна, че иска да види толкова скоро Мейсън. Сега, когато беше признала чувствата си, как щеше да влезе през вратата и да продължи откъдето бяха стигнали, сякаш нищо не се беше случило?

Точно там беше проблемът — нищо не се беше случило и все пак нищо не беше същото.

По дяволите! Не искаше да се влюбва в Мейсън Уинтър. Беше напълно ясно, че не иска нищо повече от нея, освен да бъде майка на детето му. Действията му говореха много повече от думите му. Не беше толкова глупава, за да мисли, че предният ден е бил нещо повече от учтиво извинение за поведението му на бала.

А и вината не беше изцяло негова. О, макар да се беше държал като страхливец, все пак не беше направил нищо, за да я окуражи или

да ѝ даде знак, че е добре дошла в живота му.

Тогава защо беше отишла на бала?

Стоеше на входната врата и нямаше причина да не влезе вътре. Залепи на устата си една учтива усмивка и отвори вратата. Веднага усети миризмата на пържени филийки.

— Здравсти, мамо — извика Кевин. — Ние сме в кухнята.

Объркана, Крис спря. Мейсън не беше ли казал, че иска да ги заведе на закуска? Тя погледна часовника на полицата. Не беше се забавила толкова много, за да са се отказали да я чакат.

Влезе в кухнята, свали качулката си и разкопча анцуга. Двамата бяха на масата и довършваха закуската си. Мейсън вдигна поглед, когато тя влезе.

— Мислех, че...

— Извинявай, че започнахме без тебе — оживено каза Мейсън. — Но имам малко работа в офиса днес и реших да тръгна по-рано.

— Но оставихме и за тебе — намеси се Кевин.

Разочарованието ѝ заплашваше да я смаже. Едва сега разбра с какво нетърпение е очаквала да прекарат сутринта заедно.

— Струва ми се, че нямаше никаква работа днес — заяви тя ядосана на себе си, че не успява да прикрие съжалението си.

Мейсън занесе своята и на Кевин чинии в мивката.

— Изникна нещо спешно.

Тя не искаше той да разбере колко е засегната.

— Е, предполагам, че все пак нещата се нареждат добре — каза тя, свали анцуга си и го метна на облегалката на стола. — Мери искаше да отидем на пазар тази сутрин. Не беше добре да ѝ откажа, а сега няма и да се наложи.

Мейсън я погледна. Тя имаше противното чувство, че той не е повярвал на нито една нейна дума. Но не каза нито. Вместо това кимна и заяви:

— Права си. Понякога нещата се нареждат добре.

Трябваше да се махне оттам, преди да се прояви като пълна глупачка.

— Отивам да взема душ — обяви тя без всякаква връзка.

— Вероятно няма да съм вече тук, когато излезеш.

Господи, какво не би дала за подходяща фраза за достойно измъкване! Тъй като не се сети нищо, тя просто си излезе, страхувайки

се, че ако остане още малко, сърцето ѝ ще слезе в петите.

Час по-късно Мейсън пристигна в офиса си, отпрати охраната и си отключи сам. За първи път през последните години не очакваше с нетърпение да прекара деня сам в кабинета. Вместо да тръгне право към него, той реши да се поразходи по коридорите. Беше изненадан, когато откри Ребека зад бюрото ѝ, но все пак вътрешно бе доволен, че ще има компания в нещастията си.

При влизането му тя вдигна поглед.

— Мислех, че през почивните дни няма да идваш на работа — отбеляза тя.

— Май че и ти имаше подобно намерение.

— Аха, обаче вкъщи не ме чака син, който си мисли, че мога да вървя по водата. — Тя бутна стола си назад и вдигна краката си на бюрото. — Какво е твоето извинение?

— Предполагам, че не съм в настроение да си мокря краката.

— Ама че хумор! — отвърна тя с презрително изражение.

— Да не си станала със задника нагоре тази сутрин?

Тя свали краката си на пода с трясък:

— Днес не е подходящият ден да разговаряме, Мейсън. Дойдох тук, защото не съм във форма да контактувам, с когото и да е в настроението, в което съм.

Познаваше Ребека достатъчно добре, за да обърне внимание на предупреждението ѝ — тя не казваше подобни неща без основание. Обаче държеше на нея твърде много, за да не се поинтересува дали не може да помогне с нещо. Пъхна палци в джобовете на дънките си, а ръцете му се поклащаха на хълбоците.

— Искаш ли да си поговорим?

— Няма да исках да чуеш това, което ще ти кажа.

— Мислех, че става дума за тебе.

— Така е, но чувствата ми към самата мене са свързани с чувствата ми към тебе.

Той си пое дълбоко дъх и се приготви.

— По-добре си го излей на мене. Предпочитам да го чуя, вместо да гадая какво е то.

— Нали си спомняш за онзи тип, с който излизах през последните няколко месеца?

— Който си срещнала в Сан Франциско?

Тя кимна:

— Той е женен.

— Сега ли разбра?

Ребека се обърна и отправи поглед към прозореца.

— Не — отвърна безизразно тя. — Знаех го през цялото време.

Мейсън се опита да прикрие изненадата си. Ребека имаше желязно правило да не излиза с женени мъже. Или поне го беше имала досега.

— А той реши, че не може да напусне жена си ли? — Не можеше да измисли друга причина, поради която тя да е толкова разстроена.

— Никога не е възнамерявал да я напуска. — Ребека отново се обърна и погледна Мейсън. — Шокиран ли си?

Наистина беше, но тя не се нуждаеше и не искаше да чуе това от него.

— Трябва ли да бъда?

— Самотна съм, Мейсън. И явно готова да се задоволя с наличното. Или поне бях до вчера. Тази сутрин осъзнах, че гордостта ми е твърде висока цена, която не мога да платя. — Тя сви рамене. — Така че отново ставам самотна.

— Какво общо имам аз с това?

— Толкова съм ти ядосана, че едва мога да те гледам. На тебе ти се предлагат неща, за които аз съм готова да пожертвам всичко, но ти си прекалено голям инат, за да го оцениш.

Разбираше гнева ѝ. Не. Разбираше логиката ѝ.

— Инатът няма нищо общо.

— О? Тогава кое има?

Той понечи да отговори, но смелостта го напусна в последния момент.

— Няма значение.

— Тя няма да умре, Мейсън.

— Откъде знаеш? — отреза я той, ядосан както от нейните обвинения, така и от своята прозрачност. — Можеш ли да ми дадеш някаква гаранция, че няма да се случи отново?

— Никой не може да даде подобни гаранции. Смъртта е част от живота, Мейсън. Рано или късно на всички ще ни се случи. Да се свиеш в една дупка и да оставиш живота да тече покрай тебе, не е решение.

— Ти май си мислиш, че знаеш отговора?

— Трябва да рискуваш...

— Дяволите да те вземат, рискувах. Виж докъде стигнах.

— Откъде идва тази страхливост у тебе, Мейсън?

Никога не ѝ се беше ядосвал толкова. Какво право имаше да го разпитва?

— Не се опитвай да ме убедиш, че светкавицата не поразява два пъти едно и също място, Ребека. Вече съм минал по този път. Виждал съм как се случва. — Той се обърна и отиде до прозореца.

Няколко мига по-късно Ребека се приближи и застана безмълвно до него. Без да я поглежда, Мейсън добави:

— Няма да го преживея трети път, не мога.

---

[1] Псалм 8:2 — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Следващите две седмици бяха доста потискащи. Мейсън се прибираще всяка вечер по такова време, че да може да прекара поне един час с Кевин, преди той да си легне. Два пъти ходиха на бейзболен мач на „Сакраменто Кингс“, третият път поканиха Трејси и Джон да се присъединят към тях. Мери и Крис отидоха на кино и гледаха филм със субтитри.

Мейсън се държеше сдържано и студено с Крис, учтив до надменност, досадно внимателен с въпроси, които се отнасяха до съвсем незначителни неща от домакинството. Вместо да стане основа, върху която да градят, съвместният им живот беше празен, пуст и безсмислен. Скоро Крис започна да се съмнява дали балът и пикникът са се случили в действителност.

Когато тримата бяха заедно, тя беше чуждото лице. Макар да знаеше, че изключването не беше нарочно и че беше още една проява на желанието за усамотеност на Мейсън, болката ѝ не намаляваше. Крис не разбираше защо той продължаваше да я държи настрана дори и от най-обикновените случки в живота си, но не го разпитваше, от страх, че може да разбере погрешно загрижеността ѝ. Спазваше обещанието си. Какво значение имаше, че се държи резервирано и студено с нея? Откъде беше получила впечатлението, че има правото да очаква нещо друго?

Въпреки че привидното спокойствие между нея и Мейсън беше угнетяващо, то даваше възможност на Крис да навакса със задачите, които беше занемарила по време на преместването и периода след това. Да плаща разходите по домакинството, а Мейсън — вноските на ипотеката, навремето ѝ беше изглеждало разумно и справедливо. Сега обаче семейството ѝ се беше увеличило с още един човек, а домът ѝ беше двойно по-голям. След като намереше наемател за старата си къща, вече нямаше да има проблеми. Дотогава трябваше да се бори за повече пари, за да може да свързва двата края.

Беше хубава слънчева мартенска утрин и вместо да отиде на разходка с Мери и да се порадва на лехите с лалета в квартала. Крис се принуди да остане вкъщи и да довърши невероятно досадното съобщение за пресата, предназначено за производител на гуми. Тъкмо вадеше последната страница от принтера, когато на вратата се позвъни.

Тя остави листа на бюрото и се затича към входа. Едно от нещата, които харесваше у Мери, беше, че тя никога не приемаше „не“ за отговор.

Но на вратата не стоеше Мери, а жена, която Крис никога не беше виждала. Беше облечена в скъп костюм, усмихваше се колебливо и изглеждаше така, сякаш притежаваше всички видеокасетки на Джейн Фонда и изпълняваше до едно упражненията ѝ по аеробика. Крис реши, че е в началото на шейсетте години. На улицата зад нея беше спряло такси. Шофьорът беше излязъл на тротоара и се беше облегал на оградата.

— С какво мога да ви помогна? — запита Крис.

— Търся къщата на Мейсън Уинтър.

Крис веднага стана предпазлива. Тази жена изобщо не приличаше на репортерите, които я преследваха след Бала на свети Валентин, но външността понякога лъжеше.

— Той очаква ли ви?

— Значи това е къщата му? — жената отговори с въпрос на въпроса.

— Да... — отвърна колебливо Крис.

Жената отпрати шофьора и после отново се обърна:

— Аз съм майката на Мейсън. Предполагам, че вие сте съпругата му?

Крис беше прекалено зашеметена, за да може да отговори. Защо беше добила впечатлението, че Мейсън няма семейство?

— Съжалявам, че идвам без предупреждение — продължи жената, — но, честно казано, страхувах се, че ако се бях обадила. Мейсън нямаше да иска да ме види.

— Той... той не е тук сега.

— Зная. Обадох се в кабинета му, преди да дойда тук. Искан да бъдем насаме, за да можем да се опознаем.

— Мейсън не ми е казвал... — Крис спря, защото изведнъж се усети какво щеше да каже. Опита се да си представи колко ужасно би

се чувствала, ако Кевин никога не беше споменавал за нея на жена си.

— Не е нужно да ми обяснявате. Не съм и очаквала Мейсън да ви е казал за мене, нито пък за баща си и брат си.

Като чу това. Крис си помисли, че не би била толкова изненадана, ако майката на Мейсън беше почукала на вратата, облечена като великденски заек. Изведнъж се усети, че все още стоят навън, и я покани:

— Искате ли да влезем вътре, госпожо Уинтър?

— Моля ви, наричайте ме Айрис. Да, бих искала да вляза.

Айрис спря в средата на дневната и се огледа.

— Не можете да си представите колко пъти съм се чудила как изглежда домът на Мейсън. Мислех, че е целият в стъкло и месинг, с кожени мебели и бели килими. Разбира се, това не му подхожда, но сред подобно обзавеждане би му било по-лесно да скрие истинската си същност. Радвам се да видя, че съм грешила.

Крис се поколеба. След като Мейсън очевидно не се разбираше особено със семейството си, той имаше правото да прецени какво да й каже и какво не.

— Смесихме домакинствата си, когато се оженихме — измъкна се Крис.

Айрис погледна Крис и тя видя, че сините ѝ очи са пълни с тъга.

— Не съм дошла, за да измъквам от вас информация. Искан просто да се запозная с вас... и с внука си. Вероятно не знаете, но той е първият от това поколение в семейството ни. Робърт и Клаудия, братът на Мейсън и жена му, решиха да нямат деца.

— Вие знаете за Кевин?

— Да — отвърна тя оживено. — От месеци насам се опитвам да измисля начин да го видя, без появата ми да създаде проблеми. Тъй като подходящият случай явно никога нямаше да се появи, престанах да го търся и се качих на първия самолет. Разбрах, че детето много прилича на баща си.

Крис вече наистина се обърка.

— Мейсън ви е разказвал за Кевин?

Тя поклати тъжно глава:

— Мейсън и аз не си говорим от години.

— А как...

— Дълга история. — Тя притисна с пръсти слепоочията си, сякаш се опитваше да задържи главоболието.

— Искате ли аспирин? — попита Крис.

— Не, но една чаша кафе би свършила работа. — Тя се усмихна. — Пристрастена съм към кофеина. Ако не получа сутрешната си дажба, започва да ме боли глава.

— Тъкмо смятах да сваря ново — каза Крис. — Настанете се удобно. Ей сега ще се върна.

— Ще имате ли нещо против да дойда с вас?

Вече не се чудеше откъде идва сдържаната учтивост на Мейсън. Повечето жени, които Крис познаваше, просто щяха да я последват.

— Не, ако вие нямате нищо против да гледате мивка, пълна със съдовете от закуска — отвърна Крис и я поведе към кухнята. Имаше чувството, че на Айрис това ще ѝ е за първи път. Нямаше вид на жена, която всеки ден чисти с прахосмукачка под леглото.

— Обзалагам се, че си мислите, че съм колосвала бельото на Мейсън, когато е бил дете — заяви зад нея Айрис.

Крис спря така рязко, че почти се сблъскаха. Обърна се към Айрис и видя дяволито пламъче в погледа ѝ. Налагаше се да стопи леда.

— Е, някоя от нас трябваше да го направи.

Крис се усмихна.

— Мисля, че започвам да ви харесвам, Айрис.

— Уверявам ви, Крис, че чувствата ни са взаимни.

Когато вече бяха седнали на кухненската маса с кафето пред тях, Айрис попита:

— Какво ви е разказвал Мейсън за себе си?

Беше въпрос от типа „Престанахте ли да биете жена си?“. Без значение как щеше да отговори Крис, все щеше да прозвучи погрешно. Ако признаеше, че не ѝ е казвал нищо, щеше да разкрие пред Айрис историята на брака им. Ако кажеше, че ѝ казал всичко, щеше да се обърка и да не може да отговаря адекватно.

— Мисля, че всъщност искате да знаете дали Мейсън ми е разказвал за вас.

— Да, и това също. Любопитна съм да разбера какви неща за семейството си би разказал Мейсън на новата си жена, но всъщност исках да разбера дали ви е казал за Сюзан.

— Сюзан? — възкликна Крис и веднага осъзна, че се е издала.

— Точно от това се страхувах — заяви Айрис и взе кафето си. — Зная защо сте се оженили с Мейсън, Крис. А също така зная, че ще си остане брак по сметка, ако не узнаете какво се е случило на Мейсън и го е направило такъв, какъвто е днес.

Крис стана предпазлива.

— Обърках се. Добих впечатлението, че вие и синът ви не поддържате връзка от дълго време, а сега искате да повярвам, че изведнъж силно сте се заинтересували от успеха на брака му?

Айрис остави кафето си на масата недокоснато.

— Отчуждението между двама ни се дължеше на Мейсън, не на мене. Той не разбра в какво положение ме поставя, карайки ме да избирам между него и баща му. — Тя погледна умоляващо Крис. — Как можех да застана до него и да изоставя мъжа, с когото бях прекарала всичките си зрели години, мъжа, който щеше да остарее с мене, докато синът щеше да бъде зает да проправя собствения си път?

— Коя е Сюзан? — След като беше показала, че не знае, вече можеше да продължи напред.

— Съпругата на Мейсън.

Крис се задави с кафето.

— Къде е тя сега?

— Умря.

— Как?

— Рак.

Късметата информация, които досега се бяха носили безразборно в ума ѝ, започнаха да се наместват и да образуват едно цяло. Сега схвана защо Мейсън би искал Даян да направи аборт и защо Даян го е напуснала, без да му каже защо си отива. Хванати в капана на миналото, и двамата не са могли да постъпят другояче.

— Сюзан беше изумително смела жена — продължи Айрис. — Тя се бори с рака в продължение на три години... опита всичко... ходи в различни клиники тук и в Европа. И продължи да ги посещава дълго, след като беше приела неизбежното, за да успокои Мейсън, че не са оставили непреобърнат камък. Мейсън беше неутешим, когато тя почина. Не мислех, че изобщо някога ще се влюби в друга.

— И тогава се е появила Даян — каза Крис със сърце, отново разкъсано от болка заради сестра ѝ, но този път съжаляваше и Мейсън.

На два пъти беше изгубвал жената, която беше обичал — едната беше умряла, а другата го беше напуснала, или поне той си е мислил, че го напуска. Кое беше по-жестоко?

И коя беше по-смела — Сюзан, която беше преминала през всички мъки с Мейсън до себе си, или Даян, която беше страдала сама?

Имаше ли някакво значение?

— Бях толкова сигурна, че с Даян и Мейсън всичко ще бъде наред — отбеляза Айрис. — Бяха толкова влюбени един в друг... поне така съм чувала.

— Кой ви е казвал? — Независимо от отчуждаването им, Айрис явно познаваше личния живот на Мейсън в големи подробности.

— Няма значение.

Крис не можеше да се отърве от чувството, че беше важно, но ако настояваше пред Айрис, която очевидно не желаше да ѝ отговори, щеше да я накара да се отдръпне.

— Казахте, че Мейсън ви е накарал да избирате между него и баща му — попита Крис. — Защо? Какво се е случило? — Потопена в собствения си свят и в собствените си грижи, досега Крис беше готова, дори нетърпелива, да съди Мейсън само по външните му прояви. Не можеше или не искаше да надникне зад фасадата, която Мейсън ѝ представяше. Дали по свой начин тя не беше също толкова егоцентрична и погълната от себе си, колкото и той?

— Мисля, че той трябва да ти разкаже за това.

— Досега не го е направил и се съмнявам, че изобщо някога ще го стори. Мейсън и аз не си говорим за подобни неща.

— Аз не съм неутрален наблюдател. Естествено, моята версия ще наклони към Стюарт — бащата на Мейсън. Мисля, че в този случай онова, което ще чуете, ще ви настрои срещу Мейсън.

Аргументите ѝ бяха логични, дори необорими, но отказът на Айрис да разкрие причините за раздора в семейство Уинтър я озадачи.

— Мисля, че има още нещо — не се отказа от темата Крис. А после нанесе удара. — Май не искате да ми разкажете заради ролята, която вие сте играли?

Улучи право в целта. Айрис изглеждаше така, сякаш температурата ѝ беше скочила с двайсет градуса.

— Надявам се нещата между вас и Мейсън да потръгнат. Вие сте точно жената, от която той се нуждае.

— И каква по-точно трябва да бъде тя?

— Вие притежавате упоритост... и сте загрижена за него.

— Надявам се, че не сте получили погрешно впечатление защо се интересувам — почувства се принудена да поясни Крис. — Мейсън е баща на Кевин. Приела съм тяхната връзка и това, че тя ще продължи. Ако мога да помогна на Кевин, разбирайки по-добре Мейсън, съм готова да положа усилие.

— Вие май наистина мислите, че само за доброто на Кевин става дума? — запита Айрис, искрено изненадана.

— Убедена съм, че е така.

Айрис кимна сериозно.

Крис стана да остави чашата си в мивката. След няколко секунди се обърна и погледна Айрис.

— Съжалявам, че ви разочаровах. — Тя внимателно подбираше думите си. — Разбирам, че сте дошли днес с надеждата да откриете, че Мейсън най-после е намерил някой, който да го направи щастлив, че ще можете да се върнете вкъщи и да престанете да се тревожите какво сте му причинили. Но аз не съм този някой, Айрис. — Не че не искаше, можеше да добави, но не го направи. Когато Мери я беше накарала да признае истинските си чувства към Мейсън, тя не ѝ беше помогнала. — Може би Кевин ще бъде този човек за Мейсън — продължи Крис. — Но това все още е много голям товар за такива крехки раменца.

Айрис погледна ръцете си.

— Не става дума за това, какво съм направила, а за това, какво не направих. Стоях настрана, докато бащата и братът на Мейсън постепенно го изолираха от компанията, една трета от която му принадлежеше по право. — Тя отново започна да разтрива слепоочията си. — Преди баща ми да почине, той каза на Стюарт, че макар по юридически причини да е завещал „Саутуест Констракшън“ само на него, иска компанията да бъде разделена на три равни части между Стюарт, Робърт и Мейсън.

Крис изсипа изстиналото кафе на Айрис в мивката и ѝ наля ново.

— Благодаря — каза Айрис, взе чашата и отпи една глътка.

— Значи компанията е принадлежала на баща ви?

На дядо ми — отвърна Айрис. — Когато баща ми почина, Мейсън все още учеше. Бяха го приели в Станфорд и аз го убедих първо да завърши, а после да се присъедини към фирмата. Беше грешка от моя страна. Докато Мейсън отсъстваше, Стюарт и Робърт се сблизиха много. Когато четири години по-късно Мейсън се върна, неизбежно беше да се окаже излишен. Стюарт и Робърт му разрешиха да се присъедини към тях за известно време, дори му позволиха да внедри някои от идеите си, когато не заставахе на пътя им. Бяха сигурни, че ще се провали и така ще имат нужното извинение да се отърват от него. Само че Мейсън не се провали. Намери циментов предприемач, който напускаше бизнеса, купи парцела и инвентара му и започна да строи. Успя дори повече, отколкото и самият той очакваше. — Тя прекара показалеца по ръба на чашата, изтривайки следите от червило. — Като пълна глупачка вярвах, че Стюарт и Робърт ще променят поведението си, след като видят колко способен е Мейсън. Вместо това те обединиха силите си срещу него. Тъй като го нямаше записано черно на бяло, че баща ми е дал една трета от компанията на Мейсън. Стюарт и Робърт решиха, че могат да го уволнят.

— Доколкото познавам Мейсън, бих казала, че са сбъркали — отбеляза Крис.

— Той заведе дело и спечели. „Саутуест“ едва оцеля след прехвърлянето на собствеността.

Крис подсвири тихо. Нищо чудно, че Мейсън не говореше за семейството си.

Гласът на Айрис стихна до дрезгав шепот.

— Мейсън ме помоли да свидетелствам в негова полза, но аз не можех да го направя. Като се връщам сега назад, виждам колко несправедливо съм постъпила с Мейсън. Зарових глава в пясъка и се опитах да забравя случилото се, преструвайки се, че нищо не е станало.

Страданието, изписано на лицето на Айрис, изглеждаше така, сякаш лошото се беше случило вчера. Мъжете в живота ѝ я бяха поставили в непоносимо положение. Ако изпълни молбата на Мейсън, съпругът и по-големият ѝ син са щели да я прокълнат, ако не — Мейсън е щял да го стори. Не бе имала никакъв спасителен изход,

никакъв начин да се измъкне. Която и посока да избере, щеше да бъде губеща.

Крис не можеше да промени станалото, но беше сигурна, че не иска да става част от него. Отиде до вграденото бюро в другия край на кухнята, отвори горното чекмедже и извади един плик. Върна се на масата и бутна плика пред Айрис.

Айрис я погледна въпросително.

— Снимки на Кевин — отвърна усмихната Крис. — Той наистина прилича много на баща си.

С треперещи ръце Айрис го отвори и извади снимките. Тя ги разглеждаше бавно една по една и ги изучаваше продължително, сякаш искаше да ги запомни в подробности. Когато свърши, се обърна към Крис.

— Благодаря ви — протичко каза тя. — Това е най-хубавото нещо, което ми е давал някой от доста време насам.

Лицето ѝ бе озарено от израз на благодарност — толкова жадувана от Крис в този момент.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Посещението на Айрис остави на Крис много основания за размисъл. Измина още една седмица, неразличимата се с нищо от предходните две. Мейсън продължаваше да се държи хладно учтиво с нея, но ставаше все по-близък с Кевин. Двамата бяха заети да създават своята история. От време на време в разговорите им се прокрадваше фразата „помниш ли, когато...“

През тези дни Крис откри, че гледа на Мейсън по различен начин. Чудеше се каква част от отношението му към нея е предизвикано от самата нея и каква част е защитна реакция. Възможно беше, при това доста по-вероятно, отколкото ѝ се искаше да признае, той просто да не я харесва и поради това никога да не могат да се сближат.

Реши да не казва за посещението на майка му, поне не веднага. Двете се бяха споразумели по-късно същия ден да се срещнат „случайно“ в парка, където Айрис можеше да се порадва на внука си.

Тъй като Айрис държеше да се върне в Санта Барбара, преди някой да открие, че я няма, тя имаше на разположение само един час, който да прекара с Кевин. Когато си тръгваше, погледът, който хвърли на Кевин, беше пълен с толкова копнеж и болка, че преследваше Крис дни наред.

След разговора си с Айрис Крис често мислеше, че и двамата с Мейсън произхождаха от нещастни семейства. У нея започна да се надига тревога, че може би щяха да предадат това лошо наследство и на следващото поколение. Ако станеше така, дали Кевин щеше да го предаде на собствените си деца?

Къде свършваше омагьосаният кръг?

Тази седмица беше неин ред да кара Кевин и Трейси на училище и да ги взима оттам. Докато чакаше пред украсената с гипсови орнаменти сграда да удари звънецът, мислите ѝ отново се върнаха към посещението на Айрис и душевния катаклизъм, който беше преживяла през тези няколко часа. Сякаш досега беше карала лудо по магистрала

и внезапно ѝ беше дадена възможност да слезе от нея и да тръгне по обикновена улица. Не само че беше изправена пред необходимостта да вземе решение дали иска да тръгне по нея, но трябваше да определи и къде ще я отведе този път и дали, след като слезе, ще може да се върне назад.

Разбираше причините за поведението на Мейсън и това смекчаваше отношението ѝ към предишните му действия. Вече не се чудеше дали желанието му да стане част от живота на Кевин е заради мъжкото му его или защото искаше да получи онова, което му принадлежи по право, без да се интересува от последиците за всички останали. Разбираше, че Кевин се е превърнал в спасително пристанище за Мейсън, място, където беше желан и нужен и нямаше да бъде изоставен. Мейсън можеше да се протегне и да хване ръцете, нетърпеливи да го прегърнат, можеше да дава от себе си, без да се тревожи дали няма да бъде отхвърлен.

Вратата към собственото му семейство отдавна беше затворена за него и той нямаше къде да отиде.

Докато в живота му не се беше появил Кевин.

Сега Мейсън имаше дом, беше му дадена възможност да покаже какъв трябва да бъде истинският баща. А Крис присъстваше в живота му не защото се нуждаеше от нея или я искаше, а защото вървяха в комплект с Кевин.

След последните две седмици Крис вече не хранеше никакви илюзии, че Мейсън може да я види в някаква друга светлина. Дори обикновеното приятелство изглеждаше напълно невъзможно. Той не беше от хората, които държат приятелите си на разстояние — Ребека и Травис бяха доказателство за това. Но болезнено очевидно беше, че Мейсън няма да ѝ позволи да се доближи до него.

Много лошо, че тя самата нямаше същата способност да се предпазва. По някакъв начин, когато не беше внимавала, Мейсън се беше промъкнал покрай бариерите ѝ и се беше настанил в сърцето ѝ. Сега ѝ оставаше само да реши какво да прави — да се откаже, докато е време, или да си позволи да помечтае, че ако има достатъчно търпение, някой ден Мейсън може да я забележи и да я допусне по-близо до себе си.

Но ако той никога не се променеше, те двамата все пак трябваше да се разведат, в чий дом щяха да ходят за празниците Кевин, жена му

и децата му? Тя или Мейсън щеше да прекарва сам Коледа?

Наистина ли само преди седем месеца животът ѝ изглеждаше прост, ясен и неоспорим както фактът, че лятото идва след пролетта?

Звънецът издрънча и я изтръгна от тежките мисли.

Най-напред видя Трейси, която прекоси на подскоци училищния двор. Докато погледът на Крис обхождаше останалите деца, които се изсипваха през вратата, в нея нещо предупредително трепна.

Кевин и Трейси би трябвало да излязат заедно.

Най-накрая го забеляза. Тътреше се бавно, вместо да тича, и носеше раницата си в ръце, вместо да я преметне през рамо. Иначе на пръв поглед изглеждаше същото момче, което беше оставила четири часа по-рано. Едва когато се качи в колата, тя видя помръкналия му поглед.

— Какво има, Кевин? — попита задавено. — Не се ли чувстваш добре?

— Повърна закуската си — отвърна вместо него Трейси.

Сърцето на Крис прескочи. Беше чела в сутрешния вестник, че в Сакраменто върлува нов грипен вирус. Сложи ръка на челото на Кевин. Беше потен, но нямаше температура.

— Как се чувстваш сега? — попита го тя.

— Окей.

— Не, не е вярно — намеси се Трейси. — Чух го да казва на госпожица Абът, че го боли коремчето.

— Вярно ли е, Кевин?

— Сега съм добре — отговори той и погледна ядосано Трейси.

— Може би е по-добре да се отбием при доктор Каплан, за да бъдем напълно сигурни — предложи Крис, опитвайки се да говори делово. Завинаги ли щеше да остане свързана с миналото, щом ставаше въпрос за здравето на Кевин? Трябваше само да го заболи стомахът и тя се връщаше там, където беше преди пет години, с бясно препускащо сърце и обхваната от паника.

— Окей съм — заяви нетърпеливо той.

— И все пак... — започна Крис.

— Уф, мамо — с досада провлече той обръщението. — Престани да се държиш с мене като с бебе.

Тя скръцна със зъби. „Ето още нещо, за което трябва да ти благодаря, Мейсън — желанието на Кевин да порасне“.

— Добре — съгласи се тя. — Ще изчакаме. Но трябва да ми обещаеш, че ако отново се почувстваш зле, ще ми кажеш. Ако веднага...

— Ъхъ — отговори той и затвори вратата с трясък.

— Е, разкажете ми какво правихте днес — подметна Крис, за да покаже, че повече няма да обсъжда здравето на Кевин.

— Правихме хербарии — отвърна Трейси. — Не можем да ти кажем защо — трябва да е изненада.

Крис се усмихна. След по-малко от два месеца беше Денят на майката и не беше нужно много да се досети защо беше цялата тази тайнственост.

През останалия път до къщи, Трейси даде бърз отчет за трудностите при избирането и сушенето на цветя, докато Кевин гледаше през прозореца.

Мейсън почука на отворената врата на кабинета на Ребека, за да привлече вниманието ѝ.

— Виждала ли си доклада, който Уолт изпрати за хотела? — запита той.

— Казах на Ранди да го даде на Джанет тази сутрин. Провери ли при нея?

— Тя е на обяд — каза той, готов да си тръгне. — Ще погледна на бюрото ѝ.

— Мейсън? — извика тя зад гърба му.

— Да? — отвърна той по-нетърпеливо, отколкото възнамеряваше. След петнайсет минути имаше среща с Травис и искаше да има доклада при себе си.

— Имам някои странни предчувствия. Мисля, че нещо не е наред с Оскар Доналдсън.

Сандвичът, който Мейсън беше изял преди няколко минути, изведнъж се превърна в топка в стомаха му. Ребека не казваше подобни неща без основание. Влезе в кабинета ѝ, без да затвори вратата след себе си.

— Мислех, че Оскар е казал на Уолт, че ако му изпратим договора за продажба тази седмица, той ще го подпише.

— Точно така. Но това е било вчера. Тази сутрин ми се обади и каза, че му е нужно още време за размисъл.

Макар земята на Оскар Доналдсън да не беше в центъра на терена за проекта, без нея той щеше да бъде като корона без скъпоценности. Тя включваше един парцел, който преди е бил естествено езеро, само по себе си незабележително, но важно, защото Мейсън възнамеряваше да го възстанови, както заради естетичното оформление, така и за да спечели някаква подкрепа от защитниците на околната среда.

— Сигурна ли си, че не ни върти, за да придобие повече важност?

— Преди не го е правил. Защо ще започва сега?

Значи според тебе някой от „Саутуест“ може отново да е говорил с него? — запита безизразно Мейсън. Той вече беше изживял личния си ад, обикаляйки наоколо като отявлен песимист, покрил главата си в очакване небето да падне, сигурен, че всяко примигване на собствениците на парцелите означава, че са били повлияни от „злите сили на Саутуест“. Не му се искаше отново да го преживява с Ребека, ако тя усети параноичния му страх.

— Защо иначе Оскар е готов да се откаже?

— Може някой от Сиера Клуб да се е свързал с него.

— Бъди реалист, Мейсън. Този човек е бил викан пред съда за използване на забранени химикали.

— Защо не се поразходиш днес следобед да видиш дали не можеш да разбереш нещо? Престори се, че отиваш да посетиш Фергюсън, а след като вече си отишла там, си решила да се отбиеш и при Оскар.

Тя седна в края на стола, постави ръцете си на бюрото, а брадичката си подпря на свитите длани.

— Защото Оскар специално ме помоли да стоя настрана. Каза, че ще ми се обади, когато е готов да разговаря с нас.

— Кучи син — възкликна Мейсън, който вече не можеше да отрича очевидното. — Добрали са се до него и той не иска да разберем, че обмисля тяхното предложение.

— И аз така мисля. Какво ще правим?

— Ще увеличим мизата — ще го купим наведнъж, ако се налага.

— Не говориш сериозно. Банката...

— Аз ще покрия сумата.

Ребека стана от стола си.

— Това е най-тъпото нещо, което съм чувала да казваш. Няма да ти позволя да използваш личните си фондове за...

— Да ми позволиш? — избухна Мейсън.

Без да обръща внимание на гнева на Мейсън, Ребека заобиколи решително бюрото.

— Била съм винаги до тебе в това начинание, но ще ме изгубиш, ако не внимаваш. Да купиш този парцел със собствени пари, е истинска лудост и ти го знаеш. Надявам се поне, че не си толкова заслепен от този проект, че да не разбираш...

— Откога притежаването на земя е лудост? — надвика я той.

— Ако беше само заради това, не би било лудост. Но знаеш много добре, както и аз, че разходите няма да спрат до тук. В мига, в който останалите собственици надушат сухата пара, ще те нападнат както бълхи куче. Какво ще правиш тогава? Ще купиш всички? Ще те хванат за топките и ще стискат, докато не закрепещиш. Действай, Мейсън и ще завършиш живота си като евнух.

— Прекрасна аналогия — саркастично заяви той.

— Не ти харесва, защото знаеш, че съм права. — Вниманието ѝ беше привлечено от някой зад Мейсън. — Травис, влез моля те и ме подкрепи.

— За кое? — запита той и се приближи.

— Мейсън мисли, че може да финансира крайбрежния проект със собствените си пари. Искане да купи целия парцел на Оскар Доналдсън днес.

Травис пребледня. Той се обърна към Мейсън.

— Боже господи, какво слагаш в кафето си? Ако платиш на един от тях, ще трябва да платиш на всички. Единственият начин да се сдобиеш с толкова пари е да...

— Да продам нещо — довърши вместо него Мейсън.

— В мига, в който направиш това — намеси се Ребека, — всички ще помислят, че си загазил.

— Без значение дали наистина си загазил или не — добави Травис в езиковата им среща на пинг-понг. — След като тръгнат слуховете, никоя банка няма да ти позволи да се приближиш и на десет крачки, за да обясниш положението. — Травис пхна ръце в джобовете

си. — Дяволите да те вземат, Мейсън, кога ще извадиш главата от задника си? Дори не си готов за подобно нещо, като този проект. Ако не се откажеш, ще потънеш заедно с него.

Мейсън се беше надявал, че ако му даде достатъчно време, накрая Травис ще се предаде и дори ако не вземе присърце проекта, поне няма да бъде гласът на съдбата. До този проект двамата образуваха почти идеална двойка. Когато размахът на Мейсън надхвърляше възможностите му, Травис винаги беше там, за да понамали размаха и да намери начин да увеличи възможностите. Без стремежа на Мейсън към израстване обаче компанията щеше да си остане все така незначителна, както в Лос Анжелис. До крайбрежния проект Травис никога не се беше обявявал твърдо срещу предложенията на Мейсън.

Може би защото бяха нужни прекалено много усилия, или защото авантюристичният дух у него намаляваше, но Травис беше станал предпазлив и от време на време правеше изказвания, които караха Мейсън да мисли, че според него е най-добре „Уинтър Констракшън“ да се задоволи с нишата, която си беше извоювала.

— Това не е среща на акционери — заяви ядосан Мейсън заради пречките, които Травис създаваше. — Последния път, когато погледнах входната врата, там все още стоеше моето име.

— Благодаря, че ме осведоми — отвърна Травис. — Отсега нататък ще го запомня. — Той излезе с трясък от стаята.

— Е, най-послед се прояви — изруга Ребека. — Какво, по дяволите, целиш с тази остроумна забележка?

— Нямаше друг начин да го разкарам за достатъчно дълго време, за да свършим работата. Когато приключим, ще му се извиня.

— И смяташ, че от това ще има полза?

— Вече прекаляваш, Ребека — предупреди я Мейсън.

— Още нещо имам да кажа.

— Тогава го казвай и потеглай. До довечера искам да зная как стоят нещата с Доналдсън.

Тя го изгледа проникателно:

— Умните плъхове първи напускат потъващия кораб, Мейсън. Ако се окаже, че Травис е прав и ти се сгромолясаш, наистина ли искаш да бъдеш сам?

Под въздействие на думите ѝ той спря рязко.

— Никога досега не са скачали — отвърна внимателно той, неохотно вслушвайки се в предупреждението ѝ. — Доколкото си спомням, не ни е за първи път да се наклоняваме.

— Защото досега уважението е пораждало и лоялност. Но повярвай ми, без едното не получаваш другото.

Както обикновено, тя удряше право в целта и нанасяше тежки поражения.

— Ще потърся Травис — призна се за победен той.

Тя кимна.

— А аз ще открия каквото мога за Доналдсън.

Почти беше излязъл от стаята, когато се обърна и я погледна.

— Ребека...

— Зная — заяви тя.

Този път той нямаше да я остави.

— Не ме заблуди. Без значение какво ще се случи, ако започна да потъвам, няма да съм сам на палубата. Дори насила да те хвърля през борда, ти отново ще пропълзиш обратно. — Смутен от думите си и от това, да ги изрече на глас, той отмести поглед, но след като усети, че така отслабва впечатлението от думите си, отново я погледна.

За миг те стояха и се взираха един в друг. Стори му се, че в очите ѝ проблясват сълзи, после тя премигна и те отново станаха ясни както обикновено.

— Просто исках да го знаеш — каза той, облекчен да види, че в ъгъла на устата ѝ се прокрадва усмивка. Можеше да се справи с всичко, което му сервираше, но не и със сълзите ѝ.

— Искат ти се да съм наоколо, защото зная къде са спасителните пояси.

— Не позна. Ако ще се нося в този огромен океан, искам до мене да има някой интересен човек, с когото да си говоря — заяви той и излезе с по-леко сърце, отколкото смяташе, че заслужава.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Мейсън беше в кабинета си, когато Ребека му се обади от колата си четири часа по-късно.

— Седнал ли си? — запита тя.

— Казвай — отвърна Мейсън и се облегна на стола, изтощен от напрежението да чака обаждането ѝ.

— Оскар Доналдсън е продал целия си парцел на „Саутуест“ един час преди аз да отида.

— Кучи син — изпъшка Мейсън. — Защо? Няма значение... как?

— Съгласили се да му платят с двайсет и пет процента повече от нас при условие, че подпише днес договора и че не се свърза с тебе, за да не ти даде възможност да наддаваш. Съпругата на Доналдсън ми каза, че адвокатите на „Саутуест“ са ги нападнали като скакалци веднага след като разбрали, че ни е казал, че има нужда от повече време.

— Какво? Я повтори.

— Кое?

— Как са чули за колебанието на Оскар?

— О, разбирам какво имаш предвид.

— Не каза ли, че Оскар ти се е обадил тази сутрин? Как може някой извън кантората да е знаел това?

— Мейсън, не ми харесва какво си мислиш.

— Тогава дай друго обяснение.

Последва дълго мълчание.

— Не мога — призна тя. — Но кой може да направи подобно нещо?

Мейсън закри очите си с ръка, блокирайки всичко, с изключение на мислите си.

— Имам достоверно предложение.

— Така ли? — попита тя, очевидно изненадана. — Каж ми.

— Когато се върнеш тук. — Имаше нужда от време да се съвземе и да събере мислите си.

— Ще дойда колкото мога по-бързо, но няма да е по-рано от половин час. Движението по пътищата започва да става натоварено.

— Не казвай на никого, Ребека — предупреди я Мейсън.

— Дори на...

— На никого.

— Мейсън, не може да мислиш...

— Страхувам се, че мога — заяви той. — Ела в кабинета ми веднага след като се върнеш и ще поговорим.

Когато затвори телефона, той остана седнал неподвижно на бюрото, а гневът му нарастваше в диаметрални пропорции на самопредупреждението да не следва инстинктите си. Той сграбчи куп листа и ги запрати срещу стената. При удара пакетът се разкъса и белите листа се разхвърчаха като огромни конфети.

Няколко минути по-късно се чу леко почукване на вратата. Преди Мейсън да успее да отговори, Травис надникна вътре. Макар да се бяха помирили, все още имаше следи от рани от битката.

— Ще мина покрай хотела и после ще тръгна към къщи. Искаш ли да обсъдим още нещо, преди да изляза? — Той забеляза разпилените по пода листа. — Ей, какво е ставало тук?

— Влез вътре — каза Мейсън, без да обръща внимание на нито един от въпросите му. — И затвори след себе си вратата.

— Звучи злокобно — отвърна полушеговито Травис.

— Искам да поговорим за Уолт.

Травис влезе вътре.

— Какво?

— Когато го видя по-рано днес, спомена ли му, че Оскар Доналдсън се е изплашил и отлага подписването?

Травис премести тежестта на тялото си от единия на другия крак и после обратно.

— Защо?

— Мисля, че дава поверителна информация на „Саутуест“.

За втори път този ден Травис пребледня:

— Какво се е случило?

— Оскар е продал парцела си на баща ми нима и два часа, след като е говорил с Ребека тази сутрин, и й казал, че иска още една седмица, за да обмисли предложението ни.

— Не разбирам как...

— Няма начин баща ми да разбере, че Оскар се е разколебал, освен ако не му каже никой от кантората.

Травис преглътна.

— Може и да си прав за това, Мейсън, но си далече от истината, ако мислиш, че Уолт го е направил. Не би постъпил така. Не е такъв човек

Мейсън се изправи и започна да крачи из стаята, прекосявайки развълнувано разстоянието между бюрото си и дивана с големи крачки.

— Непрекъснато размишлявам и това е единственият възможен вариант. Още от началото в него имаше нещо, което ме притесняваше. Трябваше да обърна повече внимание на инстинкта си.

— Зарежи тази идея — настоя Травис. — Обвиняваш Уолт, защото много прилича на брат ти, ясно е като бял ден. Нямах и най-малкото доказателство, че има нещо общо с днешната случка.

— А ти откъде си толкова сигурен, че греша? — попита безизразно Мейсън.

— Просто съм. Ще трябва да ми се довериш.

Мейсън престана да крачи, застана до прозореца и започна да оглежда земята, която беше изгубил този ден. После се обърна към Травис:

— Ако не е Уолт, тогава кой е?

Травис притисна с ръка челото си.

— Откъде, по дяволите, да зная? Но вредата е нанесена. Нищо няма да спечелиш, ако започнеш лов на вещици.

Изминаха няколко секунди, преди някой от двамата да проговори пак. Накрая Травис наруши напрегнатото мълчание.

— Може би така е най-добре, Мейсън. Отиде прекалено далече, като си позволи да се въвлечеш персонално в тази история. След като тя свърши, можеш да продължиш с живота си, да започнеш нещо ново.

— Не е свършило — тихо и заплашително заяви Мейсън. — Нищо подобно.

— Какво ще правиш?

— Ще открия кой изнася информация.

— И как ще го направиш? — попита Травис с изпито и измъчено лице.

— Ще посетя баща си. Отдавна трябваше да го направя. Преди да отпътувам обаче, трябва да се погрижа за някои неща тук.

— Ако искаш аз...

— Не, благодаря, Травис, оценявам предложението ти, но това е нещо, което трябва да свърша сам.

— Както искаш — каза Травис и тръгна да излиза, но се спря пред вратата. — Знаеш ли, Мейсън някои неща в живота е по-добре да бъдат оставени на мира.

— Това не е от тях, Травис.

Той кимна тъжно и излезе.

За първи път, откакто му беше дошла идеята за крайбрежния проект, беше загрижен какво ще му струва той. Само че, за разлика от Травис, не се безпокоеше за парите.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Мейсън слезе от таксито, плати на шофьора и тръгна по алеята към бащината си къща. Четиринайсет години бяха дълъг период от време, а толкова малко се беше променило! В единия ъгъл на двора имаше нова палма, на мястото на тревата имаше зелен чакъл, иначе по нищо друго не личеше изтеклото време.

Самата просторна къща бе начупена в традиционния испански стил, с варосани стени и покрит с червени керемиди покрив. В зависимост от настроението си, човек можеше да гледа на запад, където вълните браздяха океана, или на изток, където блещукаха светлините на града върху хълма.

Докато растеше в тази къща, той беше приемал красотата ѝ за даденост. Едва когато навлезе в юношеството, осъзна, че живее привилегировано, че не всеки може да се буди от шума на океана, долитащ през прозореца на спалнята, и че прислужниците и градинките не вървят в комплект с къщите.

Спомените би трябвало да са хубави. Тук беше щастлив, поне така си мислеше понякога, когато се сещаше за детството си. Все пак той и Боби бяха братя.

И макар баща му да не беше обичал по-малкия си син, вероятно е имало период, в който поне не го е мразел.

Защо не можеше да си спомни рождените дни и коледните утрини, смеха над неделните комикси? Дали баща му и брат му изобщо си спомняха добрите стари времена? А ако го правеха, дали той присъстваше в спомените им, или го изрязваха като образ от фотография?

Как ли щеше да си спомня детството Кевин? Дали щеше да се опитва да се сети за добрите времена? В кое ъгълче на ума си ще съхрани спомена за пикника, който той, Мейсън и Крис си бяха направили на брега? Дали щеше да дойде ден, в който Кевин нямаше да иска да си спомня за ранното си детство?

Мейсън застана на входа и натисна звънеца. Вслуша се в познатия звук, чиято мелодия беше по-дълга от повечето звънци, и се почуди дали все така подлудява баща му на празника Вси светии.

Точно когато последният тон замираше, вратата се отвори.

Айрис застана на прага, облечена в електриковосиния рокля. На шията си имаше перли, а в ръката си държеше чаша вино.

— Боже мой — изрече тя с пълен с благоговение глас. — Наистина ли си ти Мейсън?

— Толкова дълго ли съм отсъствал, майко?

Тя остави чашата на мраморната масичка до вратата и разпери ръце да го прегърне.

— Надявах се и се молих, но никога не вярвах, че това наистина ще се случи.

Мейсън отстъпи крачка назад.

— Не съм дошъл за семейно сдобряване. Искам да говоря с татко.

Разочарованието изтри радостния блясък в очите ѝ. Ръцете ѝ се отпуснаха до тялото.

— Разбира се — скри се тя зад гласа, предназначен за обществото. — Беше глупаво от моя страна да мисля друго.

Мейсън се намръщи. Не искаше да е жесток.

— Тук ли е? — попита той вече със смекчен глас.

— Чакам го всеки момент. Икаш ли да влезеш и да го изчакаш?

— Сигурна ли си, че татко би разрешил това?

— Няма значение. Това е и мой дом, както знаеш.

Годините не бяха променили къщата, но бяха променили нещо в жената, която живееше в нея. Когато Мейсън напусна дома им, Айрис Уинтър нямаше смелостта да предяви претенции към розите в градината, камо ли към половината къща.

— Откога? — попита той.

— От деня, в който осъзнах, че плащам за живота си в нея отново и отново с часовете, които прекарвам тук. Тази къща е моят дял от печалбата, който никога не съм си искала. А сега ще влезеш ли вътре, или икаш да донеса градинските столове от задния двор, за да седнем тук и да изчакаме баща ти?

— Ще вляза вътре — каза той доволен от смелостта на майка си да го покани.

Влязоха в дневната и Айрис предложи на Мейсън вино, но той отказа. Тя го покани на дивана и седна до него, внимавайки да не се приближава прекалено много.

— Разбирам, че не е светско посещение.

— Лично е.

Тя склочи ръце и ги сложи в скута си.

— Затова ли дойде тук, вместо да отидеш в кантората?

Болеше го да вижда колко много се стареа.

— Полетът от Сакраменто беше късен. Това, което имам да му кажа, не може да чака до утре.

— Сигурен ли си, че изобщо трябва да бъде казано? — попита безизразно тя, но тонът ѝ противоречеше на умолителния ѝ поглед.

— Виждам, че все още се опитваш да играеш ролята на умиротворител.

Тя се протегна към ръката му, но той се дръпна още преди да успее да го докосне.

— Още ли ме мразиш толкова?

Тя беше невинен наблюдател, а той се отнасяше към нея като със съучастник.

— Не, майко, не те мразя — прекърши се малко той. — Просто не ти вярвам. Твоята лоялност...

— Е раздвоена? — довърши тя вместо него. — Как може да не е, Мейсън? — Тя въздъхна тъжно. — След като вече имаш син, се моля някой ден да разбереш положението, в което ме поставихте ти и баща ти. Но едва ли ще е скоро.

— Откъде знаеш, че имам син? — попита той, опитвайки се да прозвучи твърдо. Изражението на Айрис показваше, че е осъзнала грешката си. Въздухът сякаш се наелектризира от напрежението помежду им.

— Не мога да ти кажа. Би означавало нарушаване на тайна.

Айрис само беше потвърдила предположението на Мейсън. Само необходимостта да отрича истината, му беше попречила да се досети по-рано.

Колкото да направи нещо, той стана и отиде до камината. Облегна се на полицата и се втренчи, без да вижда, в картината над нея.

— Смешно е, като си помислиш, че човекът, който ме предава, иска вяност от майка ми.

— Не си бил предаден.

— О, така ли? А как ще го наречеш?

— Човекът, който ми разказа за Кевин, е загрижен и за двама ви.

В коридора, покрит с плочки, се чуха стъпки. След секунда в стаята влезе Стюарт Уинтър.

Мейсън се вгледа в баща си. Възрастта не го беше променила, той дори изглеждаше още по-самонадеян. Последните черни коси бяха избелели и сега посивяла лъвска грива обкръжаваше лицето, обветрено и закалено от годините работа на открито. Тялото му беше все така слабо и стегнато, усмивката си оставаше презрителна.

Стюарт разкопча самото си и застана с ръце на кръста.

— Нали не вярваш на тези глупости, дечко? — попита той със самодоволна усмивка на лицето.

— От колко време ни подслушваш? — намеси се Айрис.

Той не ѝ обърна никакво внимание, изцяло погълнат от Мейсън.

— Знаеш, че никога не съм бил по съветите, но тази вечер е специална, тъй като си прелетял толкова километри и си се отбил в семейното гнездо, аз ще направя изключение. Ако бях на твоето място, наистина щях да внимавам с човека, който твърди, че ми забива нож в гърба за мое добро. — Той се изсмя: — Такива хора се нуждаят от внимателно наблюдение.

— Престани, Стюарт! — сръза го Айрис и се изправи рязко. — Твоето постоянно озлобление ми е омръзнало.

Изненадани, Мейсън и Стюарт се обърнаха към нея. Мишката не само беше изкрещяла, тя атакуваше.

— Няма да ти позволя да говориш по този начин на сина ми — продължи тя, преди някой от двамата да се съвземе и да отвърне на избухването ѝ. — Достатъчно си го наранявал. Крайно време е да прекратите тази вражда веднъж и завинаги.

Стюарт присви очи.

— Все още дори не съм започнал битката — заплашително каза той. — Този твой син ще трябва да научи урока си на коляното на баща си и дълго няма да го забрави.

— Защо ми причиняваш това? — попита Мейсън, съзирайки възможност да започне онова, за което беше дошъл — Защо точно

сега?

Стюарт отметна глава назад и се разсмя, очевидно наслаждавайки се на умолителните, както той си мислеше, нотки в гласа на Мейсън.

— Защото ми се предостави възможност, господин Перчо.

— Няма да спечелиш — предупреди го Мейсън, който внимаваше в тона му да не се долови съмнение.

— Предупреждавам те, Стюарт — намеси се Айрис. — Спри сега и ще...

— Намерил си хубаво камъче за прашката си, така ли, Мейсън? — попита Стюарт, който просто заглуши Айрис. — Е, аз не бих вярвал, че ще помогне втори път. Може и да изглеждаш като дребен мъж до баща си, но не си Давид.

— А ти си Голиат, така ли? — запита Мейсън. — За такъв ли се мислиш? Той прекоси стаята. — Тогава Боби каква роля играе? На твоя щитоносец?

— Уплашил си се.

Мейсън се ухили, но внимаваше да не изглежда прекалено самоуверен. Важно беше Стюарт да го мисли за глупаво смел, а не за хитър.

— Какво те кара да мислиш така?

— Защо иначе ще си тук?

— Да те предупредя да се оттеглиш. Сакраменто е мой. Премести „Саутуест“ там и ще те смажа. — От дъното на стаята долетя телефонен звън.

— Как ще ме смажеш, когато не можеш да управляваш дори собствения си бизнес? — Стюарт потупа с пръст Мейсън по гърдите, за да подчертае думите си по възможно най-унижаващия начин — играейки ролята на баща, който чете конско на непокорния си син. — Да не говорим за хората, които работят за тебе.

— Кого си хванал да свърши мръсната работа? — попита Мейсън. Усещаше ударите на сърцето в ушите си. Въпреки че сценарият се развиваше точно както беше предвидил, той все пак се вживяваше в драмата. Ако не внимаваше, можеше да загуби контрола, нужен му да я завърши. Макар баща му да беше надут, това не означаваше, че е глупав.

Телефонът продължаваше да звъни, но никой не му обръщаше внимание.

Триумфиращата усмивка на Стюарт откри зъби пожълтели от петдесетте години пушене.

— Би било твърде лесно. Защо да ти казвам кой е доносникът, след като ти можеш да откачиш, докато се чудиш кой е той?

— Защото, ако не ми кажеш, няма да видиш реакцията ми.

Логиката на Мейсън накара Стюарт да се замисли. Изглеждаше объркан. Вместо да продължи, той се обърна към Айрис:

— Защо не вдигнеш проклетия телефон?

Тя погледна сина си.

— Мейсън...

— Ще се оправя, майко — увери я той, благодарен на желанието ѝ да е до него. Тя не можеше вече да го защити от Стюарт, нито можеше да промени предстоящите събития. Но му беше достатъчно, че е застанала зад него, без значение колко безполезно в случая беше усилието ѝ.

— Е? — настоя Мейсън, след като тя напусна стаята. — Ще ми кажеш ли?

— Трябва да призная, че се изкушавам. Но още е твърде рано да издам източника си на информация.

Настоявайки за отговор, беше единственият начин да накара баща си да повярва, че все още не се е досетил откъде изтича информацията.

— Нали не смяташ, че ще доверя нещо важно на някой от служителите си, докато не открия кой е той?

— Още по-добре — злорадстваше Стюарт. — Ще бъде интересно да видя колко време ще издържиш сам да управляваш цялата компания. — Той се изхили. — Да не говорим какво ще причини на личния ти живот цялостното ти отдаване на работата. Нещата се нареждат дори по-добре, отколкото очаквах.

Беше му намерил слабото място.

— По-скоро ще продам „Уинтър Констракшън“, отколкото да позволя нещо да се случи на сина ми... или на жена ми.

Ченето на Стюарт увисна от изненада. Трябваше му известно време да възвърне самообладанието си и това показва на Мейсън, че баща му не знае нищо за Крис и Кевин. Но очевидно знаеше всичко за

крайбрежния проект. Това, което преди минути му изглеждаше просто и ясно, сега изведнъж беше станало заплетено.

Преди Стюарт да успее да отговори на невнимателното изпускане на Мейсън. Айрис се върна в стаята с измъчено лице.

— Мейсън за тебе беше. Някаква жена на име Ребека ми каза да ти предам, че Кевин е в болница.

Стори му се, че преживява познатия кошмар. Опита да си поеме въздух, но имаше чувството, че тежестта и гърдите му ще го смачка.

— Какво се е случило? — попита той, едновременно уплашен от отговора ѝ и нетърпелив да го чуе.

— Каза, че е болен от грип. Отивала в болницата при него и Крис.

— Грип? — повтори той неразбиращо. Защо Кевин ще е в болница заради нещо толкова обикновено? Не разбираше. И после изведнъж свърза всичко: прекаленият страх — според него — на Крис при всяко стомашно неразположение на Кевин, нейното противопоставяне да го заведе на ски, отказът ѝ да го види отново в болница, страхът ѝ да го оставя сам сред много хора... Господи, бе опознал твърде добре Крис, за да продължава да мисли, че е параноичка и хипохондричка. Защо му беше нужно толкова време, за да осъзнае, че синът му е уязвим повече от много други деца?

— Предполагам, че този Кевин е синът ти — каза Стюарт и изсумтя. — Не съм никак изненадан, че си създал болнаво бебе.

Мейсън се извърна рязко:

— Внимавай какво говориш, старче! — процеди той през зъби.

— Мейсън! — извика Айрис, прекоси стаята и застана между двамата мъже.

— Не върши глупости — обърна се тя към Мейсън с умолителен поглед. — Той не го заслужава.

После се обърна към Стюарт:

— Махай се!

— Никой не може да ми каже какво да правя в собствената си къща — противопостави се Стюарт.

Айрис отново се обърна към Мейсън, обгърна с две ръце лицето му и го накара да я погледне.

— Чантата ми е в шкафа в коридора — обясняваше му тя бавно и ясно, като на човек, изпаднал в шок. — В нея са ключовете за

мерцедеса. Вземи ги и изкарай колата от гаража. Аз ще те чакам на тротоара.

Мейсън кимна. Погледна към баща си, без да осъзнава в началото, че не намира съчувствието, което в един безумен миг се беше надявал да открие. Нямаше дори и проблясък на разбиране, дори и моментна загриженост в погледа му. Сковано. Мейсън се подчини на майка си, без да мисли, че не е довършил това, за което беше дошъл.

Откри кафявата чанта на Айрис на същата закачалка, която тя използваше от детските му години. На път към гаража отвори ципа, започна да рови из нея и да търси ключовете. Когато стигна до колата и все още не ги беше открил, той отиде до пейката и изсипа съдържанието на чантата. Някаква снимка се плъзна на пода. Мейсън се наведе да я вдигне и се изненада, когато видя Кевин да му се усмихва насреща.

Само един човек можеше да даде тази снимка на Айрис.

Той затвори очи, защото го заболя. „Не Крис“ — извика вътрешният му глас. — „Моля те... не Крис!“ Нужна му беше да бъде до него.

Имаше ли изобщо някой, на когото можеше да се довери?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Крис чу приближаващи се по коридора бързи стъпки и вдигна поглед от книгата точно когато Мейсън отвори вратата на стаята и веднага прочете отчаяния страх в очите му.

Мейсън не беше в кабинета си, когато се беше обадила по-рано този ден. Крис беше казала на Ребека вместо на Джейн, че Кевин е в болница, защото според нея щеше да бъде по-добре да чуе новината от близък човек. Но информацията, че не е нищо сериозно и че Кевин е приет в болницата като предпазна мярка, а не защото е критично болен, се беше изгубила в бъркотията.

Когато обезумялата Ребека се беше появила след по-малко от час и беше съобщила, че е намерила Мейсън в дома на родителите му в Санта Барбара, Крис инстинктивно се досети за трудното положение, в което се намираше Мейсън. Тя настоя да се опитат да го открият по пътя и да му обяснят действителното положение.

След дузина телефонни обаждания най-после бяха разбрали, че е наел частен самолет и че ще бъде невъзможно да се свържат с него, докато не кацне. Ребека беше отишла на летището, за да го посрещне. Преди малко се беше обадила, за да каже на Крис, че го е изпуснала за няколко минути.

Крис виждаше, че Мейсън преживява непоносими терзания и го съжали. Изправи се да го посрещне.

— Той е добре, Мейсън — каза, като се стараеше да звучи твърдо и спокойно.

Той пренебрегна опита ѝ да го успокои, заобиколи я и отиде до леглото на Кевин. Погледът му мина покрай мониторите, интравенозните системи и накрая се спря върху спящия Кевин.

— Какво се е случило? — попита той.

Крис се приближи до него. Сниши гласа си до шепот.

— Болен е от грип.

— И?

— Малко разстройство и повръщане.

— И? — настояваше Мейсън, убеден, че тя крие нещо от него.

— И нищо друго.

Кипнал от гняв, той се обърна към нея:

— Никого няма да приемат в болница само защото има разстройство и повръща.

— Ако е като Кевин, ще го приемат. — Тя го хвана за ръка и го отдалечи от леглото на момчето. Състоянието на Кевин не беше критично, но той беше болен и се нуждаеше от спокойствие.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Кевин се обезводнява по-бързо, защото част от червата му са изрязани — обясни търпеливо тя. — Много бързо може да му стане зле и да изпадне в шок. Тъй като вече на два пъти се е случвало, доктор Каплан не иска да поема повече рискове. Започва сериозно лечение още при първите симптоми у Кевин.

Той я сграбчи за ръцете и по-скоро изръмжа, отколкото прошепна:

— Ти си знаела всичко това и не си си направила труда да ми кажеш?

Тя се изскубна, търпението ѝ вече се изчерпваше. Мейсън прекаляваше с тревогата си за Кевин.

— По време на кой от продължителните ни разговори, които сме имали наскоро?

Гневното му изражение се смени с презрително.

— Можеше поне да го споменеш на майка ми — каза той и направи пауза, за да имат по-голям ефект думите му. — Сигурен съм, че при създадите се обстоятелства тя щеше да се радва да предаде информацията.

Сякаш ледена ръка беше обхванала шията ѝ. Защо Айрис му беше казала за посещението, след като тя беше тази, която беше настоявала да се запази в тайна? Не беше честно. При всичко, което тя и Мейсън вече бяха преживели, и при онова, което им предстоеше, защо трябваше да се добавя и това? И, мили боже, защо точно сега?

— Сега не е нито времето, нито мястото да го обсъждаме, Мейсън.

— Тъй като няма да има друг път или друго място. — Ако имаш нещо да ми кажеш, по-добре го направи сега.

Когато тя не отговори веднага, той я отмести, премахвайки я от погледа си също толкова лесно, както я беше изключил от живота си. Взе пластмасовия стол, на който преди седеше Крис, и го занесе до леглото на Кевин. Седна и безкрайно внимателно хвана малката ръчичка, която лежеше върху зелената завивка.

Измъчена от всичко, което се беше случило през този ден и през месеците, довели до него, Крис стоеше и се взираше в Мейсън, като се опитваше да реши какво да прави. Щеше да бъде много лесно да се примири това да е край, да престане да се бори, да събере парченцата и да продължи с живота си.

Но тя отхвърли тази мисъл. Не беше от хората, които избират лесното. Ако някъде имаше трънлива пътека, тя я намираше, убедена, че ако не заради друго, то поне заради непокътнатата природа си заслужаваше да осъществи пътуването.

В този миг осъзна, че независимо дали беше разумно или не, нямаше да се върне. Нямаше да се откаже от Мейсън, въпреки че той очевидно вече се беше отказал от нея.

За добро или за зло, тя го обичаше.

Безшумно се измъкна от стаята и отиде до фойето да се обади по телефона. Двайсет минути по-късно пристигна Мери.

— Защо не ми позвъни по-рано? — укори я тя, когато се срещнаха в чакалнята.

— Всичко стана толкова бързо, а и той се оправя. Доктор Каплан каза, че вероятно ще може да се прибере вкъщи след ден-два. — Нетърпелива да свърши онова, което си беше наумила, Крис се обърна и тръгна към детското отделение. — Нямаше да ти се обадя тази вечер, но ако Кевин се събуди, не искам да е сам.

— Предполагам, че тази мистериозна молба е свързана с Мейсън?

— Да — призна тя. — Трябва да си изясним някои неща. Имам чувството, че ако го отлагам още, ще стане твърде късно.

Мери изсумтя:

— Крайно време беше да се решиш да действаш.

Стигнаха до стаята на Кевин.

— Дай ми минутка — каза Крис.

Мери кимна с разбиране:

— Ще изчакам в стаята на сестрите.

Крис си пое дъх и влезе вътре. Мейсън стоеше на същото място, където го беше оставила, стиснал ръчичката на Кевин в своята. Тя се приближи до него и му каза тихо, но настоятелно:

— Искам да говоря с тебе.

Той не вдигна поглед.

— Вече си казахме всичко.

Нямаше да я улесни. Единственият начин да го измъкне оттам беше да го ядоса още повече.

— За бога, Мейсън, престани да се държиш като малко момченце, което току-що е открило, че няма Дядо Коледа. Ако настояваш, ще кажа всичко тук, но Кевин вероятно ще се събуди и съм сигурна, че ти не го искаш, както и аз.

Той се поколеба, преди нежно да положи ръката на Кевин върху завивката. Когато се обърна към Крис, в очите му имаше толкова ярост, че тя се стресна.

— Ще дойда с тебе, но само защото притежаваш нещо, което бих искал да имам.

Като си повтаряше, че не я интересуват мотивите му да я последва, тя преглътна отговора и излезе от стаята.

— Какво прави тя тук? — попита Мейсън, който забеляза Мери.

— Ще стои с Кевин, докато аз и ти разговаряме.

Той скръсти ръце и се облегна на стената.

— Откажи се, Крис. — Облегна единия си крак на стената и се взря в жълтата линия, която минаваше по средата на пода. След няколко секунди отново я погледна. — Обясних ти, че не ме интересува нищо от онова, което имаш да ми кажеш. Как да ти го кажа по-ясно?

Мери излезе от стаята на сестрите и се приближи към тях. Кимна на Мейсън, погледите на двете с Крис се срещнаха за миг и после тя влезе в стаята на Кевин, без да продума.

— Да тръгваме — заяви Крис.

Мейсън разпери ръце.

— Трябваше да се сетя. Нищо не е просто и ясно с тебе. Е, добре, можеш да го забравиш. Никъде не отивам.

— Ще дойдеш и още как. Дължиш ми тази вечер и ей, богу, ще си я взема.

Тя го хвана за ръката, но той се измъкна.

— И как ще стане това?

Имаше стотици начини, по които можеше да му отвърне, но трябваше да му обясни чувствата си към него, а ако го направеше сега, щеше да остане беззащитна и уязвима. Реши да отвлече вниманието му с абсурден отговор.

— Защото те оставих да ме убедиш да взема пилето на пикника.

Отврътливият му поглед я проряза с враждебността си.

— Това ли е представата ти за шега?

Тя реши да пренебрегне въпроса.

— Колата ми е откън. Можем да я вземем или да вървим пеша до нас. Кое предпочиташ? — И двата начина щяха да им отнемат по-малко от десет минути, но ако повървяха, усилието може би щеше да понамаля напрежението помежду им.

Мейсън погледна към стаята на Кевин.

— Сигурна ли си, че можем да го оставим? — попита той.

— Мери е стояла при Кевин всеки път, когато е бил в болница. Бих доверила живота му на нея. Освен това, ако се случи нещо, тя ще се обади по телефона.

Мейсън се изсмя пренебрежително.

— Доверие? — подигра се той. — Сигурно е чудесно да изпитваш подобно чувство към някого.

Тя застана пред него и го принуди да я погледне:

— Не заслужавам подобно отношение.

Той отвори уста да ѝ отговори, но после очевидно промени намерението си.

— Не му е мястото.

В гърлото ѝ заседна буца. След като се беше съгласил да тръгне, тя вече не беше убедена, че е било толкова добра идея. Болницата беше неутрален терен. Вкъщи нямаше да има причина да си шепнат или да внимават какви думи използват.

Когато осъзна, че се страхува, се изплаши повече. Не беше за вярване. Преди по-малко от четири месеца като безумна търсеше начин да разкара Мейсън от живота си, а сега отчаяно се стремеше да го задържи.

— Да, прав си, не му е мястото — най-после отвърна тя. Обърна се и въздъхна от облекчение, когато чу, че той я последва.

Тъй като Мейсън настоя, че не иска да се откъсва задълго от Кевин, отколкото е абсолютно наложително, те взеха колата на Крис, отказвайки се от ходенето и следователно и от намаляването на напрежението.

— Съжалявам, че нямах възможност да ти кажа за срещата с майка ти, преди сам да го разбереш — каза Крис, докато отключваше входната врата. Влизайки в дневната, хвърли чантата и пуловера си върху най-близкия стол. — Опитах на няколко пъти, но напоследък ти не си точно човекът, с когото може да се общува.

— „Съжалявам“ не променя нещата, Крис — заяви той и мина покрай нея да светне лампата. — Както и да хвърляш вината върху мене. Имаше достатъчно възможности да ми кажеш, че майка ми е идвала, но си решила да не го правиш. — Той се обърна и я погледна обвиняващо. — За бога, живеем в една и съща къща.

— Защо тогава не съществува възможността да ми повярваш?

— А трябва ли?

— Защото никога не съм направила нещо, което да ти дава право да се съмняваш в мене.

— За което аз да зная.

— Чакай малко. — Тя се радваше на възможността да прояви справедливо възмущение. Имаше толкова малко опора, че каквото ѝ паднеше, щеше да го използва. — Нямах право да ми говориш така и ти го знаеш. Признавам, че би трябвало да ти кажа за идването на майка ти, но тогава не виждах нищо неправилно в това да ѝ дам време, за да намери начин сама тя да ти го каже.

— Затова ли ме доведе тук: да се опитваш да ме убедиш, че наистина си на моя страна и никога няма да направиш нещо, което не е за мое добро?

Сякаш изведнъж обхванат от изтощение, той се строполи на едно кресло до лампата, въздъхна тъжно и покри лицето си с ръце. Когато след няколко секунди я погледна отново, маската пак беше надяната, а гласът му звучеше обезсърчено:

— Вече имаше в живота ми такива хора, Крис. Няма място за повече.

Тя изведнъж разбра, че Мейсън таи нещо, за което тя изобщо не знаеше. И макар да не го беше причинила, то я засягаше. Ледената

ръка я стисна по-силно и сякаш я задуши. Как щеше да се бори с непознат враг?

— Защо си твърдо решен да ме отблъснеш? — попита тя, опипвайки напосоки да намери нещо, което да я упъти.

— Мисля, че е очевидно. Не те искам. И съм дяволски сигурен, че нямам нужда от тебе. Ако не беше майка на Кевин, нямаше да имаме нищо общо.

Вече нямаше избор. Той нямаше да ѝ даде време или възможност постепенно да стигне до онова, което имаше да каже.

— Лъжеш.

Той се облегна на стола и поклати глава.

— Боже господи, не ми казвай, че си успяла да се заблудиш, че се интересувам от тебе.

Тя наблюдаваше лицето му, вместо да слуша думите. Всичко, което ѝ беше нужно да знае, беше там — обърканият, самотен поглед, докато я гледаше подобно на дете, опитващо се да убеди околните как не го засяга, че последен е бил избран да играе в отбора. Почти безумната инерция да отрича чувствата си сигурно щеше да направи нейното изявление абсурдно. И все пак тя изигра коза си.

— Обичам те, Мейсън.

Той изстена, сякаш го беше ударила, и после отмести поглед.

— Не ми причинявай това. Крис.

— Дълго време ми трябваше, за да го осъзная — добави неуверено, разколебана от бурната му реакция. — Толкова дълго, че след като разбрах, вече нищо не можех да направя.

Той я погледна с изплашено изражение като на преследвано животно.

— Не искам да ме обичаш.

— Аз не съм Сюзан — продължи тя. Беше стигнала прекалено далече. — Не съм и Даян. Аз съм си аз. Не мога да ти обещаая, че някой ден няма да ме блъсне кола или че няма да съм застанала на неподходящо място, ако има земетресение, но съм успяла да оживея трийсет и седем години и нямам никаква причина да не мисля, че няма да поживея още трийсет и седем.

Неспособна вече да се удържа да не го докосва, тя прекоси стаята и коленичи пред него.

— Няма да те изоставя, Мейсън. Моля те, и ти не ме изоставяй.

Той се опита да стане, но тя нежно докосна ръцете му и цялата му съпротива го напусна. Седна бавно. Когато обърна главата си, тя обхвана лицето му с две ръце и го обърна към себе си. Трябваше да намери начин да го накара да повярва.

— Обичам те — повтори тя.

Най-после погледите им се срещнаха.

— Съжалявам, Крис, но не мога да ти отвърна. — Той свали ръцете ѝ от лицето си.

За първи път ѝ мина през ум, че може да е сгрешила, че той наистина не я обича.

— Защо не? — настоя тя, защото нищо друго не ѝ оставаше.

— Няма нищо общо с тебе. Свързано е с мене. Права си. Любовта ми към Сюзан, а после и към Даян, ме промени. Но грешиш, като си мислиш, че можеш да оправиш нещата. Тази част от мене, която би могла да те обикне, я няма вече. Крис. Умря преди много време. Нищо не е останало.

— Не вярвам. — Наистина не можеше да повярва.

Той я сграбчи за раменете и я изправи пред себе си.

— Как да те убедя? — запита я той отчаяно.

Сърцето ѝ сякаш спря да бие. Това, което изглеждаше толкова лесно в болницата — че трябва само да се разплаче, да признае чувствата си и всичко ще си дойде на мястото, — се беше превърнало в Гордиев възел. Можеше да се изправи, да избяга и да се измъкне с достойнство, но докъде щеше да стигне? Винаги щеше да усеща загубата.

— Люби ме — импулсивно отвърна тя. — Ако после ми кажеш, че никога не можеш да ме обичаш, ще го приема.

— Какво си причиняваш? — Ръцете му я стиснаха болезнено за раменете. — Боже господи, къде отиде гордостта ти?

Тя сви рамене. Сълзи пареха в очите ѝ.

— Не зная — призна си.

Изминаха няколко дълги и изпълнени с напрежение секунди. За момент изглеждаше, че той ще я пусне, ще се изправи и ще си тръгне. Но той вдигна ръце, прекара ги през косата ѝ, обви лицето ѝ и я приближи към себе си. Започна да я целува, сякаш искаше да я погълне.

Тя извика от дълго сдържан копнеж и се притисна към него, сякаш искаше да се слее с него.

Езикът му търсеше нейния, опитваше го, галеше го, изследваше го. Целуваше очите ѝ, слепоочията ѝ, шията ѝ. Тя се зарази от разгорещеността му и сякаш попадна в огнена буря.

Дрехите им се превърнаха в непоносимо препятствие. С треперещи ръце тя се протегна да свали вратовръзката му. Възелът обаче не искаше да се развърже. Започна да разкопчава копчетата на ризата му, но независимо как се опитваше, те не се поддаваха. Не разбираше как действа катарамата на колана му, която не искаше да се отвори.

— Помогни ми — каза тя, а гласът ѝ трепереше от неудържимо желание.

С бързи и ловки движения той стана и свали дрехите от себе си. Тя опита да направи същото, но той я хвана за ръцете. Прекара език първо по едната ѝ длан, а после и по другата и ги притисна към голите си гърди.

— Остави на мене.

Хвана за края плетената ѝ блуза, измъкна я през главата, разкопча сутиена ѝ и смъкна презрамките. Когато те стигнаха до лакътя ѝ, той спря, за да обгърне гърдите ѝ, и започна да прекарва пръсти около зърната, докато те настръхнаха.

Обхвана я през кръста и я повдигна. Поднесе първо едната ѝ гърда, а после и другата към устните си, обхвана зърното ѝ и го засмука, галейки го с езика си.

Крис обви краката си около него и отпусна глава назад, стенойки от удоволствие, което беше толкова силно, че граничеше с болка. Огънят се спусна от гърдите към корема и после към тръпнещото между краката ѝ място.

— Мейсън, не мога да чакам.

Тя се притисна към него, докато я носеше към спалнята. Когато бяха вече до леглото, той я пусна на пода и се протегна да светне лампата.

— Искам да те виждам — отговори той на въпросителния ѝ поглед.

Безпогрешно ръцете му свалиха ципа на дънките ѝ. Смъкна ги, дръпна с палците си ластика на бикините ѝ и свали ефирното бельо със

същото плавно движение. Попаднала във водовъртежа на желанието, тя почти стигна до оргазъм, когато ръката му се плъзна по вътрешността на бедрата ѝ, обхвана тъмния триъгълник и той потопи пръста си във влажната ѝ вагина.

Когато се отпуснаха на леглото, копринената завивка се плъзна чувствено под тях. Нямаха нито време, нито търпение за нежно и продължително любене. Безразсъдна, дълго отричана и всеобхватна нужда водеше Мейсън, докато проникваше в нея.

Крис повдигна хълбоците си, за да го посрещне, и отвори уста за търсещия му език. Сплете крака с неговите, после ги обви около него, карайки го да влезе още по-дълбоко, да се слее с нея, ненаситна.

Мейсън извика името ѝ и застина, а тя усети, че всеки момент той ще се изпразни. Искаше да вкуси този миг, да го запечата и да го запомни, но само след секунди тя също се понесе във вихъра на чувствата и всякаква разумна мисъл изчезна.

Тя се задъха, изненадана от силата на вълните от удоволствие, които я заляха.

Мейсън я отпусна, започна да я гали нежно и любящо и тихо да шепне в ухото ѝ:

— Благодаря ти, че ме обичаш... че остана с мене... че си силна... че ме изслуша... и че държиш на мене.

След като дишането ѝ стана по-спокойно, Мейсън се облегна на лакътя си и започна да я оглежда.

— Божичко, толкова си красива, Крис... много повече, отколкото си представях.

Очите ѝ се разтвориха широко.

— Откога продължава това?

Преди да отговори, устните му се разтегнаха в бавна, прелъстителна усмивка.

— Честно ли?

— Разбира се — отвърна тя, като се изви леко, за да докосне с гърди космите, които обкръжаваха зърната му, защото непрестанно чувстваше нужда да го докосва, да усеща топлината му.

— Почти от началото.

Тя се отпусна върху копринените чаршафи и направи физиономия.

— С други думи, сексуалното привличане не е имало нищо общо с харесването.

Той се разсмя и се претърколи заедно с нея:

— Очевидно някои мои части са по-умни от други.

За миг тя си помисли, че сънува, защото случилото се беше прекалено хубаво, за да бъде истина. Паниката явно се беше отразила в погледа ѝ, защото Мейсън я хвана за ръката, постави я върху гърдите си — там, където биеше сърцето му, и каза:

— Истински съм, тук съм и смятам да остана завинаги.

— Обичам те — каза тя.

Той я целуна.

— След като се отнасях така с тебе, не разбирам какво намираш в мене, за да ме обичаш.

Тя се сгуши още по-близо до него.

— Хмм — промърмори замислено, — сега като си мисля и аз не разбирам.

Той обаче не клъвна.

— Когато се връщах насам, бях решил да се разделим.

— Защото не бях казала за посещението на майка ти ли?

— Не. Защото се изплаших колко много държа на тебе. — Той я придърпа към себе си и я целуна по челото. — Истински страхливец съм, когато става дума за чувствата ми към тебе, Крис. Слава богу, че не ми позволи да избягам.

— Ако беше избягал, щях да хукна след тебе.

Той обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна.

— Поискай нещо от мене — настоя той. — Искам да ти дам целия свят.

— Вече имам всичко, което искам.

— Тогава измисли нещо.

Тя се усмихна на настойчивостта му да я зарадва. Как беше успявала да се убеди, че животът ѝ е пълен, че има всичко, което иска, без да има него?

— Искам да те опозная — отвърна най-после тя. — Наистина да те опозная. Например какъв си бил като малък, какви училища си посещавал, спортувал ли си. Не зная дори дали обичаш патладжан, пшеничен хляб или сладкиш с тиква — между другото, правя страхотен сладкиш с тиква. Питай Кевин.

Искаше да ѝ разкаже за Сюзан и за годината, прекарана с Даян, но не сега. Това щеше да стане по-късно, когато миналото щеше да стане по-леко заради общото бъдеще.

Той взе лявата ѝ ръка и започна да я разглежда:

— Ако обещаеш да отговориш на всичките ти въпроси, ще ми позволиш ли да ти купя брачна халка?

— Стига да не е нещо претенциозно. — Тя се усмихна. — Не повече от пет карата.

Той се разсмя:

— Мислех си за хубава златна халка.

Щяха да успеят. Наистина щяха да успеят. Крис усети как я залива вълна от щастие и я оставя без дъх.

— Каза, че искаш нещо от мене.

— Не...

— В болницата ми каза, че ще дойдеш с мене, защото притежавам нещо, което искаш.

Той се поколеба:

— Отнася се до Кевин.

— Какво?

— Бях ядосан. Крис.

— Спомням си.

Той отново се поколеба.

— Искан да ми дадеш годините, които съм пропуснал с него.

Въпреки че очевидно не искаше да я наранява, гласът му беше пълен с толкова тъга, че беше невъзможно да не усети болката му. Известно време тя размишлява върху молбата му, после му каза, че ще се върне след малко, стана, взе халата му от гардероба и излезе. Минута по-късно се върна и му подаде дебела тетрадка с кожена подвързия.

— Какво е това?

— Дневникът, който започнах на втория ден от раждането на Кевин. — Тя седна на леглото и сви крака под себе си. — Ще откриеш някои неща, които няма да ти харесат. Страхувам се, че тогава мислите ми за тебе не бяха особено доброжелателни.

Той остави дневника на нощното шкафче и се протегна за нея.

— Обичам те — каза, преди устата му да покрие нейната.

Този път се любиха бавно и спокойно, което беше едновременно обещание и вричане. Крис не можеше да не си мисли, че за човек, който отдавна не си е купувал лотариен билет, тя някак си беше спечелила голямата награда.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Мейсън тихо остави дневника на Крис върху нощното шкафче и стана от леглото. За да не я събуди, той внимателно подпъкна одеялото около нея. Крис беше твърдяла, че всъщност не ѝ се спи и само ще притвори очи за няколко минути, преди да се облекат и да се върнат в болницата, обаче това беше преди час.

Докато слушаше тихото ѝ дишане, Мейсън беше прочел дневника и беше преживял първата година на Кевин през погледа на Крис. Беше надникнал във всекидневните победи и поражения, които двамата бяха преживели.

В продължение на шест месеца мярката за щастие на Крис е била успехът или провалът при увеличаване теглото на Кевин. Дори десет грама са били достатъчни, за да ѝ вдъхнат надежда. А после идваше периодът след втората операция на Кевин, когато е бил на четири месеца и е тежал по-малко от два килограма, и когато е започнал бързо да отслабва. Отчаянието на Крис се долавяше от всяка страница.

Когато Мейсън вече не можеше да издържа на агонията ѝ, той започна да пропуска страници и да търси периода, когато отново се е радвала на развитието на Кевин. Щом обаче осъзна какво прави, той се върна и прочете всяка написана дума. Как можеше да не го направи? Ако тя го беше преживяла, той поне можеше да го прочете.

Най-светлите моменти бяха дните, когато състоянието на Кевин, макар и бавно, бе започнало да се подобрява, когато се усмихнал за първи път, когато изгукал. Дневникът разказваше за Деня на благодарността и за рисунките на пилигрими и дебели пуйки, които Крис беше залепвала по кувъза на Кевин. После идваше Коледа и малкото коледно дръвче, цялото осветено, което Крис беше поставила върху монитора, отчитащ състоянието на сърцето на Кевин. Една от сестрите беше закачила чорап под елхата с името на Кевин. В коледната вечер чорапът нараствал все повече и повече от подаръци. На Нова година в интензивното отделение били отворени бутилки с ябълково вино и медицинският екип вдигнал наздравица, преди отново

да се заеме с крехките си пациенти. Крис беше прекарала последния ден на старата година и първия от новата по един и същи начин — седнала в люлеещия се стол с Кевин в ръце.

Никъде в дневника Мейсън не откри място, където Крис да си е позволила емоционален изблик и да изрази най-дълбокия си страх — че Кевин може да не оживее. Сякаш ако го напишеше, то наистина можеше да стане. Но страхът присъстваше между редовете.

Преживяното от Крис с Кевин беше същото като онова, което Мейсън беше изпитал със Сюзан. Той знаеше какво е да се живее с надежда и отчаяние: различните страни на една и съща монета.

Изведнъж през ума му мина обезпокоителна мисъл. Какво ли щеше да стане, ако писмото на Даян не се беше забавило? Ако той беше този, който трябваше да застане до леглото на Кевин? Дали щеше да издържи, да се справи с всичко, както се беше справила Крис?

Слава богу, че това бяха въпроси, на които никога нямаше да му се налага да отговаря.

Какво копеле е бил да си мисли спокойно и нагло, че Крис му е откраднала годините на най-ранното детство на Кевин.

Изведнъж го завладя желание да види сина си и се облече бързо. Преди да тръгне, Мейсън написа на Крис бележка, в която обясняваше, че след като не е могъл да заспи, а тя е успяла, на него му се е сторило по-разумно да отиде и да отмени Мери. Накрая завърши с „Обичам те“ и обстоятелството, че може да направи спокойно това признание, му достави неизмеримо удоволствие.

Остави бележката на възглавницата до Крис и се взря в нея. Сякаш беше прекарал последните шест години пред някаква ограда, стиснал с ръце железните прегради и впил поглед в хората от другата страна. Колкото и да му се искаше да се присъедини към тях, не можеше да се накара да отвори вратата и да стане част от техния свят, защото той виждаше преди всичко евентуалната нова мъка.

После в живота му се беше появила Крис. Без да обръща внимание на протестите му, тя беше отворила вратата и го беше дръпнала вътре. Едва когато беше прекрачил прага, той беше осъзнал, че всъщност е бил затворник в собствения си затвор.

А сега беше свободен.

Мейсън отвори вратата на стаята на Кевин и надникна, очаквайки да види Мери. Беше изненадан да съзре красива жена с тъмна коса и бяла кожа, която си говореше оживено с момченцето с буден поглед.

— Татко — извика възбудено Кевин, когато видя Мейсън.

— Късно е — скара му се нежно той. — Би трябвало да спиш.

Жената се изправи и протегна ръка:

— Здравейте, аз съм Хедър Ландри. Вие трябва да сте...

— Мейсън Уинтър — допълни той.

— Това е баща ми — намеси се гордо Кевин.

Хедър се усмихна и разроши косата на Кевин:

— И аз така си помислих.

— Къде е Мери? — попита Мейсън.

— Отиде до кафенето да си вземе една чаша кафе. Всеки момент ще се върне.

— Хедър Ландри... — почуди се на глас Мейсън.

— Аз бях една от първите сестри, които се грижеха за Кевин, когато беше бебе — поясни тя. — Свършваше ми смяната, когато чух, че е приет в болницата. Трябваше да го видя.

— Разбира се. — Нищо чудно, че името му звучеше познато. Преди по-малко от час го беше прочел в дневника на Крис. — Зная, че е малко късно, но едва сега осъзнавам каква голяма благодарност дължа на вас и на останалите сестри, които са се грижили за Кевин. Крис е убедена, че специалните грижи, с които сте го обградили, са го спасили.

Тя се усмихна.

— Това, че той стана такова енергично момченце, са всичките благодарности, които са ни нужни. Тук обичаме историите, които завършват добре, господин Уинтър. Те поддържат желанието ни за работа. — Гласът ѝ се сниши, докато тя преместваше поглед от Мейсън към Кевин. — Освен това аз лично смятам, че часовете, прекарани от Крис до леглото на Кевин, през които му разказваше за нещата, които ще види, след като излезе оттук — пеперудите, дъгите и огромните фонданови сладоледи — бяха от най-голяма полза.

Крис беше писала в дневника си за обещанията, които бе дала на Кевин — да му покаже облаците и снежинките и всичките чудеса на света.

— Наричайте ме Мейсън, моля ви — обърна се той към сестрата.

— Виж какво ми донесе Хедър — намеси се Кевин и му показва няколко книги.

Хедър сви рамене, без да обръща особено внимание на благодарния поглед на Мейсън.

Тя отвори шкафчето до леглото и извади чантата си.

— По-добре да тръгвам. Ако съпругът ми се събуди, преди да се прибера вкъщи, ще се чуди какво ми се е случило.

— Ще дойдеш ли утре? — попита Кевин.

Тя се наведе и го целуна по главата:

— Можеш да си сигурен.

— Благодаря ви — каза Мейсън необикновено доволен, че е заварил Хедър и е имал още една възможност да се докосне до предишния живот на сина си.

— За мене беше удоволствие. — Тя махна на Кевин и излезе.

Мери влезе пет минути след като Хедър си беше тръгнала. Като видя Мейсън, тя бързо огледа стаята.

— Къде е Крис?

— Оставих я вкъщи да спи.

Тя прекоси стаята.

— Кафе? — предложи му, държейки в ръка една пластмасова чаша.

— Не, благодаря.

— Хедър тръгна ли си? — попита Мери, докато отваряше капака на чашата.

Мейсън се усмихна на играта, която опитваха двамата с Мери. Не се познаваха достатъчно добре, за да го попита направо какво се е случило между него и Крис, макар че очевидно умираше от желание да разбере.

— Искаше да се прибере, преди съпругът ѝ да се притесни.

Мери отпи от кафето си. Намръщи се, защото не и хареса, отиде до мивката и изсипа останалото. Изми чашата и после се приближи до леглото на Кевин. Изминаха няколко минути в мълчание. Тя се терзаеше. Мейсън я наблюдаваше, а Кевин четеше книжка.

Накрая Мери си пое дъх и въздъхна:

— Е, изяснихте ли се най-после с Крис, или трябва да ви заключа, за да го направите?

Като се съвзе от първоначалния шок след така пряко зададения въпрос, той се засмя:

— Да кажем, че няма да има нужда от катинар.

— Уф, крайно време беше.

— Да смятам ли, че одобряваш?

Тя повдигна вежди:

— Интересува ли те?

Не се беше замислял досега.

— Предполагам, че да — призна той. — Ти и Джон сте семейството на Крис и Кевин. Ще бъде доста по-лесно, ако ме одобрявате.

— Леля Мери те харесва, татко — намеси се Кевин, вдигайки поглед от книгата. — И чичо Джон също. Трейси ми каза.

Мери се усмихна.

— Ето и отговора. — Тя взе сакото си от празното легло до Кевин и се наведе да го целуне. — Аз изчезвам.

Беше стигнала почти до вратата, когато Мейсън я спря:

— Мери?

— Да?

— Благодаря. — Напоследък често му се случваше да го казва. — За всичко.

— За какво иначе е семейството?

Когато си тръгна, Мейсън седна в ъгъла на леглото на Кевин и обви с ръка крачето, показващо се изпод завивката.

— Посред нощ е. Не трябва ли да спиш?

— Сестрата ме събуди да ми даде хапчето.

— Как се чувстваш?

Той затвори книгата и я остави на шкафчето до него.

— Окей.

— Още ли повръщаш?

— Ъ-ъ. Дадоха ми нещо, за да не повръщам.

Няколко минути изминаха в мълчание.

— Искам да ти кажа нещо, което трябваше да направя още преди месеци, Кевин — започна Мейсън. Спря да прочисти гърлото си. Той не знаеше защо му е толкова трудно да изрече тези думи ма глас — предполагаше, че е заради отношенията му със собствения му баща.

Това беше още една причина да преодолее бариерите, които го спираха да каже на Кевин какво чувства.

— Обичам те.

— Зная — заяви Кевин. — И аз те обичам.

Мейсън се усмихна и поклати учуден глава. Беше доволен да види колко лесно Кевин приема и раздава любовта си.

— Откъде знаеш?

Кевин го погледна учудено:

— Нали затова са татковците!

Мейсън стисна крачето на Кевин:

— Абсолютно си прав. Знаеш ли какво друго правят татковците?

— Какво?

— Карат момчетата си да спят много, за да пораснат бързо.

— Ооо, татко!

— Добре — предаде се бързо той. — Една приказка и после изгасяме лампата. — Свали сакото си и го закачи на облегалката на стола.

— Мери каза, че ще ми прочете две.

Мейсън погледна Кевин и го побутна да се премести, за да може да седне до него. Всъщност две приказки не бяха чак толкова много. Беше готов да подари на Кевин цял увеселителен парк, ако го поискаше.

— Добре — Мейсън се опита да прозвучи строго, но не успя. — Две приказки, но нито страница повече.

Мейсън се настани удобно на леглото и Кевин се сгуши до него. Забелязвайки, че това е същата страна, до която се беше сгушила преди час и Крис, Мейсън си позволи да помечтае за деня, в който тримата ще се облегнат на възглавниците и ще четат заедно неделния вестник.

Обзе го прекрасно чувство на задоволство. През последните шест години имаше моменти, в които тайно си беше мечтал за собствено семейство. Но нито веднъж мечтата не се беше доближавала до действителността.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Докато изплуваше от дебрите на съня, Мейсън имаше странното чувство, че го наблюдават. Тъй като не желаше да слага край на прекрасния сън, в който Крис го докосваше, прегръщаше го и му казваше, че го обича, той не отваряше очи. Но все повече осъзнаваше, че всичко се случва наяве.

Крис в действителност му говореше, че го обича, и тя наистина го наблюдаваше с усмивка на лице.

— Имаш щастие, че си избрал да спиш с единствения човек, с когото бих ти позволила.

Тя говореше тихо, за да не събуди Кевин. Мейсън внимателно се измъкна от леглото, изправи се и я прегърна.

— Добро утро — каза той и я целуна.

Тя обви с ръце врата му.

— О, действително е такова — промърмори и отвърна на целувката му. — Благодаря ти, че ме остави да поспя.

Мейсън се напрегна.

— Колко е часът?

Крис се отдръпна леко и го погледна.

— Седем и половина. Защо? — попита тя подозрително.

— Трябва да отида в кантората — отвърна забързан той и грабна сакото си от стола. Целуна я още веднъж, но този път притеснено. — Съжалявам, че трябва да изчезвам, но тази сутрин се налага да свърша някои неща, които не могат да чакат.

— Добре, Мейсън. Разбирам.

Очевидно не разбираше. И как би могла? Все пак, за негова изненада, тя беше готова да го оправдае.

— Веднага щом свърша с тази работа, ще се върна при тебе — заяви той. Беше чакал прекалено дълго за подаръка, който му бяха направили тя и Кевин. По никакъв начин нямаше да позволи нещата да се объркат.

— Ще ти обясня по-късно. Обещавам.

Крис го притегли към себе си и обхвана лицето му с ръце.

— Не е нужно да ми обясняваш нищо. Зная, че ако не е нещо наложително, би останал днес с нас.

Мейсън я прегърна здраво.

— Обичам те — прошепна той в ухото ѝ, с цялата нежност, на която бе способен. Искаше му се тези прости думички да изразят цялото богатство от чувства, които изпитваше към нея.

— Обади ми се, когато имаш възможност. Ще бъда тук през целия ден.

— Кажи на Кевин, че ще се върна веднага, щом мога. — Пусна я с неохота и в мига, в който се отдръпна, бе обзет от чувство на загуба. Облече самото си, обърна се, но после се върна. — Крис, наистина съжалявам. Не бих отишъл, ако...

— Не казвай нищо, Мейсън — настоя тя. — Когато ми обясняваш или се извиняваш, ми отнемаш възможността да ти покажа колко много ти вярвам. Просто си свърши работата и веднага щом можеш, се върни при нас.

Беше му дала най-големия подарък, който някога беше получавал. Тъй като не се доверяваше на гласа си, той само кимна и излезе. Когато стигна до паркинга започна да си подсвирква. Осъзна, че звукът идва от него, и се спря рязко. Не си беше подсвирквал от дете, когато вярваше в щастието.

Щом седна зад бюрото си, се обади на помощника на Ребека и остави съобщение тя да отиде при него веднага, щом дойде на работа. След по-малко от половин час тя стоеше на вратата му.

— Как е Кевин? — попита с влизането Ребека.

— Добре е. Лекарят идва рано тази сутрин и каза, че ако оздравява с такива темпове, ще може да го изпише още утре.

— Съжалявам, че те изплаших излишно, Мейсън. Трябваше да говоря с Крис, преди да ти се обадя в Санта Барбара, но аз самата се притесних много, когато разбрах, че Кевин е в болница.

— Забрави го. — Като си помисли за крайния резултат от обаждането ѝ, той се разсмя. — Не се знае, може би бурното ми нахълтване накара Крис да направи невероятното.

Ребека повдигна вежди учудено:

— Тоест?

Той се плъзна със стола назад и се усмихна:

— Да кажем, че няма да има повече нужда от лекциите ти за това, че съм най-големия задник в света.

— Крайно време беше — заяви одобрително тя.

— Макар да не ми се иска, трябва да призная, че отново беше права.

Тя започна да го изучава.

— Въпреки че много ми харесва да слушам как сипеш възхвали по мой адрес, антената ми прихваща сигнал, че има някаква друга причина, заради която си искал да ме видиш.

Той я погледна одобрително и мина направо към въпроса:

— Искам да намериш начин да пуснеш новината на Фергюсън и Пендри, че Доналдсън е продал парцела си на „Саутуест“. Гледай да споменеш и премията от двайсет и пет процента, която е получил, и внимавай никой да не заподозре, че ние стоим зад изтичането на информацията.

Долната ѝ челюст увисна:

— Не разбирам. Искаш Фергюсън и Пендри да се свържат със „Саутуест“?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Но ако „Саутуест“ им предложи същата сделка, те ще им продадат терените си. Би трябвало да са луди да не го направят!

— Точно така. И аз на това разчитам.

Тя разтърси глава, сякаш да проясни мозъка си.

— Съжалявам, Мейсън, но ще се наложи да ми обясниш. Гордеех се, че винаги съм успявала да вървя в крак с тебе, но този път съм съвсем в неведение. Вчера беше готов да обвържеш собствените си авоари с купуването на тези парцели, а днес правиш всичко възможно те да бъдат закупени от „Саутуест“.

— И на мене ми отне доста време да го осъзная — призна той и я накара да седне на стола срещу бюрото. — Когато си наложих да го обмисля, без да влагам чувства, осъзнах, че ти и Травис сте прави. Планът ми да дам целия си наличен капитал за това парче земя беше истинска лудост. Бях готов да вложа милиони в терен, който никой друг не искаше, само защото баща ми дишаше във врата ми. — Той се

изхили. — И тогава дойде просветлението. Ако аз исках да притежавам парцелите покрай реката, тогава...

— „Саутуест“ също ще иска да ги притежава — довърши Ребека вместо него, а в очите ѝ се появи разбиране.

— „Уинтър Констракшън“ би могла да функционира, независимо от тези разноси.

— Но „Саутуест“ не би могла. Поне не задълго. — Тонът ѝ бе пропит с ентузиазъм. — Тъй като по-голямата част от капиталите им са вложени в земя, с която никоя банка не би се захванала, те няма да могат да построят дори и една сграда.

— Баща ми доби впечатлението — и аз не се опитах да го променя, — че сякоп искам проекта да се осъществи и че съм готов да платя каквато цена поиска, за да си получа земята обратно от него.

— Но е сгрешил? — попита колебливо Ребека.

— Аз може да съм заслепен, но не съм глупав. Никога не бих я купил наведнъж. — Мейсън се усмихна. — Особено след като има по-лесен начин да я получа.

— О?

— Помисли малко. Толкова е просто, че е чак смешно. Трябва само да седя и да чакам баща ми и брат ми да дойдат при мене. След като разберат, че няма да се хвана на въдицата им, те ще се опитат да се отърват от земята по някакъв друг начин. Никога няма да успеят да я продадат на цената, на която са я купили. Никой, освен мене, не е дори най-малко заинтересован, а и цената ѝ беше абсурдно повишена още преди аз да се заема с нея. — Той се облегна на стола и се протегна мързеливо, сякаш нямаше никакви грижи. — Според мене, „Саутуест“ няма да имат друг избор, освен да ми продадат земята при мои условия или да се разорят поради финансова несъстоятелност.

— Прекрасно, идеален пример за поетическа правда.

Той се наведе напред и сплете пръстите на ръцете си, а после каза:

— Но планът ми ще проработи, ако успеем да ги накараме да захаят парцелите на Фергюсън и Пендри.

Тя се изправи с дяволито пламъче в погледа.

— Остави това на мене. — Почти беше стигнала до вратата, но внезапно се сети за нещо. Когато се обърна, усмивката ѝ беше изчезнала. Понечи да каже нещо, поколеба се, а после неохотно изрече:

— Говори ли вече с Травис?

Трябваше да се досети, че го следва по петите в разгадаването кой доставя информация на „Саутуест“.

— Не, още не съм.

— Бъди снизходителен към него, Мейсън. Убедена съм, че има някакво обяснение.

Ентусиазмът му за предстоящия ден беше изчезнал.

— И на мене ми се иска да бях така сигурен — промърмори той.

Съвсем необичайно за него, час по-късно, Мейсън все още отлагаше неизбежното. Все още не можеше да остави съобщение, че иска да говори с Травис. Вече обаче се беше свързал с Кели Уайтфийлд и се беше уговорил да обядва с нея този ден.

Най-накрая вече нямаше, за кога да отлага. Тъкмо беше вдигнал слушалката, когато Травис се появи на прага.

— Трябва да поговорим — каза Травис с наведена глава и затвори вратата зад себе си.

Мейсън вдигна поглед и изненадан си пое дъх. Травис изглеждаше поне с десет години по-стар. Силният гняв на Мейсън изчезна и се замени с безпокойство.

— Да — отвърна той. — И аз така мисля.

— Трябва да ти кажа нещо, но не искам да ме прекъсваш, докато не свърша.

Мейсън остави химикалката и скръсти ръце пред себе си:

— Добре. Дължа ти го.

Травис нервни прекара ръка през косата си.

— Аз бях — започна той, без да обръща внимание на думите на Мейсън. — Аз казах на баща ти за крайбрежния проект.

Мейсън вече се беше досетил, но да го чуе лично от Травис, беше шокиращо. Защо, след като Травис беше рискувал всичко, изоставяйки работата си в „Саутуест“ преди толкова години, за да се захване с някакъв зелен колежанин, накрая се беше обърнал на сто и осемдесет градуса? Мейсън си беше задавал този въпрос стотици пъти и не беше стигнал до никакъв отговор.

— Този път наистина ме уплаши, Мейсън. Без значение какво ти говорех или колко цифри ти привеждах като пример, ти не искаше да

видиш реалните факти за осъществяването на крайбрежния проект. Колкото повече се замесваше в него, толкова повече той се разрастваше, докато не ти хрумна идиотската идея да построиш град в града. Всеки път, когато прибавяше нова сграда или нова зона за отдих, шансовете да се погребеш под тяхната тежест нарастваха. — Той пъхна ръце в джобовете си и сви рамене безпомощно. — Моите доводи или действия не можеха дори да те забавят. Не можех просто да стоя и да те наблюдавам как се проваляш. Особено като си представях как баща ти ще злорадства.

Боже мой, можеше ли отговорът да бъде толкова лесен? Наистина ли Травис беше искал да спаси Мейсън от самия него?

— Така че си отишъл при него? — попита Мейсън, все още недоумяваш.

— При кой друг бих могъл да отида? Строителните предприемачи наоколо щяха да ми се изсмеят или да ме пратят за освидетелстване. — Погледът му проблесна от дълбоко скрит гняв. — Разбрах от един приятел, че „Саутуест“ искат да разширят дейността си. И тъй като Сакраменто в момента е най-притегателният пазар в щата, ми изглеждаше съвсем логично да дойдат тук. Знаех, че твоят старец ще подскочи от радост при мисълта, че може да те победи в собствения ти двор, а ако можеше да изиграе и ролята на грабител — още по-добре.

Травис беше попаднал точно в мишената. Споменът за триумфиращата и самодоволна усмивка на Стюарт Уинтър щеше да остане завинаги в съзнанието на Мейсън.

— Само че и за миг не ми мина през ум, че няма да иска да го довърши и да постави собствената си марка върху твоя план, за да ти натрие носа. Той обаче беше прекалено умен за мене. Никога не е искал да осъществи крайбрежния проект. Търсел е само начин да те накара да пълзиш пред него и е мислел, че след като притежава нещо, което ти искаш, ще успее да го направи.

— Колко време ти отне да разбереш това? — попита Мейсън.

— Той ми го каза почти направо снощи.

Мейсън усети как сърцето му се разтуптя. Направо се страхуваше да зададе следващия въпрос.

— Ти каза ли ми, че ще ми дадеш цялата информация?

— Не. Дори и да го бях направил, нямаше да ми повярва. Мисли си, че ме е хванал за топките и че няма да посмея да мръдна без негово разрешение.

Мейсън мислено си отдъхна. Все още имаше шанс планът му да проработи. „Саутуест“ се нуждаеха от повече парцели, за да успеят наистина да му попречат да строи. Сега можеше само да чака дали ще клъвнат.

— Каквото и да правиш, не го карай да променя решението си.

На Травис му трябваше известно време, за да осъзнае значението на думите му. После той изгледа Мейсън с присвити очи.

— Ти вече знаеше, нали?

— Не всичко.

— Коя част очакваше да попълня?

— „Защо“-то.

Травис сведе поглед, сякаш това, което щеше да каже, беше прекалено болезнено. Гласът му звучеше задавено, когато заяви:

— Сигурно си се почувствал много зле, когато си разбрал.

— Да кажем, че съм имал и по-добри моменти.

— А сега?

Мейсън не можеше да определи какво точно чувства. Гняв, тъга, ужасно усещане за загуба, но и някаква надежда.

— Не зная — отвърна най-после той. — Нужно ми е известно време да помисля.

Травис кимна:

— Ако решиш, че не ме искаш повече наоколо, ще те разбера.

— Искане ми се да ти кажа, че това изобщо не съществува като възможност.

— Всичко е наред, Мейсън.

През последните четиринайсет години всичко беше черно или бяло за Мейсън. Когато обаче Крис и Кевин се появиха в живота, очите му се отвориха за красотата и на сивото. Макар „да“ и „не“ да си оставаха добри отговори, „може би“ също беше придобил важност, каквато той никога не беше мислил за възможна. Как можеше да махне с лека ръка на всичко, което бяха преживели с Травис заради погрешната и прекалена загриженост? Дали някога щяха да успеят да си възвърнат предишните отношения? Нямаше ли да е по-добре да скъсат завинаги, за да могат и двамата да продължат на чисто?

— Просто не зная, Травис — повтори Мейсън, макар да му се искаше да има друг отговор.

Травис кимна:

— Май нямам право да очаквам друга реакция от тебе.

Мейсън склочи ръце, няколко секунди се взира в тях и после каза:

— Има още нещо, Травис.

Тъй като не знаеше как да го каже по-внимателно, той реши да кара направо:

— От колко време насам информираш майка ми за личния ми живот?

Травис рязко се изправи, а гръбнакът му се стегна като металните скелета, по които той се катереше с такава лекота.

— Това е нещо само между нея и мене.

— Не и когато обсъждате мене.

Травис помисли малко и после неохотно започна:

— Чуваме се редовно от деня, в който преди дванайсет години тя се появи на строежа и ти й обърна гръб — оправда се той. — Тя е прекрасна дама и не заслужава това, което ти и Стюарт й причинихте. Може би сега, когато имаш Кевин, ще разбереш как се е чувствала, когато е изгубила детето си, и ще й се обаждаш от време на време.

— Можеше да ми кажеш.

— Така ли? И ти щеше да ме накараш да избирам тебе или нея. И какво щяхме да спечелим?

Мейсън изпита извратено удоволствие от факта, колко далече е отишла Айрис, за да има, макар и малък контакт със сина си.

— Колко често се обаждаше?

Травис премигна изненадан.

— Един-два пъти месечно — отвърна той объркан. — Би могла да се обажда и по-често, но не можах да я убедя, че не ме притеснява.

— Какви въпроси ти задаваше?

— Как се чувстваш, излизаш ли с хубави жени, какви... Той спря и присви ядосан очи. — Не си мислиш, че е информирала Стюарт за всичко, нали?

Какво го караше, да търси причина, за да не й се доверява?

— Възможно е.

— За нищо на света, а ти си гадно копеле, щом си го мислиш. — Травис отчаян отпусна рамене. — Не мога да те убедя. В безоблачното небе ще откриеш облаци само защото ти се иска да ги има там. — Той се обърна да излиза. — Обади ми се, когато решиш за другото. Ще бъда в хотела.

Мейсън се облегна на стола и погледна Травис, който си тръгваше. Изпитваше дълбоко чувство на загуба, но не можеше да направи нищо. Да се преструва, че всичко щеше да бъде наред и че можеха да продължат, все едно нищо не се беше случило, беше не само глупаво, но и нямаше да има желания ефект. Мейсън не можеше да приеме около себе си да има човек, на когото да не се доверява.

Дори този човек да се беше превърнал в бащата, който Мейсън никога не беше имал.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

— Тати се прибра — извика Кевин, който се втурна през дневната и се хвърли в прегръдките на Мейсън.

Крис дойде след него, бършейки ръцете си в кърпата.

— Опитах се да се свържа с тебе в кабинета ти, за да ти кажа, че Кевин го изписаха по-рано, но ти вече си беше тръгнал.

Мейсън целуна леко Кевин.

— Не знаех какво да мисля, когато отворих вратата на болничната ти стая и видях, че те няма там — каза той.

— По-добре съм.

— Очевидно. Но не трябва ли да внимаваш още известно време?

— Той погледна Крис. — За всеки случай.

— Той е добре, Мейсън. Лекарят каза, че няма причина да му забраняваме каквото и да е.

— Сигурна ли си, че знаят какво говорят?

Тя кимна търпеливо.

— Кръвта циркулира нормално и той се е възстановил от грипа.

— На устните ѝ се появи усмивка. — Единственото нещо, което е останало, с лек случай на родителска параноя, но мисля, че ще се справим с нея и без помощта на Кевин.

Отвън се чу клаксонът на кола.

— Това е Трейси — извика Кевин, измъкна се от прегръдката на Мейсън и хукна към вратата.

Мейсън го гледаше как излиза.

— Знаех си, че ще дойде ден, в който между двама ни ще застане жена, но никога не съм си мислил, че ще с толкова скоро.

Крис се разсмя и зае мястото на Кевин в прегръдките на Мейсън.

— Като говорим за жени — започна заплашително тя — как е Кели?

— Ммм, това ми харесва — отговори той и я целуна продължително. Джанет очевидно беше казала на Крис, че е отишъл на обяд с Кели. — Зеленото много ти отива.

— Е?

Тъй като имаше нужда от физически израз на изпълващото чувство за щастие, той вдигна Крис и я завъртя буйно, наслаждавайки се на допира ѝ и радостен от искрената ѝ реакция.

— Ако ти кажа, ще разваля изненадата.

— О, аз обичам изненадите — заяви с блеснали очи тя. — Но мразя да чакам. Кажи ми.

Той бавно я спусна надолу, така че тялото ѝ се плъзна по неговото.

— Довечера — прошепна дрезгаво той. — След като Кевин си легне.

— А няма ли да ми подсказеш малко, за да ми помогнеш?

Той се разсмя силно. Боже, колко добре се чувстваше!

— Подсказванията винаги са последвани от предположения.

— И още подсказвания — отвърна лукаво тя.

Той помисли малко, после бръкна в джоба си и извади един плик.

— Можеш да видиш какво има вътре.

Крис погледна плика, а после и Мейсън, очевидно доста объркана.

— Самолетни билети? Какво общо има Кели Уайтфийлд с тях?

— Притежава туристическа агенция.

Тя сви рамене.

— А аз си мислех...

Той зарови лице в косата и прошепна в ухото ѝ:

— Не, не си. Дори и за миг.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото знаеш, че те обичам.

— Но защо са тези билети?

— Имаш ли нещо против сватбено пътешествие?

Крис притисна плика към гърдите си.

— Не, нищо — отвърна бързо тя. — Но си мислех, че имаш много работа.

— Обадох се в твоята агенция, за да разбера кога и за колко дълго могат да те освободят от ангажиментите ти, а после казах на Джанет да направи същото за този период — три седмици през следващия месец. Макар и да ми се иска да си мисля, че съм незаменим, няма нищо, което Ребека или Травис... — Той спря и дъхът

му секна от силното чувство на загуба, което последва споменаването името на Травис. — Както и да е, в кантората могат да се справят и без мене.

Тя се отдръпна да го погледне.

— Какво има?

На върха на езика му беше да отрече, че има проблеми, когато осъзна колко много всъщност искаше да сподели с нея случилото се. Крис имаше силна интуиция, беше мила, не таеше омраза към никого, слава богу, и с изключение на случаите, когато не се налагаше да защити Кевин от някой, който според нея го заплашваше, търсеше доброто у хората.

— Открих, че Травис предава информация на баща ми и брат ми за едни парцели, които аз исках да закупя.

— Сигурен ли си? — попита изненадана тя.

— Самият той ми каза.

— Защо ще постъпва така? — Тя помисли малко, после вдигна ръка. — Не, чакай, нека аз да се сетя. Направил го е, защото си е втълпил, че по този начин ти помага.

— Откъде знаеш?

— Не е нужно да прекараш и пет минути с Травис, за да разбереш, че според него ти хвърчиш из облаците. Зная, че е клише, но постъпката му сигурно е наранила повече него, отколкото тебе.

Мейсън прекара ръка през косата си, а после разтри врата си.

— Права си, но това не променя нещата.

— Нищо не може да ги промени — каза тя тъжно. — Ако можеше да стане, не мислиш ли, че Травис ще е първият, който ще го иска?

— Искаш да кажеш, че трябва да забравя и да продължа все едно нищо не се е случило?

— Можеш ли?

— Не.

— Тогава започни да градиш върху него. Обсъждай го с Травис, докато престане да бъде толкова важно. — Тя се протегна и нежно го погали по бузата, успокоявайки го по същия начин, по който би го направила и с Кевин. — Не можеш да захвърлиш четиринайсет години приятелство само заради една грешка.

С разума си осъзнаваше, че е права, но не можеше да се отърве от чувството, че Травис е измамил доверието му. Ако не можеш да се довериш, какво друго ти остава?

— Трябва да помисля.

— Не усложнявай прекалено много нещата, Мейсън. И не зарязвай това, което имаш сега, заради нещо, което можеш да почувстваш след пет месеца. Първо изчакай пет месеца.

Той я притегли към себе си и я прегърна, без да продума нищо.

— Просто ми е нужно малко повече време да помисля.

Тя обви ръце през кръста му.

— Съжалявам. Зная как те е наранило.

Автоматичният му рефлекс беше да отрече, че Травис го е наранил, макар че това би било полезно. Крис никога не би му повярвала. Вече го познаваше твърде добре, за да се измъкне по този начин.

— Все още ли искаш да знаеш къде ще ходим?

Погледът ѝ му каза, че не я е заблудил.

— Знаеш, че искам — отвърна тя със същия тон.

— Топло място е, но не тропическо.

— Не пустинята — изстена тя. — Не понасям горещина. Цялата се изривам, потя се ужасно и ставам раздразнителна. Ще искаш да се разведем още преди да сме завършили сватбеното пътешествие.

Ако можеше да задържи този миг до края на живота си, щеше да умре като щастлив човек.

— По дяволите, сега ти трябва да кажеш.

— Не ме заблуди за... — Телефонът иззвъня и я прекъсна. Тя го докосна по гърдите. — Не мърдай оттук. Още не съм свършила с тебе.

Той я прегърна и я целуна бързо. Когато тя отвърна на целувката му и езикът ѝ докосна неговия, той едва успя да си наложи да я пусне.

— Веднага се връщам — обеща тя, измъкна се и тръгна към кухнята. — Задръж тази мисъл.

Обаждането беше за Мейсън. Веждите му се повдигнаха въпросително, докато поемаше слушалката от Крис. Тя прошепна името на Ребека.

— Чу ли нещо? — попита той, без да успее да скрие нетърпението си.

— Хванаха се — отвърна радостна тя. — Брат ти лети насам, за да сключат сделката довечера.

Мейсън въздъхна облекчено.

— Много се радвам за тях — заяви той с усмивка на устни.

Ребека се изхили:

— Сигурна съм, че е така.

Но онова, което усети, го зашемети: естествено, почти натрапчиво бе желанието да сподели новината с Травис. Радостта, чувството на задоволство нямаха да бъдат пълни без него. Едва сега той разбра какво точно означава да загубиш приятел.

— Виждала ли си Травис? — попита Мейсън.

Отсреща настъпи многозначително мълчание.

— Не, но мога да го намеря, ако искаш.

— Направи го — каза той, решил се най-после. — Помоли го да се видим... — Къде? Не в кабинета му. Той беше територия на Мейсън. И после изведнъж си спомни. — Травис каза, че ще бъде в хотела следобед. Кажи му, че ще отида там след час.

— Нещо друго?

— Кажи в счетоводството да се увеличи заплатата на Уолт Бианки.

— Окей... — отвърна тя, като очевидно го чакаше да продължи.

— Дълга на Уолт извинение, но не бих искал да уточнявам защо. Не желая той да разбере, че някога съм се съмнявал в него. Просто му кажи, че според мене се справя страхотно добре с работата.

— Нещо друго? — попита тя за втори път.

— Не. Да не съм забравил нещо?

— Не зная, освен ако не мислиш, че по някаква причина дължиш и на мене извинение.

Мейсън се изхили:

— Ще ти донеса подарък от сватбеното си пътешествие.

— Мога ли да изявя някои претенции?

— Обади се на Травис, Ребека.

Този път беше неин ред да се разсмее:

— Смятай го за сторено.

Мейсън затвори телефона и се обърна към Крис. Прокара ръка през косата си, после запристъпва от крак на крак. Не знаеше как да й съобщи за идеята, която се оформяше в ума му след сутрешния му

разговор с Травис. Най-накрая престана да търси най-точните думи и направо пристъпи към въпроса.

— Мислех си да помоля майка да гледа Кевин, докато ни няма — каза той и бързо добави. — Ако нещо се случи, Мери и Джон са наблизко, а и ние няма да ходим на сафари, та да не могат да се свържат с нас.

Крис си пое изненадано дъх.

— О, Мейсън, идеята ти е чудесна. Какво те накара да се сетиш за нея?

— Това е дълга, объркана история.

Тя нежно го целуна по устните:

— Имам много време. И бих искала да го прекарам с теб. Искам да узная всичко за тебе — от времето, когато си бил малко момче и си строял пясъчни кули по плажа до сегашния ти телефонен разговор с Ребека. Всичко, което ще ми разкажеш, ще ми бъде интересно. — Тя спря и се намръщи. — Е, с едно изключение. Можеш да спестиш подробностите от връзката си с Кели и да не ми ги казваш известно време.

Най-прекрасното нещо беше, че той й вярваше. Мислеше си за самотните обеди и вечери, за великолепните залези, които беше наблюдавал сам. Никога повече! Нямаше да продължи живота си в строг тъмничен затвор.

— Виж какво, защо не оставим тези пикантни подробности от моя живот за отегчителните моменти по време на морското пътешествие?

— Морско пътешествие? — възкликна тя възбудено. — Ще ходим на морско пътешествие?

Той изстена:

— Проклятие. Не исках да ти казвам, докато Кели не потвърди резервациите. Трябва да разбере дали яхтата е свободна.

— Ще сме с яхта? Мислех, че хората правят морски пътешествия на големи кораби.

— Не и този път — заяви той и отново я взе в прегръдките си, неспособен да се насити на топлината ѝ. — Искам те изцяло за себе си. Кели урежда яхта и екипаж, които трябва да ни отведат до Гръцките острови.

— Уф, не ми се ще да подхващам този въпрос, но ти сигурен ли си, че няма да ни качи на някой товарен кораб за Антарктида? Има достатъчно основания за това. — Крис се ухили дяволито. — Аз бих постъпила по този начин.

— Колко пъти да ти повтарям, че Кели и аз сме приятели. — Той повдигна вежди. — А и доколкото зная, храната на товарните кораби е фантастична. — Целувката му беше пълна с обещания за предстоящи удоволствия. — И за да съм съвсем честен — прошепна той — сещам се за много по-лоши работи от прекарването на две седмици под завивките в опити да те стопля.

— Мислех, че си си взел три седмици отпуска.

— Две за тебе и мене и една за тримата. Надявах се, че ако те поканим да се присъединиш, ще се съгласиш, и двамата ще заведем Кевин в Дисниленд.

Тя облегна глава на гърдите му:

— Мисля, че започва да ми харесва да съм омъжена за тебе, Мейсън Уинтър.

— Мислиш? — попита той и облегна брадичката си върху главата ѝ.

— Добре де, зная, че е така. Не бъди нахален.

Мейсън я притисна към себе си, обзет от толкова силна любов, че не можеше да произнесе и една дума.

Крис беше тази, която наруши мълчанието. Тя се сгуши още по-близо до него и каза:

— Защо не отпразнуваме завръщането на Кевин у дома с пица от заведението на Пит?

— Звучи страхотно. А защо не попиташ семейство Хендриксън дали не искат да се присъединят към нас?

Когато тя го погледна, в очите си имаше сълзи на щастие.

— Добре дошъл в семейството, господин Уинтър.

Той я целуна по върха на носа.

— Не мога да ви кажа колко съм щастлив, че ме поканихте, госпожо Уинтър. Особено след като това е мястото, където най-много искам да бъда.

Половин час по-късно Крис стоеше до прозореца в дневната и наблюдаваше камиона на Мейсън, който завиваше зад ъгъла. Отиваше на срещата с Травис. Когато той се скри, погледът ѝ се премести към небето и се спря върху самотен облак. Дълго време тя се взира в бялото кълбо, мислейки си за хубавите и лошите неща в живота през последните шест години и за това, колко пъти се беше прехвърляла от един влак на друг и отиваше в противоположни посоки.

Сети се и за Даян — сестрата, която беше изгубила и която навремето беше категорична, сигурна, непроменима константа в живота ѝ и която впоследствие се беше оказала най-мимолетна.

Докато бяха по-малки, Крис се грижеше за Даян, каквито бяха задълженията и ролята на по-голямата сестра. Никога не беше хрумвало на Крис, че един ден, по своя непоколебим начин, Даян щеше да бъде тази, която щеше да се погрижи за нея — даде ѝ син, а после и мъжа, когото тя, Даян, беше обичала повече от живота си.

За втори път този ден в очите на Крис имаше сълзи.

— Благодаря ти, Даян. Обещавам, че ще се грижа добре за тях — прошепна тя.

Издание:

Джорджия Боковън. Брак по сметка. Част втора
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1995 г.

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Стефка Димитрова

ISBN: 954-17-0093-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.